

FANTASY

BRANDON SANDERSON

SUFLETUL ÎMPĂRATULUI

PALADIN **BLACK** POCKET

BRANDON SANDERSON
SUFLETUL ÎMPĂRATULUI

PALADIN BLACK POCKET
FANTASY

„În paginile acestei cărți, Sanderson se dovedește a fi un scriitor excepțional de talentat... *Sufletul împăratului* este unul dintre acele rare exemple de *high fantasy* care dă impresia de prospețime și este impregnat de un sentiment al miraculosului.”

Fantasy & Science Fiction

„Sanderson, autorul unor titluri de mare succes precum *Născuți din ceață* sau *Calea Regilor*, își situează nuvela în aceeași lume în care se desfășoară *Elantris*, unul dintre romanele sale anterioare, de care este însă complet independentă. Fanii genului *fantasy* vor adora nu doar povestea convingătoare, ci și decorul magic original”

Library Journal

„Sanderson va fi mereu menționat printre cei mai buni scriitori de *fantasy* ai acestei generații.”

Fantasy Faction

„Sanderson se pricepe de minune să țeară istorii *fantasy* pline de personaje memorabile, decoruri precis conturate, puteri magice speciale și intrigi de mare întindere.”

Black Gate

„Sanderson este un mânuitor abil al procedeelelor genului *fantasy*.”

„Brandon Sanderson a creat cu adevărat o lume originală a magiei și acțiunii și, cu rigoarea celor mai buni scriitori de science-fiction, i-a conferit realitate la fiecare nivel.”

Orson Scott Card, autorul romanului *Jocul lui Ender*

*Pentru Lude Tuan și Sherry Wang, care mi-au
fost surse de inspirație*

Prolog

Gaotona își trecu degetele peste pânza groasă, inspectând una dintre cele mai mărețe capodopere pe care le văzuse vreodată. Din nefericire, era o minciună.

— Femeia este un pericol, se auziră niște voci scrâșnite, din spatele lui. Ce face ea este o monstruozitate.

Gaotona înclină pânza în lumina roșiatică a căminului, strângându-și pleoapele. La bătrânețe, ochii nu îl mai ajutau ca altădată. „Ce precizie”, își spuse el, inspectând trăsăturile de penel și pipăind straturile de uleiuri groase. „întocmai ca originalul.”

Nu și-ar fi dat niciodată seama de greșeli de unul singur: un boboc ușor deplasat, luna, o idee prea jos pe cer. Experții lor avuseseră nevoie de zile întregi de examinare detaliată pentru a identifica erorile.

— Este unul dintre cei mai buni Falsificatori.

Vocile aparțineau celorlalți arbitri, colegi ai lui Gaotona, cei mai importanți birocrați ai imperiului.

— Are o reputație cât imperiul. Trebuie să o executăm, ca exemplu.

— Nu.

Frava, conducătoarea arbitrilor, avea o voce ascuțită, nazală.

— Este o unealtă de mare valoare. Femeia asta ne poate salva. Trebuie să ne folosim de ea.

„De ce?” se întrebă iar Gaotona. „De ce un om capabil de o asemenea măiestrie ar lua calea falsului? De ce să nu creeze picturi originale, să fie o artistă adevărată? Trebuie să înțeleg!”

— Da, continuă Frava, femeia este o hoată și practică o artă intolerabilă. Dar eu o pot controla, iar cu ajutorul talentelor sale putem ieși din situația neplăcută în care ne aflăm.

Ceilalți murmurară obiecții îngrijorate. Femeia despre care discutau, Wan ShaiLu, era mai mult decât o simplă escroacă. Mult mai mult decât atât. Putea schimba însăși natura realității, ceea ce ridica o altă întrebare. De ce s-ar fi obosit să învețe să picteze? Arta obișnuită nu era trivială în comparație cu talentele sale mistice?

Atât de multe întrebări! Gaotona își ridică privirea, din locul pe care-l ocupa lângă cămin. Ceilalți se adunaseră, conspirativ, în jurul mesei de lucru a Fravei. Veșmintele lor lungi și colorate luceau în lumina focului.

— Eu sunt de acord cu Frava, spuse Gaotona.

Ceilalți se uitară în direcția lui. Figurile lor încruntate indicau că puțin le păsa de părerea lui, însă posturile adoptate de ei spuneau o poveste diferită. Respectul pentru el era îngropat adânc, dar nu era uitat.

— Trimiteți după Falsificatoare, spuse Gaotona ridicându-se. Aș vrea să aud ce are de zis. Bănuiesc că va fi mai dificil de controlat decât pretinde Frava, însă nu avem de ales. Fie ne

folosim de abilitățile acestei femei, fie renunțăm la controlul asupra imperiului.

Murmurele încetară. Câți ani trecuseră de când Frava și Gaotona căzuseră de acord asupra unui fapt neînsemnat, ca să nu mai vorbim de unul atât de contradictoriu cum era folosirea Falsificatoarei?

Unul câte unul, ceilalți arbitri încuviințară.

— Fie, spuse Frava încet.

Ziua a doua

Shai apăsă cu unghia unul dintre blocurile de piatră ale celulei. Piatra se mișcă ușor. Praful i se scurse printre degete. Era calcar, un material straniu pentru un zid de închisoare, însă nu întregul zid era făcut din calcar, ci doar fâșia aceea care traversa blocul.

Zâmbi. Calcar. Ar fi putut scăpa cu ușurință din vedere fâșia aceea, dar în cazul ăsta, dacă nu se înșela, identificase cele patruzeci și patru de feluri de piatră din zidul puțului circular care-i servea drept celulă. Shai îngenunche lângă pat și folosi o furculiță. Îi îndoise toți dinții, cu excepția unuia. Își scrijeli însemnările în lemnul unuia dintre picioarele patului. Fără ochelari, fu nevoită să se încrunte ca să vadă ce scria.

Pentru a Falsifica un lucru, trebuia să cunoști trecutul și natura acelui lucru. Era aproape gata. Însă mulțumirea i se spulberă imediat când remarcă, sub flacăra îndoielnică a lumânării, un

alt rând de marcaje pe piciorul patului. Erau semnele care țineau socoteala zilelor sale de captivitate.

„Atât de puțin timp...” își spuse ea.

Dacă ținuse bine socoteala, mai rămăsese doar o zi până la data când îi fusese stabilită execuția publică.

Avea nervii întinși asemenea coardelor unui instrument. O singură zi. Atât îi mai rămăsese ca să creeze o amprentă a sufletului și să evadeze. Dar nu avea o piatră a sufletului, ci doar o bucată de lemn, iar singura ei unealtă de cioplit era o furculiță.

Avea să fie inimaginabil de greu. Asta era și ideea. Celula fusese construită pentru cineva ca ea, din pietre cu multe vine de piatră diferite, ca să le facă dificil de Falsificat. Proveneau din cariere diferite și aveau povești unice. Știind atât de puține lucruri, Falsificarea lor era aproape imposibilă. Și chiar dacă transforma piatra, probabil că mai exista un alt truc care s-o oprească.

„Pe toate noapțile!” În ce încurcătură intrase!

Odată însemnările terminate, se trezi privind-și furculița îndoită. Începuse să sculpteze mânerul de lemn după ce îndepărtase porțiunea de metal, ca pe o amprentă grosieră a sufletului.

„Așa n-ai să scapi, Shai”, își spuse ea. „Caută altă metodă.”

Așteptase timp de șase zile, căutând o altă cale

de scăpare. Gardieni de care să se folosească, o persoană pe care s-o poată mitui, un indiciu despre natura celulei. Până acum, nimic nu...

Departe, deasupra, ușile temniței se deschiseră. Shai sări în picioare, vârând mânerul furculiței în haine, la spate. Îi grăbeau oare execuția?

Auzi zgomotul unor ghete grele coborând scările care duceau în temniță și se încruntă la noul veniții care apăruseră deasupra celulei. Patru erau gardieni, însoțind un bărbat cu trăsături și degete prelungi. Era un grand, din rasa care conducea imperiul. Roba cu albastru și verde indica un funcționar minor, care trecuse testele necesare spre a intra în serviciul civil, însă nu se ridicase în rândurile superiorilor.

Shai așteptă, încordată.

Grandul se aplecă să o privească prin grătar. Așteptă o clipă, apoi le făcu semn gardienilor să descuie celula.

— Arbitrii doresc să te interogheze, Falsificatoareo.

Shai se dădu înapoi când deschiseră tavanul celulei și coborâră o scară. Urcă pe ea, precaută. Dacă ea ar fi dus pe cineva mai devreme la execuție, l-ar fi lăsat să creadă că se petrecea cu totul altceva, ca să nu se împotrivescă. Totuși, nu o încătușară când o escortară afară din temniță. Judecând după traseu, păreau într-adevăr să o ducă spre camera de lucru a arbitrilor. Shai se adună. Era o nouă provocare.

Putea spera că i se acorde o șansă?

N-ar fi trebuit să se lase prinsă, însă nu mai putea schimba nimic. Fusese învinsă, trădată de Bufonul Imperial, după ce crezuse că se putea încrede în el. Îi luase copia Sceptrului Lunii, o pusese în locul originalului și fugise. Unchiul lui Shai, Won, o învățase că era o lege a naturii să fii învins. Indiferent cât de bun erai, cineva avea să fie mai bun. Dacă trăiai cu conștiința acestui adevăr, nu deveneai niciodată atât de încrezător în tine încât să fii neglijent. Ultima dată, pierduse. De data aceasta, urma să câștige.

Lăsă deoparte orice urmă de iritare pentru faptul că fusese capturată și deveni persoana care se putea confrunta cu această nouă provocare, oricare ar fi fost ea. Avea să profite și să se bucure. De data aceasta, în joc nu erau bogății, ci propria viață.

Gardienii erau Sfărâmători – cel puțin acela era numele pe care li-l aleseseră granzii. Cândva, își spuneau mulla'dil, însă poporul lor fusese înglobat în imperiu cu prea multă vreme în urmă, așa că puțini mai foloseau acel nume. Erau oameni înalți și subțiri, dar musculoși, iar pielea le era palidă. Aveau părul aproape la fel de întunecat ca al lui Shai, deși al lor se ondula, pe când al ei era drept și lung. Încercă și, într-un fel, chiar reuși să nu se simtă prea mărunță pe lângă ei. Poporul său, MaiPon, nu se remarcă prin statură.

— Tu... i se adresă ea conducătorului, în timp ce mergea în fruntea grupului. Îmi amintesc de tine.

După felul cum îi stătea părul, tânărul căpitan nu părea să poarte prea des coif. Sfărâmătorii erau bine văzuți de granzi, iar Ridicarea lor nu era ceva neobișnuit. Acesta părea nerăbdător. Armura lustruită, aerul proaspăt. Da, se credea făcut pentru lucruri mărețe în viitor.

— Calul... spuse Shai. M-ai aruncat pe calul tău după ce am fost prinsă. Un animal înalt, rasă gureză, de un alb pur. Bun animal. Știi să-i alegi. Sfărâmătorul își aținti privirea înainte, însă șopti abia auzit:

— O să-mi facă plăcere să teucid, femeie.

„Minunat”, își spuse Shai, pe când intrau în Aripa Imperială a palatului. Aici, lucrătura în piatră era magnifică, în vechiul stil lamio, cu stâlpi înalți de marmură, sculptați cu basoreliefuri. Urnele acelea de mari dimensiuni dintre stâlpi fuseseră create spre a imita ceramica așa cum era cu lamio multă vreme în urmă.

„De fapt, Facțiunea Moștenirii se află încă la conducere, așa că...” își aminti Shai.

Împăratul făcea parte din facțiunea cu pricina, la fel și consiliul celor cinci arbitri, care conducea, de fapt, imperiul. Facțiunea lor preamărea gloria și învățătura culturilor trecute, mergând până la a-și reconstrui aripa palatului

ca pe o imitație a unei clădiri străvechi. Shai bănuia că la baza acelor urne „străvechi” se aflau amprente ale sufletului care le transformaseră în imitații perfecte ale unor opere faimoase.

Da, Granzii spuneau despre puterile lui Shai că sunt o mârșăvie, însă unicul aspect care era, teoretic, ilegal, se referea la crearea unui Fals pentru a schimba o persoană. Falsificarea discretă a obiectelor era permisă în imperiu, chiar exploatată, câtă vreme Falsificatorul era controlat cu atenție. Dacă una dintre acele urne ar fi fost întoarsă iar amprenta de la bază îndepărtată, piesa ar fi devenit o mostră de olărie lipsită de ornamente.

Sfârâmătorii o conduseră la o ușă încrustată cu aur. Când se deschise, Shai reuși să surprindă scânteierea amprentei roșii a sufletului din colțul interior de jos, care transforma ușa într-o imitație a unei lucrări din trecut. Gardienii o împinseră într-o cameră plăcută, în care focul ardea mocnit în cămin, podeaua era acoperită cu rogojini moi, iar mobilele erau din lemn lăcuit. „Cabană de vânătoare din secolul cinci”, presupuse ea.

Toți cei cinci arbitri din Facțiunea Moștenirii așteptau înăuntru. Trei dintre ei – două femei și un bărbat – ședeau pe scaune cu spătar înalt, lângă cămin. O altă femeie ocupa masa de lucru aflată chiar în centru: Frava, decana de vârstă a arbitrilor Facțiunii Moștenirii, era probabil cea

mai puternică persoană din imperiu, în afara împăratului Ashravan însuși. Părul ei încărunțit era împletit într-o cosiță lungă, cu panglici aurii și roșii. Purta o robă asortată, tot aurie. Shai chibzuse multă vreme cum să o jefuiască, fiindcă, printre îndatoririle Fravei se număra supravegherea Galeriei Imperiale, lângă care se aflau camerele sale de lucru.

Era clar că Frava se contrazisese cu Gaotona, grandul mai în vârstă care stătea în picioare lângă masa de lucru. Se îndreptă și își duse mâinile la spate, adoptând o postură meditativă. Gaotona era cel mai în vârstă dintre arbitrii conducători. Se spunea că este cel mai puțin influent dintre ei, fiind în dizgrația împăratului.

Amândoi tăcură când intră Shai. O privire de parcă era o pisică ce tocmai răsturnase o vază de preț. Lui Shai îi lipseau ochelarii, dar avu grijă să nu mijească ochii când îi înfruntă pe acei oameni. Trebuia să pară cât mai puternică.

— Wan ShaiLu, spuse Frava întinzându-se după o foaie de pe masă. Ai o listă serioasă de infracțiuni în dreptul numelui tău.

„Felul în care o spui...” Ce joc făcea femeia? „Vrea ceva de la mine”, conchise Shai. „Asta-i singurul motiv pentru care m-a adus aici, acum.”

Șansa pe care o aștepta începu să capete contur.

— Te-ai dat drept o femeie nobilă, continuă Frava, ai intrat în Galeria Imperială a palatului, ți-ai refalsificat sufletul și, firește, ai încercat să

furi Sceptrul Lunii. Chiar ai crezut că nu vom recunoaște un fals oarecare al unei posesiuni imperiale atât de importante?

„Se pare că exact asta ați făcut când ați presupus că Bufonul a plecat cu originalul”, își spuse Shai.

Shai simți un mic fior de satisfacție știind că falsul său ocupa acum poziția de onoare a Sceptrului Lunii în Galeria Imperială.

— Și asta? Spuse Frava, făcând semn cu degetele ei lungi către un Sfărâmător care-i aduse un obiect dintr-un colț al încăperii.

Tabloul pe care gardianul îl așeză pe masă era capodopera lui Han ShuXen, *Nufărul de pe iaz*.

— Am găsit asta în odaia ta de la han, spuse Frava, lovind tabloul cu degetele. Este copia unui tablou pe care-l dețin chiar eu, unul dintre cele mai cunoscute din imperiu. Am dat falsul experților noștri, care au decretat că e făcut de un diletant, în cel mai bun caz.

Shai o privi pe femeie în ochi.

— Spune-mi de ce ai creat acest fals, spuse Frava, aplecându-se. Evident, plănuiai să îl schimbi cu tabloul din camera mea de lucru de la Galeria Imperială. Și totuși, doreai Sceptrul Lunii. De ce voiai să furi și tabloul? Din lăcomie?

— Unchiul meu, Won, zise Shai, mi-a spus să am întotdeauna un plan de rezervă. Nu puteam fi sigură că sceptrul avea să fie la vedere.

— A... spuse Frava.

Adoptă o expresie aproape maternă, deși încărcată de dispreț – prost disimulat – și condescendență.

— Ai cerut, la fel ca majoritatea prizonierilor, ca arbitrii să se pronunțe în privința execuției tale. Am hotărât, dintr-un capriciu, să îți aprob solicitarea, fiindcă eram curioasă de ce ai creat acest tablou.

Clătină din cap.

— Dar, fata mea, doar nu-ți imaginezi că te-am putea lăsa să scapi? Cu asemenea păcate? Ai dat prea tare de bucluc, iar mila noastră are limite...

Shai privi spre ceilalți arbitri. Cei așezați lângă cămin păreau să nu-i acorde nicio atenție, însă nu discutau între ei. Ascultau. „Ceva nu-i în regulă”, își spuse Shai. „Sunt îngrijorați!”

Gaotona rămăsese încă deoparte. O cerceta pe Shai cu ochi care nu trădau nicio emoție. Frava se purta de parcă ar fi muștrat un copil. Finalul deschis al remarcilor sale fusese menit să-i lase lui Shai o speranță de scăpare. Toate acestea aveau scopul de a o face maleabilă, dornică să accepte orice, în speranța că va fi eliberată.

„O șansă, într-adevăr...”

Era momentul să preia controlul discuției.

— Vreți ceva de la mine, afirmă Shai. Sunt gata să-mi negociez plata.

— Plata? Întrebă Frava. Fata mea, mâine vei fi executată! Dacă am dori ceva de la tine, plata ar fi chiar viața ta.

— Sunt stăpână pe viața mea de mai multe zile, îi răspunse Shai.

— Te rog... spuse Frava. Ai fost sub cheie în celula Falsificatorilor, cu treizeci de tipuri diferite de piatră în zid.

— De fapt, patruzeci și patru.

Gaotona ridică o sprânceană, apreciativ.

„Pe toate nopțile! Mă bucur c-am nimerit-o...”

Shai îl privi pe Gaotona.

— Ați crezut că n-o să recunosc piatra aceea de moară, nu? Vă rog... Sunt Falsificatoare. Am învățat cum se clasifică pietrele în primul meu an de ucenicie. Blocul acela provine, evident, din cariera Laio.

Frava deschise gura să vorbească. Un zâmbet vag îi flutura pe buze.

— Da, știi despre plăcile de ralkalest, metalul de neFalsificat, ascunse în spatele zidului de piatră al celulei mele, zise Shai, intuind ce avea să-i spună. Zidul a fost o ghicitoare, menită să mă distragă. De fapt, nu ați face o celulă din pietre precum calcarul pentru că un prizonier ar putea renunța la Falsificare și ar încerca să-și croiască drum prin el. Ați construit zidul, dar l-ați întărit cu o placă de ralkalest în partea din spate, pentru a opri evadarea.

Frava închise imediat gura.

— Problema cu ralkalestul, spuse Shai, e că nu-i un metal foarte dur. Da, grilajul de deasupra celulei mele era destul de solid, așa că n-aș fi

putut trece prin el. Dar o placă subțire? Serios? Ați auzit de antracit?

Frava se încruntă.

— Este o piatră care arde, spuse Gaotona.

— Mi-ați dat o lumânare, spuse Shai, ducându-și mâna la spate.

Aruncă amprenta de lemn a sufletului pe masă.

— Tot ce trebuia să fac era să Falsific zidul și să conving pietrele că sunt antracit – o sarcină deloc dificilă, cunoscând cele patruzeci și patru de tipuri de piatră. Le-aș fi ars, iar ele ar fi topit acea placă din spatele zidului.

Shai își trase un scaun și se așeză la masa de lucru. Se lăsă pe spate. Înapoia ei, căpitanul Sfărâmătorilor mormăi ușor, dar Frava își strânse buzele până când ajunseră doar o linie subțire și nu spuse nimic. Shai își lăsă mușchii să se relaxeze și ridică o rugăciune nerostită către Zeul Necunoscut.

Pe toate nopțile! Păreau s-o creadă. Își făcuse griji că vor ști destule despre Falsificare ca să-i vadă minciuna cusută cu ață albă.

— Urma să evadez la noapte, spuse Shai, dar ce vreți voi de la mine trebuie să fie important, dacă aveți de gând să vă folosiți de un răufăcător ca mine. Așa că iată-ne ajunși din nou la problema plății care mi se cuvine.

— Aș putea ordona să fii executată, spuse Frava. Acum, pe loc.

— Dar n-o vei face, nu?

Frava își încleștă maxilarul.

— Te-am avertizat că va fi dificil de manipulat, îi spuse Gaotona.

Shai își dădea seama că-l impresionase, însă ochii lui păreau... îndurerați? Era oare sentimentul potrivit? Acest bătrân i se părea la fel de greu de citit precum o carte în svordică.

Frava ridică un deget, apoi făcu semn într-o parte. Un servitor se apropie, aducând o casetă micuță, înfășurată într-o pânză. Shai simți că-i sare inima din piept când o văzu.

Omul deschise încuietorile din față și ridică apoi capacul. Casetă era căptușită cu un material moale și avea cinci adâncituri menite să susțină amprente ale sufletului. Fiecare amprentă de piatră cilindrică era lungă cât degetul arătător și lată cât degetul mare al unui om solid. Setul de carnețele legate în piele de deasupra lor părea uzat după o întrebuințare îndelungată. Shai inspiră un vag iz al mirosului său familiar.

Li se spunea Mărcile Esenței – cel mai puternic tip de amprentă a sufletului. Orice Marcă a Esenței trebuia adaptată fiecărui individ în parte și avea ca scop rescrierea poveștii, personalității și sufletului său, pentru scurtă vreme. Acestea cinci erau adaptate pentru Shai.

— Cinci amprente pentru rescrierea unui suflet, spuse Frava. Fiecare e o monstruozitate ilegală. Aceste Mărci ale Esenței trebuiau să fie distruse în această după-amiază. Chiar dacă ai fi evadat,

le-ai fi pierdut. Cât durează să crezi una?

— Ani întregi, șopti Shai.

Nu existau alte copii. Era prea periculos să lași în urmă însemnări și diagrame chiar dacă le ascundeai, fiindcă ele permiteau cunoașterea prea aprofundată a unui suflet. Niciodată nu scăpa din ochi aceste Mărci ale Esenței, cu excepția rarelor ocazii când îi erau luate.

— Le accepți ca plată? Întrebă Frava, cu colțurile gurii îndreptate în jos, de parcă ar fi discutat despre o masă compusă din mâzgă și carne rancedă.

— Da.

Frava încuviință, iar servitorul puse capacul casei.

— Atunci lasă-mă să-ți arăt ce trebuie să faci.

Shai nu mai întâlnise niciodată un împărat, darămite să-l împungă și în obraz.

Împăratul Ashravan al celor Optzeci de Sori, al patruzeci și nouălea conducător al Imperiului Rozei, nu reacționează la gestul lui Shai. Privi drept înaintea, lipsit de expresie, cu obraji săi rotunjiți și rozalii, însă fără a avea vreo reacție.

— Ce a pățit? Întrebă Shai, ridicându-se de lângă patul împăratului.

Patul era făcut în stilul vechiului popor lamio, cu placa de la căpătâi în forma unui phoenix care se ridică spre ceruri. Văzuse o schiță a unei asemenea plăci într-o carte. Era posibil ca Falsul să se bazeze pe acea sursă.

— Asasini, răspuse arbitrul Gaotona.

Stătea în picioare de cealaltă parte a patului, lângă doi chirurghi. Dintre Sfărâmători, doar căpitanul lor, Zu, primise permisiunea să intre.

— Criminalii au pătruns în palat acum două nopți, atacându-i pe împărat și pe soția sa. Ea a fost ucisă. Împăratul a primit o săgeată de arbaletă în cap.

— Cu toate astea, comentă Shai, arată impresionant.

— Cunoști conceptul de resigilare? Întrebă Gaotona.

— Vag, răspuse Shai.

Poporul său o numea Falsificarea Cărnii. Folosindu-se de ea, un chirurg abil putea falsifica un trup, îndepărtându-i rănilile și cicatricile. Necesita un nivel înalt de specializare. Falsificatorul trebuia să cunoască fiecare cartilaj, fiecare venă și fiecare mușchi, pentru a vindeca în mod corect. Resigilarea era una dintre puținele ramuri ale Falsificării pe care Shai nu le studiasse în profunzime. Dacă nu-ți reușea o falsificare obișnuită, creai o lucrare fără prea mare valoare artistică. Dacă nu-ți reușea o Falsificare a Cărnii... mureau oameni.

— Resigilatorii noștri sunt cei mai buni, spuse Frava învârtindu-se pe la picioarele patului, cu mâinile la spate, împăratul a fost îngrijit imediat după tentativa de asasinat. Rana de la cap s-a vindecat, dar...

— Dar mintea lui nu? Întrebă Shai, fluturându-și iar mâna prin fața ochilor bărbatului. Nu mi se pare c-au făcut o treabă prea bună.

Unul dintre chirurghi își dresese glasul. Era un omuleț cu urechi ca niște obloane larg deschise într-o zi însorită.

— Resigilarea repară trupul și-l face ca nou. Dar e ca și cum ai lega din nou o carte arsă, folosind o altă hârtie. Da, ar putea arăta la fel și ar părea completă. Dar cuvintele... cuvintele au dispărut. I-am dat împăratului un creier nou, care e pur și simplu gol.

— Aha, spuse Shai. Ați aflat cine a încercat să-lucidă?

Cei cinci arbitri schimbă priviri între ei. Da, știau.

— Nu suntem siguri, spuse Gaotona.

— Adică, preciză Shai, știți, dar nu aveți suficiente dovezi ca să acuzați pe cineva. Este una dintre celelalte facțiuni de la curte, nu?

— Facțiunea Gloriei, oftă Gaotona.

Shai fluieră încet. Părea logic. Dacă împăratul murea, exista șansa ca Facțiunea Gloriei să câștige licitația pentru un succesor. La patruzeci de ani, Ashravan era încă tânăr, după standardele granzilor. Se așteptau să mai conducă încă cincizeci de ani.

Dacă era înlocuit, cei cinci arbitri din încăpere și-ar fi pierdut pozițiile, ceea ce, conform politicii imperiale, ar fi fost o lovitură cumplită pentru

statutul lor. N-ar mai fi fost cei mai puternici oameni din lume și ar fi ajuns printre cele mai de jos facțiuni dintre cele optzeci, câte număra imperiul.

— Asasinii nu au supraviețuit, spuse Frava. Facțiunea Gloriei nu știe încă dacă le-a reușit complotul. Vei înlocui sufletul împăratului.

Inspiră adânc.

— Cu un Fals.

„Au luat-o razna”, își spuse Shai. Să Falsifici sufletul cuiva era destul de greu, chiar fără să fie nevoie să-l construiești de la zero.

Arbitrii nu știau ce-i cer. Firește că nu. Detestau Falsificarea, sau cel puțin așa susțineau. Călcau pe dale-imitație, pe lângă copii ale vazelor antice, permiteau chirurgilor să repare trupuri, însă în limba lor nu-i spuneau niciunuia dintre acele lucruri „Falsificare”.

Falsificarea sufletului era numită de ei monstruozitate. Asta însemna că Shai chiar era singura lor șansă. Niciunul dintre oamenii lor nu era capabil de asta. Și probabil nici ea.

— Poți s-o faci? Întrebă Gaotona.

„N-am nici cea mai vagă idee”, zise în sinea ei Shai.

— Da, răspunse ea cu voce tare.

— Va trebui să fie un Fals precis, spuse cu severitate Frava. Dacă Facțiunea Gloriei își dă cât de cât seama de ce-am făcut, ne va sări la gât. Împăratul nu trebuie să acționeze haotic.

— Am zis doar c-o pot face, răspuse Shai. Dar va fi dificil. Am nevoie de informații despre Ashravan și viața sa – tot ce puteți obține. Istoria oficială e un punct de pornire, dar e o sursă prea sterilă. Am nevoie de comentarii și scrieri detaliate despre el, de la cei care-l cunoșteau cel mai bine. Servitori, prieteni, membri ai familiei. Ținea un jurnal?

— Da, spuse Gaotona.

— Excelent.

— Documentele acestea sunt sigilate, spuse un alt arbitru. A dorit să fie distruse...

Toți cei prezenți îl priviră. Omul înghiți, apoi își coborî ochii în pământ.

— Vei avea tot ce dorești, spuse Frava.

— O să am nevoie și de un subiect pentru teste, spuse Shai. Cineva pe care să-mi testez Falsurile. Un grand, un bărbat, cineva care s-a aflat multă vreme în preajma împăratului și care-l cunoaște. Asta-mi va permite să văd dacă am nimerit personalitatea corectă.

Pe toate nopțile! Personalitatea venea pe locul doi. Să obțină o amprență care chiar să prindă... era primul pas. Nici măcar asta nu era sigură că-i va ieși.

— Și voi avea nevoie de piatra sufletului, evident.

Frava o privea, cu brațele încrucișate.

— Doar nu vă așteptați să fac asta fără piatra sufletului, spuse sec Shai. Aș putea ciopli o

amprentă din lemn, dacă trebuie, dar scopul vostru e deja suficient de fantezist. Piatra sufletului... și-mi trebuie multă.

— Fie, spuse Frava. Dar vei fi supravegheată în aceste trei luni. Îndeaproape.

— Trei *luni!* Exclamă Shai. Eu mă gândeam că-mi va lua cel puțin doi ani.

— Ai o sută de zile, spuse Frava. De fapt, au mai rămas doar nouăzeci și opt.

„Imposibil.”

— Explicația oficială pentru că împăratul nu a fost văzut în aceste ultime două zile, spuse unul dintre ceilalți arbitri, este că și-a plâns soția. Facțiunea Gloriei va presupune că ne luptăm să tragem de timp fiindcă împăratul a murit. Odată încheiate cele o sută de zile de doliu, ei vor cere ca Ashravan să se prezinte la curte. Dacă nu o face, suntem terminați.

„La fel și tu”, părea să sugereze tonul folosit de femeie.

— Voi avea nevoie de aur, spuse Shai. Dublați suma pe care credeți c-o s-o cer. Voi pleca bogată din țara asta.

— În regulă, spuse Frava.

„Mult prea ușor”, se gândi Shai. Minunat. Plănuiau s-o ucidă odată ce se termina totul.

Avea deci nouăzeci și opt de zile la dispoziție ca să găsească o cale de scăpare.

— Aduceți-mi arhivele, spuse ea. Am nevoie de un loc unde să lucrez, de provizii și de lucrurile

mele.

Ridică un deget înainte ca ei să poată protesta. — Nu de Mărcile Esenței, ci de toate celelalte. N-am de gând să lucrez timp de trei luni în aceleași haine pe care le-am purtat la închisoare. Și, în timp ce mă gândesc cum să fac, porunciți să mi se pregătească imediat o baie.

Ziua a treia

A doua zi, îmbăiată, bine hrănită și odihnită pentru prima oară de când fusese prinsă, Shai auzi o bătaie în ușă.

Îi oferiseră o cameră. Era micuță, probabil cea mai sărăcăcioasă din întregul palat, și mirosea vag a mucegai. Postaseră gărzi s-o supravegheze peste noapte, firește, și – din câte-și amintea despre dispunerea palatului imens – se afla într-una dintre cele mai puțin frecventate aripi, o aripă folosită pentru depozitare. Dar era mai bine decât o celulă. Ceva mai bine.

Auzind bătaia în ușă, Shai ridică privirea de la vechea masă de cedru din încăpere. Probabil că aceasta nu mai fusese ștearsă de când se născuse Shai. Unul dintre cei care stăteau de strajă deschise ușa, lăsându-l să intre pe bătrânul arbitru Gaotona. Ducea o cutie lată de două palme și adâncă de câțiva centimetri.

Shai se grăbi să-l întâmpine, atrăgându-și o privire urâtă de la căpitanul Zu, care se afla lângă arbitru.

— Păstrează distanța, mârâi el.

— Sau ce? Întrebă Shai, luând cutia. Mă înjunghii?

— Într-o zi, o să mă bucur...

— Da, da, spuse Shai mergând înapoi la masă și ridicând capacul cutiei.

Înăuntru se aflau optsprezece amprente ale sufletului, cu capetele netede, fără pată. Se entuziasmă și ridică una, cercetând-o.

Purta ochelarii, așa că nu mai trebuia să-și forțeze ochii. Avea și o îmbrăcăminte mai adecvată decât rochia zdrențuită: o fustă dreaptă, roșie, lungă până la călcâie, și o bluză cu nasturi. Granzii o considerau, probabil, fără gust, fiindcă printre ei erau la modă robele sau togile cu aspect vechi. Shai le găsea oribile. Pe sub bluză purta o cămașă strâmtă de bumbac, iar pe sub fustă pantaloni mulați. O doamnă nu putea ști niciodată când era nevoie să renunțe la primul strat de haine ca să se deghizeze.

— Asta e piatră de calitate, spuse Shai despre amprenta pe care-o avea în mână.

Luă una dintre dălți, care avea un cap aproape la fel de fin ca un ac, și începu să scobească piatra. *Era piatră de calitate.* Se cioplea ușor și precis. Piatra sufletului era aproape la fel de moale ca o bucată de cretă, însă nu se fărâmița când era scobită. O puteai ciopli cu mare precizie, apoi o puneai la flacără și îi făceai un semn în vârful, care o întăreau ca pe cuarț.

Singura modalitate de a obține o amprentă mai bună era s-o cioplești în cristal, ceea ce era extrem de dificil.

Îi oferiseră cerneală de sepie, de culoare roșu-aprins, amestecată cu puțină ceară. Orice fel de cerneală organică proaspătă ar fi mers, deși cernelurile provenind de la animale erau mai bune decât cele din plante.

— Ai... furat o vază de pe hol? Întrebă Gaotona, încruntându-se la un obiect aflat într-o parte a încăperii.

Înșfăcase o vază când se întorsese de la baie. Unul dintre soldați încercase să intervină, dar Shai îl convinsese. Soldatul era acum roșu la față.

— Eram curioasă în legătură cu Falsificatorii voștri, spuse Shai, lăsând jos uneltele și punând vaza pe masă.

O întoarse pe o parte, arătând fundul și sigiliul roșu imprimat pe lut. Sigiliul unui Falsificator era ușor de observat. Nu se imprima doar pe suprafața obiectului, ci intra în adâncimea materialului, creând un model apăsător de linii roșii. Marginea sigiliului era și ea roșie, dar părea ridicată, ca și cum ar fi fost în relief.

Puteai spune multe despre o persoană după felul în care-și lăsa sigiliul. Acesta, de exemplu, lăsa impresia de sterilitate. Nu era artă adevărată, ceea ce contrasta cu finețea detaliilor și delicatețea vazei înseși. Shai auzise că

Facțiunea Moștenirii avea grupuri de Falsificatori pe jumătate instruiți, care lucrau prin rotație și creau aceste piese, asemenea unor oameni care făceau pantofi într-o fabrică.

— Lucrătorii noștri nu sunt Falsificatori, spuse Gaotona. Noi nu folosim acest cuvânt. Ei sunt Arhivari.

— E totuna.

— Nu se ating de suflete, spuse Gaotona cu severitate. Și, în plus, ce facem noi își propune să-i facă pe oameni să prețuiască trecutul, nu să-i tragă pe sfoară. Arhivarii noștri îi ajută pe oameni să-și înțeleagă mai bine moștenirea.

Shai ridică o sprânceană. Își luă ciocănelul și dalta și le așeză în unghi pe marginea în relief a sigiliului de pe vază. Sigiliul rezistă – avea *forță*, încerca să rămână fixat –, însă dalta lovită de ciocan pătrunse în el. Restul de sigiliu sări afară, liniile dispărură, iar din sigiliu rămase doar cerneala, pierzându-și puterile. Culorile vazei deveniră de îndată șterse, pălind până ajunseră de un cenușiu comun, iar forma i se modifică. O amprentă a sufletului nu făcea doar schimbări vizuale, ci rescria istoria unui obiect. Fără amprentă, vaza era o piesă oribilă. Cine o făcuse nu se prea îngrijise de produsul finit. Poate știuse că avea să facă parte dintr-o Falsificare.

Shai clătină din cap și își reluă lucrul la amprenta neterminată. Nu era pentru împărat – nu era nici pe departe pregătită pentru așa ceva

dar faptul că sculpta o ajuta să gândească.

Gaotona le făcu semn gărzilor să plece, cu excepția lui Zu, care îi rămase alături.

— Ești un mister, Falsificatoareo, spuse el după ce soldații plecară și ușa fu închisă.

Se așeză pe unul din cele două scaune șubrede. Acestea, laolaltă cu patul plin de așchii, masa foarte veche și cufărul cu lucrurile lui Shai, compuneau întreg mobilierul din cameră. Rama unicei ferestre era strâmbă, lăsând briza să pătrundă înăuntru, iar pereții aveau și ei crăpături.

— Un mister? Întrebă Shai, ținând amprenta ridicată și Cercetându-și rezultatul muncii. Ce fel de mister?

— Ești o Falsificatoare. Prin urmare, nu te putem lăsa nesupravegheată. Ai încerca să fugi în clipa în care ți-ar veni în minte o cale de scăpare.

— Lasă gărzile cu mine, spuse Shai, ciopbind mai departe.

— Scuză-mă, zise Gaotona, dar nu cred că ți-ar lua multă vreme ca să-i bruschezi, să-i mituiești sau să-i șantajezi.

Zu, aflat alături, se crispă.

— Fără supărare, căpitane, spuse Gaotona. Am mare încredere în oamenii tăi, însă avem de-a face cu o maestră în șarlatanie, cu o mincinoasă și o hoată. Cele mai bune gărzi se vor înmuia când vor avea de-a face cu ea.

— Mulțumesc, spuse Shai.

— *Nu* a fost un compliment. Cei de teapa ta murdăresc lucrurile pe care le ating. M-am temut să te las fie și numai pentru o zi sub supravegherea privirilor unor muritori. Din câte știu, ai putea fermeca până și zeii.

Shai continuă să lucreze.

— Nu mă încred în cătușe, spuse Gaotona încet, fiindcă trebuie să-ți furnizăm piatra sufletului ca să te ocupi de... problema noastră. Ai transforma cătușele în săpun, apoi ai dispărea în noapte, râzând.

Afirmația aceasta, firește, trăda o lipsă completă de înțelegere a sistemului pe care se baza Falsificarea. Un Fals trebuia să fie credibil, altfel nu prindea. Cine ar face un lanț din săpun? Ar fi ridicol.

Dar ce *putea* face totuși era să descopere originea și compoziția lanțului, apoi să o rescrie fie pe una, fie pe cealaltă. Putea Falsifica trecutul lanțului, astfel încât una dintre verigi să fi fost așezată nepotrivit, ceea ce i-ar fi oferit posibilitatea de a exploata acel defect. Chiar dacă nu putea identifica istoria precisă a lanțului, tot ar fi putut evada – o amprentă imperfectă n-ar fi prins multă vreme, dar ar fi avut nevoie de numai câteva clipe ca să sfărâme veriga cu un ciocănel.

Ei ar fi putut confecționa un lanț din ralkalest, metalul de neFalsificat, dar asta ar fi făcut doar să-i amâne evadarea. Având la dispoziție piatra

sufletului și îndeajuns de mult timp, ar fi găsit o soluție. Ar fi putut Falsifica zidul, astfel încât să aibă o crăpătură, iar lanțul să poată fi smuls. Ar fi putut Falsifica tavanul, astfel încât să aibă un bloc instabil, care să cadă și să sfărâme cea mai slabă verigă de ralkalest.

Nu voia să facă nimic extrem, dacă nu era neapărată nevoie.

— Nu înțeleg de ce îți faci griji în privința mea, spuse Shai, lucrând mai departe. Sunt interesată de ceea ce facem aici și mi s-au oferit grămezi de bani. Asta e suficient ca să mă țină pe loc. Nu uita că aș fi putut evada din cealaltă celulă în orice moment.

— A, da, spuse Gaotona. Celula în care ai fi folosit Falsificarea ca să treci prin zid. Spune-mi, de curiozitate, ai studiat antracitul? Piatra aceea în care spuneai că ai fi transformat zidul? Mi se pare că-i foarte dificil s-o faci să ardă.

„Asta e mai isteț decât vrea să pară.”

Flacăra unei lumânări ar fi aprins cu greu antracitul – teoretic, piatra ar fi ars când atingea temperatura corectă, dar era foarte greu să încălzești suficient o anumită cantitate.

— Aș fi fost în stare să creez fără nicio o problemă un mediu propice pentru aprindere, folosind lemnul patului și câteva pietre transformate în cărbune.

— Fără cuptor? Întrebă Gaotona, părând ușor amuzat. Fără foaie? Dar n-are nicio noimă. Mai

bine spune-mi cum plănuiai să supraviețuiești într-o celulă al cărei zid era în flăcări, la peste două mii de grade? Oare un asemenea foc n-ar fi consumat tot aerul respirabil? A, desigur. Ți-ai fi putut folosi cearșafurile, transformându-le într-un slab conductor – poate sticlă –, din care să-ți faci un înveliș protector.

Shai continuă să lucreze, jenată. Felul în care o spusese... Da, știa că n-ar fi putut face nimic din cele descrise. Majoritatea granzilor erau complet ignoranți în materie de Falsificare, iar omul ăsta nu se deosebea de ei, dar știa *destul* încât să-și dea seama că n-ar fi putut evada așa cum prelinsese. La fel cum n-ar fi putut cearșafurile să se transforme în sticlă.

În plus, ar fi fost dificil să modifice pietrele dintr-un zid întreg. Ar fi trebuit să schimbe prea multe – să rescrie istoria astfel încât carierele pentru fiecare tip de piatră să se afle lângă depozite de antracit și, în plus, fiecare bloc de piatră inflamabilă să fi fost extras din greșeală. Era cam mult, un scenariu aproape imposibil, mai ales fără să cunoască îndeaproape respectivele cariere. Plauzibilitatea era cheia oricărei Falsificări, magice sau nu. Se zvonea, în șoaptă, că Falsificatorii puteau preschimba plumbul în aur, fără să-și dea seama că invers era mult mai simplu. Să inventezi o istorie în care un lingou de aur fusese cândva amestecat cu plumb... era o minciună credibilă.

Situația inversă era atât de improbabilă, încât o amprentă pentru transformare n-ar fi durat prea mult.

— Mă impresionezi, Alteță, spuse Shai într-un târziu. Gândești ca un Falsificator.

Expresia lui Gaotona se umplu de amărăciune.

— Iar asta, remarcă ea, chiar *a fost* un compliment.

— Eu pun preț pe adevăr, fata mea. Nu pe Fals.

O privi ca un bunic dezamăgit.

— Am văzut de ce-ți sunt capabile mâinile. Tabloul acela copiat... *remarcabil!* Și totuși, a fost realizat în numele minciunii. Ce opere mărețe ai putea crea dacă te-ai concentra pe hărnicie și frumusețe, în loc să apreciezi doar averea și înșelătoria!

— Ce fac eu se numește *artă*.

— Nu. De fapt, doar copiezi arta altora. Ce faci tu e minunat din punct de vedere tehnic, dar e complet lipsit de suflet.

Aproape că scăpă sculptura din mâinile care-i deveniseră prea încordate. Cum îndrăznește? Să o amenințe cu execuția era una, dar să o insulte? O compara cu... unul dintre acei Falsificatori de duzină care produceau vază după vază!

Se liniști cu greu, apoi afișă un zâmbet. Mătușa ei, Sol, o sfătuisese să zâmbească la cele mai grele insulte și să se enerveze la cele minore. Astfel, nimeni nu avea să știe ce gândea cu adevărat.

— Deci cum voi fi ținută în frâu? Întrebă ea. Am

ajuns la concluzia că mă număr printre cele mai respingătoare dihănii care se târăsc pe coridoarele palatului. Nu mă poți lega și nu ai încredere în propriii soldați ca să mă păzească.

— Păi, spuse Gaotona, când va fi posibil, eu însumi îți voi supraveghea munca.

Ar fi preferat-o pe Frava – părea mai simplu de manipulat –, dar mergea și el.

— Dacă dorești... spuse Shai. În general, vor fi lucruri plicticoase pentru cine nu pricepe Falsificarea.

— Nu urmăresc să-mi petrec timpul în mod plăcut, spuse Gaotona, făcând un semn spre căpitanul Zu. De fiecare dată când voi fi prezent, mă va păzi căpitanul Zu. Este singurul dintre Sfărâmătorii noștri care știe cât de grav e rănit împăratul, și numai el știe ce planuri avem cu tine. În restul zilei, te vor păzi alte gărzi, dar *nu* ai voie să le vorbești despre misiunea ta. Nu vor exista zvonuri despre ce facem aici.

— Nu-ți face griji că voi vorbi, spuse Shai, de data aceasta cu sinceritate. Cu cât sunt mai mulți cei care știu despre o Falsificare, cu atât mai probabil este să nu reușească.

„în plus, dacă le spun gărzilor, le vei executa, fără îndoială, pentru a-ți păstra secretele”, zise Shai în sinea ei. Nu-i plăceau Sfărâmătorii, dar îi plăcea și mai puțin imperiul, iar gărzile erau tot un fel de sclavi. Shai nu voia ca oamenii să fie uciși fără motiv.

— Excelent, spuse Gaotona. A doua metodă de a ne asigura că dai atenție proiectului... așteaptă afară. Căpitane?

Zu deschise ușa. O siluetă învăluită în mantie aștepta alături de gărzi. Intră în încăpere. Avea pasul ușor, dar cumva nefiresc. După ce Zu închise ușa, silueta își scoase gluga, dezvăluind un chip cu o piele albă ca laptele și ochii roșii.

Shai rosti printre dinți:

— Și vrei să spui că *eu* produc monstruozițai?
Gaotona o ignoră, ridicându-se de pe scaun pentru a-l privi pe nou-venit.

— Spune-i.

Nou-venitul se sprijini cu degetele-i lungi și albe de ușa ei, examinând-o.

— Voi așeza runa aici, spuse el, pronunțând apăsător cuvintele. Dacă părăsește camera, indiferent din ce motiv, sau dacă alterează runa, voi ști. Slujitorii mei o vor prinde.

Shai se cutremură. Îl privi cu ură pe Gaotona.

— Un Pecetluitar cu Sânge. Ai chemat un *Pecetluitar cu Sânge* la palat?

— S-a dovedit foarte util în ultima vreme, spuse Gaotona. Este loial și discret. Foarte eficient. Există momente când trebuie să acceptăm ajutorul lumii întunecate pentru a împiedica un rău și mai mare.

Shai scrâșni din dinți când Pecetluitarul cu Sânge scoase ceva dintre faldurile robei. Era o amprentă grosolană a sufletului, creată dintr-un

os. „Slujitorii” săi aveau să fie tot din os, Falsuri ale unor ființe umane create din scheletele morților.

Pecetluidorul cu Sânge o privi. Shai se dădu înapoi.

— Sunt sigură că nu te aștepți să...

Zu o prinse de brațe. „Pe toate nopțile, dar e puternic!” Se panică. „Mărcile Esenței!” Avea nevoie de Mărcile Esenței! Avându-le, se putea lupta, putea scăpa, putea fugi...

Zu îi făcu o tăietură de-a lungul brațului. Abia dacă simți rana superficială, dar se zbatu oricum. Pecetluidorul cu Sânge își înmuie oribila unealtă în sângele lui Shai. Apoi se întoarse și apăsă amprenta pe centrul ușii. Când își retrase mâna, lăsă un sigiliu de un roșu-aprins în lemn. Avea forma unui ochi. În clipa în care aplică sigiliul, Shai simți o durere ascuțită în braț, acolo unde fusese tăiată.

Tresări, deschizând larg ochii. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-i facă așa ceva. Parcă era mai bine să fi fost executată! Aproape mai bine...

„Controlează-te!” își spuse ea, poruncitor. „Transformă-te într-un om care poate să facă față lucrurilor ăstora!”

Inspiră adânc și deveni o altă persoană. O copie a propriei persoane care-și putea păstra calmul, chiar și într-o asemenea situație. Fusese un fals grosolan, un simplu truc mental, dar avusese efect.

Se scutură din strânsoarea lui Zu, apoi acceptă batista întinsă de Gaotona. Îl privi cu ură pe Pecetluitarul cu Sânge. Durerea din braț scăzu. El zâmbi cu buzele sale albe și aproape transparente, asemenea pielii unui melc. Făcu un semn din cap către Gaotona, apoi își așeză iar gluga pe cap și ieși din încăperea, închizând ușa după el.

Shai se forță să respire egal, calmându-se. Nu exista nici urmă de subtilitate în ce făcuse Pecetluitarul cu Sânge. Ei nu erau așa. În loc de pricepere sau artă, foloseau trucuri și sânge. Totuși, meșteșugul lor era eficient. Omul avea să știe dacă Shai părăsea încăperea, căci pe amprenta lui se găsea sângele ei, creând astfel o legătură între ei. Astfel, morții-vii care-l slujeau aveau s-o poată urmări oriunde s-ar fi ascuns.

Gaotona se așeză înapoi pe scaun.

— Știi ce se va întâmpla dacă fugi?

Shai îl privi urât.

— Acum îți dai seama cât de desperați suntem, spuse el încet, încrucișându-și brațele. Dacă fugi, te vom da Pecetluitarului cu Sânge. Oasele tale vor deveni următorul lui slujitor. Promisiunea aceasta a fost tot ce a cerut ca plată. Poți începe lucrul, Falsificatoare. Fă-o cum se cuvine, și vei scăpa de această soartă.

Ziua a cincea

Trecu la treabă.

Shai începu să scotocească prin cronicile cu relatări despre viața împăratului. Puțini înțelegeau cât de mult se baza Falsificarea pe studiu și cercetare. Era o artă pe care o putea învăța oricine, bărbat sau femeie. Aveai nevoie doar de o mână sigură și de atenție la detalii. Asta, și dispoziția de a petrece săptămâni, luni, chiar *ani* pregătind amprenta ideală a sufletului.

Shai nu avea la dispoziție ani întregi. Se simțea hăituită citind biografie după biografie, deseori rămânând trează până la ore târzii și luând notițe. Nu se credea în stare de ceea ce i se ceruse. Era imposibil să creeze un Fals credibil al sufletului unui alt om, mai ales într-un timp atât de scurt. Din nefericire, n-avea altceva de făcut decât să se prefacă foarte bine, în timp ce și plănuia evadarea.

Nu îi permiteau să iasă din încăpere. Folosea o oală de noapte pentru nevoile firești, iar pentru baie i se dăduse o cadă cu apă caldă și cârpe. Era mereu sub pază, chiar și când făcea baie.

Pecetluitarul cu Sânge venea în fiecare dimineață să-și înnoiască sigiliul de pe ușă. De fiecare dată era nevoie de sânge de la Shai. Curând, brațele ei se acoperiră de tăieturi superficiale.

Gaotona o vizita mereu. Bătrânul arbitru o cerceta cât timp citea, privind-o cu ochii care o judecau... dar care nu o urau. În vreme ce-și croia planuri, Shai ajunsese la concluzia că pentru

a se elibera trebuia, probabil, să-l manipuleze pe acest om.

Ziua a douăsprezecea

Shai își apăsă amprenta pe tăblia mesei. Ca de fiecare dată, aceasta intră puțin în adâncimea materialului. O amprentă a sufletului lăsa o urmă pe care o puteai simți la pipăit, indiferent de material. Răsuci amprenta pe jumătate, ceea ce nu dispersă cerneala, deși nu știa de ce. Unul dintre mentorii săi o învățase că, în acel moment, sigiliul era deja în contact cu sufletul obiectului, nu cu prezența sa fizică.

Când retrase amprenta, aceasta lăsă un sigiliu de un roșu aprins, care părea cioplit pe lemn. Pornind de la sigiliu, transformarea se răspândi ca un val. Lemnul de cedru plin de așchii și de un cenușiu tern din care era făcută masa se transformă într-un material frumos, bine întreținut, cu o patină caldă, care reflecta lumina lumânărilor aflate în fața ei.

Shai atinse cu degetele noua masă. Acum era netedă. Marginile și picioarele erau sculptate cu finețe, având ici și colo ornamente din argint. Gaotona se ridică, lăsând cartea pe care o citea. Zu se foi neliniștit la vederea Falsului.

— Ce-a fost asta? Întrebă Gaotona.

— M-am cam săturat de așchii în degete, răspunse Shai, așezându-se iar pe scaun.

Scaunul scârțâia. „Tu urmezi”, se gândi ea.

Gaotona se ridică și se apropie de masă. O atinse, parcă așteptându-se ca transformarea să fie doar o iluzie. Nu era. Masa aceea elegantă arăta acum teribil de nelalocul ei în camera sărăcăcioasă.

— Cu asta te-ai ocupat?

— Cioplitul mă ajută să gândesc.

— Ar trebui să te concentrezi asupra sarcinii primite! Exclamă Gaotona. Asta-i frivolitate! Imperiul este în pericol!

„Nu”, își spuse Shai. „Nu imperiul, ci conducerea voastră!” Din păcate, după unsprezece zile, încă nu știa cum să-l abordeze pe Gaotona astfel încât să se poată folosi de el.

— Chiar mă ocup de problema voastră, Gaotona, spuse ea. Dar ce mi-ați cerut nu-i un lucru ușor.

— Și să schimbi masa a fost?

— Firește, spuse Shai. Tot ce a trebuit să fac a fost să-i rescriu trecutul, astfel încât să fie păstrată, în loc să fie lăsată să se strice. N-a însemnat cine știe ce efort.

Gaotona ezită, apoi îngenunche lângă masă.

— Reliefurile acestea, ornamentele... nu făceau parte din original.

— Se poate să fi exagerat un pic.

Nu era sigură că Falsul va prinde. În câteva minute, sigiliul s-ar fi putut evapora, iar masa ar fi revenit la condiția anterioară. Totuși, era destul de sigură că ghicise trecutul mesei. Unele

dintre relatările citite precizau ce daruri veniseră și din partea cui. Bănuia că masa venise din îndepărtatul Svorden, ca dar pentru predecesorul lui Ashravan. Relațiile cu Svorden se răciseră, așa că împăratul o încuiase și o ignorase.

— Nu recunosc piesa, spuse Gaotona, privind în continuare masa.

— Ar trebui?

— Am studiat artele străvechi, răspunse el. Este din dinastia Vivare?

— Nu.

— O imitație a lucrărilor lui Chamrav?

— Nu.

— Atunci ce?

— Nimic, spuse Shai, exasperată. Nu imită nimic. A devenit doar o versiune mai bună a obiectului însuși.

Ăsta era cel mai bun lucru pe care-l puteai obține printr-o Falsificare: ușoara îmbunătățire a originalului. Oamenii acceptau adesea falsul, fiindcă *era* superior.

Gaotona se ridică. Părea neliniștit. „Se gândește iar că-mi irosesc talentul”, își spuse Shai iritată, dând la o parte un maldăr de relatări despre viața împăratului. Adunate la cererea ei, acestea proveneau de la servitorii din palat. Nu dorea doar istoriile oficiale. Avea nevoie de autenticitate, nu de vorbe goale.

Gaotona se așeză iar pe scaun.

— Nu văd cum transformarea mesei ar putea fi o nimica toată, deși în mod clar trebuie să fie mai ușoară decât ceea ce ți s-a cerut să faci. Mie mi se par amândouă incredibile.

— Să schimbi un suflet omenesc e mult mai dificil.

— Înțeleg conceptul, dar nu cunosc detaliile. De ce e așa?

Ea îi aruncă o privire. „Vrea să știe mai multe despre ceea ce fac, ca să-și dea seama cum îmi plănuiesc fuga.” Știa că avea să încerce, evident. Și amândoi se prefăceau că nu știu nimic.

— Fie, spuse ea, ridicându-se și îndreptându-se spre perete. Hai să vorbim despre Falsificare. Cușca în care m-ați ținut avea un zid din patruzeci și patru de tipuri de piatră, fiind mai degrabă o cursă ca să mă țină ocupată. Trebuia să-mi dau seama de unde provenea și cum a fost făcut fiecare bloc de piatră, dacă doream să evadez. De ce?

— Ca să poți crea un Fals al zidului, firește.

— Dar de ce toate? Întrebă ea. De ce să nu schimb doar un bloc, sau câteva? De ce să nu fac o gaură suficient de mare ca să mă strecur prin ea, un tunel?

— Păi... zise el încruntându-se. N-am idee.

Shai atinse peretele exterior al camerei sale. Fusese vopsit, dar vopseaua se cojea pe anumite porțiuni. Simțea fiecare piatră în parte.

— Toate lucrurile există în trei Tărâmurii,

Gaotona – fizic, cognitiv, spiritual. Cel fizic reprezintă ceea ce percepem direct, ceea ce se află dinaintea noastră. Tărâmul spiritual privește sufletul unui obiect, esența sa, precum și felul în care este conectat cu lucrurile și oamenii din jurul său.

— Trebuie să înțelegi, spuse Gaotona, că nu sunt de acord cu superstițiile tale păgâne.

— Desigur, tu venerezi soarele, spuse Shai, nereușind să-și ascundă tonul amuzat. Sau mai bine zis optzeci de sori, crezând că, deși fiecare arată la fel, în fiecare zi răsare un alt soare. Ai vrut să știi cum funcționează Falsificarea și de ce e atât de dificil să reproduci sufletul împăratului. Tărâmurile joacă un rol important în toate acestea.

— Prea bine.

— Asta-i ideea – cu cât a trecut mai mult timp de când un obiect există ca întreg și cu cât este *văzut* mai mult în acea stare, cu atât devine mai puternic sentimentul identității sale complete. Masa asta e făcută din diferite bucăți de lemn puse laolaltă, dar ne gândim la ea astfel? Nu. Vedem întregul. Pentru a Falsifica masa, trebuie s-o percep ca pe un întreg. Așa și în cazul zidului. Zidul a existat suficient de mult pentru a fi considerat o singură entitate. Probabil că aș fi putut aborda fiecare bloc în parte – dacă ele s-ar fi diferențiat îndeajuns de mult –, dar ar fi fost dificil să fac asta, fiindcă zidul dorește să fie un întreg.

— Zidul, spuse Gaotona pe un ton egal, *dorește* să fie tratat astfel.

— Da.

— Vrei să spui că zidul are suflet.

— Toate lucrurile au, spuse ea. Fiecare obiect se percepe într-un anumit fel. Legătura și intenția sunt vitale. De aceea nu pot să pun pur și simplu pe hârtie o personalitate pentru împărat, să-l ampretez și să declar treaba făcută. Șapte dintre rapoartele pe care le-am citit spun că verdele era culoarea lui preferată. Știi de ce?

— Nu, răspunse Gaotona. Tu știi?

— Nu sunt foarte sigură, spuse Shai. S-ar putea să fie așa pentru că fratelui său, care a murit când Ashravan avea șase ani, i-a plăcut întotdeauna această culoare. Împăratul s-a atașat de ea fiindcă îi amintește de fratele său. S-ar putea să fie și o tentă de naționalism, pentru că s-a născut în Ukurgi, unde culoarea predominantă a steagului provincial este verde.

Gaotona păru încurcat.

— Trebuie să cunoști asemenea detalii?

— Pe toate nopțile, da! Și încă o mie de altele asemenea. Unele ar putea fi greșite. Unele *vor fi* greșite. Majoritatea, sper, vor fi ne semnificative. Personalitatea sa va fi astfel puțin deviată, însă oricine se schimbă, de la zi la zi. Dacă greșesc prea multe însă, personalitatea nu va conta, fiindcă amprenta nu va prinde. Sau nu va dura suficient ca să ne ajute la ceva. Presupun că,

dacă împăratul vostru trebuie reamprentat la fiecare cincisprezece minute, șmecheria n-o să țină.

— Presupui corect.

Shai se așeză, oftând. Își privi notițele.

— Ai spus că poți face asta, reluă Gaotona.

— Da.

— Ai mai făcut-o și înainte, cu sufletul tău.

— Eu îmi cunosc sufletul, spuse ea. Îmi cunosc trecutul. Știu ce pot schimba pentru a obține efectul de care am nevoie – și tot a fost dificil să-mi nimeresc propriile Mărci ale Esenței. Acum nu doar că trebuie s-o fac pentru o altă persoană, dar transformarea trebuie să fie mult mai extinsă. Și mai am nouăzeci de zile la dispoziție.

Gaotona încuviință dând încet din cap.

— Ar trebui, de asemenea, să-mi spui ce faceți ca să lăsați impresia că împăratul este încă lucid și sănătos.

— Facem tot ce este necesar.

— Nu sunt tocmai sigură că este așa. Cred că mă vei găsi mult mai pricepută la înșelătorii decât mulți alții.

— Cred că *tu* vei fi cea surprinsă, spuse Gaotona. În fond, suntem politicieni.

— Bine, așa să fie. Dar trimiteți mâncare, nu?

— Firește, spuse Gaotona. Trei mese sunt trimise în fiecare zi în camerele împăratului. Vasele se întorc goale la bucătărie, deși, firește, i se dă doar supă. O bea când i se spune, dar

privește în gol, de parcă ar fi surd și mut.

— Și oala de noapte?

— Nu se poate ține, spuse Gaotona strâmbându-se. Îi punem scutece de cârpă.

— Pe toate nopțile, omule! Și nimeni nu schimbă o oală de noapte așa, de ochii lumii? Nu crezi că atrage atenția? Cameristele o să bârfească, la fel și gărzile de la ușă. Trebuie să vă gândiți la lucrurile astea!

Gaotona avu decența să roșească.

— Voi avea grijă să se facă și treaba asta, deși nu-mi place ideea să mai intre cineva în camerele sale. Sunt deja prea mulți cei care ar putea descoperi ce i s-a întâmplat.

— Atunci alege o persoană de încredere, spuse Shai. De fapt, fa o regulă. Să nu intre nimeni la împărat fără o scrisoare cu sigiliul tău. Și da, știu de ce deschizi gura ca să obiectezi. Știu prea bine cum sunt păzite camerele împăratului – asta s-a numărat printre lucrurile pe care le-am cercetat ca să știu cum să intru în galerie. Paza nu este suficientă, după cum au dovedit și asasinii. Fă ce am sugerat. Cu cât mai multe cordoane de pază, cu atât mai bine. Dacă se află ce a pățit împăratul, nu mă îndoiesc că voi sfârși în celula mea, așteptându-mi execuția.

Gaotona oftă, dar încuviință.

— Ce mai sugerezi?

Ziua a șaptesprezecea

O briză răcoroasă, plină de aroma unor condimente necunoscute, se strecură prin crăpăturile din jurul ferestrei strâmbe a lui Shai. Zgomotul confuz al uralelor răzbătu și el înăuntru. Afară, orașul era în sărbătoare. Era Delbahad, o zi specială, despre care nu se auzise niciodată nimic, până cu vreo doi ani în urmă. Facțiunea Moștenirii continua să scoată la iveală festivități vechi, în efortul de a înclina opinia publică în favoarea lor. Nu îi era de niciun folos. Imperiul nu era o republică, iar singurii care aveau un cuvânt de spus la numirea unui nou împărat erau arbitrii din diversele facțiuni. Shai își luă gândul de la sărbătoare și continuă să citească din jurnalul împăratului.

„M-am hotărât, în sfârșit, să fiu de acord cu cererile facțiunii mele”, spunea acesta. „Voi candida ca să fiu ales împărat, așa cum m-a încurajat deseori Gaotona. Împăratul Yazad e tot mai slăbit de boală, și se va face în curând o nouă alegere.”

Shai își făcu o însemnare. Gaotona îl încurajase pe Ashravan să accedă la tron. Și totuși, mai târziu, împăratul vorbea cu dispreț despre arbitru. De unde schimbarea? Sfârși însemnarea, apoi se întoarse la o altă dată din jurnal, cu câțiva ani mai târziu.

Jurnalul personal al împăratului Ashravan o fascina. Era scris chiar de mâna lui, iar

împăratul indusese instrucțiuni să fie distrus la moartea sa. Arbitrii îi aduseseră jurnalul fără tragere de inimă, protestând gălăgios. Nu murise încă. Trupul său trăia. Ca urmare, era corect să *nu* îi ardă scrierile.

Vorbeau cu încredere, însă ea le vedea nesiguranța din priviri. Erau ușor de citit cu toții, mai puțin Gaotona, ale cărui gânduri intime continuau să îi scape. Nu pricepeau rostul jurnalului. De ce să scrii, se întrebau ei, dacă nu pentru posteritate? De ce să-ți așterni gândurile pe hârtie dacă nu doreai ca alții să le citească?

„E ca și cum ai întreba o Falsificatoare de ce se simte mulțumită să creeze un fals și să-l vadă expus fără ca nimeni să știe că opera ei – și nu cea a artistului original – era cea admirată”, își zise ea.

Jurnalul îi spuse mai multe despre împărat decât orice relatare oficială, și nu doar datorită conținutului său. Paginile jurnalului erau uzate și pătate, fiind întoarse de nenumărate ori. Ashravan îl scrisese ca să fie citit – de el însuși.

Ce amintiri căutase Ashravan cu atâta asiduitate, încât să recitească jurnalul iar și iar? Era oare vanitos, lăsându-se încântat de fiorul cuceririlor trecute? Sau era nesigur? Petrecea ore în șir căutând acele cuvinte fiindcă dorea să-și justifice greșelile? Sau exista un alt motiv?

Ușa camerei sale se deschise. Nu mai băteau – și de ce ar fi făcut-o? Deja îi refuzau orice urmă

de intimitate. Era prizonieră, doar că de o mai mare importanță decât înainte.

Grațioasă, cu chipul ei prelung, arbitra Frava intră, purtând veșminte de un violet-deschis. Cosița ei cenușie era împletită cu auriu și violet, de data aceasta. Căpitanul Zu o însoțea. Shai oftă în sinea ei, așezându-și mai bine ochelarii. Se așteptase la o noapte în care să studieze și să-și facă planuri fără a fi întreruptă, acum că Gaotona participa la festivități.

— Mi s-a spus, rosti Frava, că nu progresezi într-un ritm prea grozav.

Shai puse jurnalul jos.

— De fapt, merge repede. Sunt pe punctul de a începe prelucrarea amprentelor. După cum i-am amintit arbitrului Gaotona chiar astăzi, am în continuare nevoie de un subiect care-l cunoștea pe împărat. Legătura dintre ei îmi va permite să testez amprente pe el, iar ele vor prinde pentru scurtă vreme – suficient ca să-mi permită să încerc câteva lucruri.

— Vei primi unul, răspunse Frava înconjurând masa lucioasă.

Arbitra își trecu un deget peste ea și se opri la sigiliul roșu. Îl atinse.

— Cât de neplăcut! După atâta muncă de înfrumusețare a mesei, de ce n-ai pus sigiliul dedesubt?

— Sunt mândră de opera mea, răspunse Shai. Orice Falsificator care vede asta o poate cerceta

și poate observa ce am făcut.

Frava pufni.

— Nu ar trebui să fii mândră de una ca asta, hoată mică! În plus, nu ăsta-i scopul, să ascunzi faptul că tu ești autoarea?

— Uneori, răspunse Shai. Când imit o semnătură sau copiez un tablou, subterfugiul face parte din schemă. Dar în Falsificarea adevărată nu poți ascunde ce ai făcut. Amprenta va fi mereu acolo, descriind întocmai ce s-a petrecut. Poți fi mândru de asta.

Asta era bizara enigmă a vieții ei. A fi Falsificatoare n-avea legătură doar cu amprentele sufletului, ci și cu arta de a imita, în complexitatea sa. Scrieri, artă, însemne personale... un ucenic Falsificator – îndrumat aproape în secret de poporul său – învăța să falsifice orice înainte să știe cum să folosească amprentele sufletului.

Ampretele reprezentau cel mai înalt nivel al artei lor, însă erau și cel mai dificil de ascuns. Da, un sigiliu putea fi așezat pe un obiect, într-un loc ascuns privirii, fiind apoi acoperit. Shai făcuse uneori și asta. Totuși, câtă vreme un sigiliu putea fi găsit, un Fals nu era perfect.

— Lăsați-ne singure, le spuse Frava gărzilor și lui Zu.

— Dar... protestă Zu, făcând un pas înainte.

— Nu-mi place să repet, căpitane, spuse Frava.

Zu mormăi, însă făcu o plecăciune, ascultător.

Îi aruncă lui Shai o privire plină de ură – era, practic, a doua lui slujbă în ultimele zile – și se retrase, împreună cu oamenii săi. Închiseră ușa după ei.

Amprenta Pecetluitarului cu Sânge se mai afla încă pe ușă, reînnoită în acea dimineață. Venea la aceeași oră, în majoritatea zilelor. Shai își notase totul cu atenție. În zilele în care întârzia puțin, sigiliul începea să se șteargă chiar înainte să ajungă. Venea mereu la timp ca să-l înnoiască, dar poate că, la un moment dat...

Frava o privi pe Shai, calculând din ochi. Shai îi susținu privirea, fără ezitare.

— Zu își închipuie c-o să-ți fac ceva cumplit cât timp suntem singure.

— Zu are o minte îngustă, spuse Frava, deși e foarte folositor când vine vorba să ucidă pe cineva. Să sperăm că nu va trebui să îi testezi eficiența pe propria piele.

— Nu ești îngrijorată? Întrebă Shai. Ești singură într-o cameră, cu un monstru.

— Sunt singură în cameră cu o oportunistă, spuse Frava mergând spre ușă și cercetând sigiliul arzător. Nu-mi vei face rău. Ești prea curioasă să știi de ce am scăpat de gărzi.

„De fapt, știu precis de ce le-ai spus să plece de aici. Și de ce ai venit la mine într-un moment când toți ceilalți arbitri sunt ocupați cu festivalul”, zise în gând Shai, așteptând ca Frava să-i facă oferta.

— Te-ai gândit vreodată, spuse Frava, cât de... util ar fi pentru imperiu să aibă un împărat care să asculte de vocea înțelepciunii, când aceasta îi vorbește?

— Cu siguranță împăratul Ashravan făcea întocmai.

— Uneori, spuse Frava. Alteori putea fi... teribil de nesăbuit. N-ar fi grozav dacă, odată renăscut, n-ar mai avea această înclinație?

— Credeam că vreți să se poarte exact ca înainte, spuse Shai. Cât mai aproape de realitate.

— Da, da. Însă ești cunoscută drept unul dintre cei mai buni Falsificatori în viață, iar eu știu din surse sigure că ești foarte talentată la amprentarea propriului suflet. Cu siguranță că ai putea imita cât mai fidel sufletul dragului de Ashravan, făcându-l totodată înclinat să asculte vocea rațiunii... când rațiunea este de partea anumitor indivizi.

„Nopti în flăcări!” își zise Shai. „Ce-ar fi să o spui direct? Vrei să creez o portiță de scăpare în sufletul împăratului și nici măcar n-ai bunul-simț să te simți jenată.”

— Aș... putea s-o fac, spuse Shai, de parcă s-ar fi gândit pentru prima dată la asta. Ar fi dificil. Aș avea nevoie de o recompensă pe măsură.

— O recompensă potrivită ar fi *de dorit*, încuviință Frava, întorcându-se spre ea. Îmi dau seama că plănuiai să părăsești Reședința Imperială după ce-ai fi fost eliberată, dar de ce?

Orașul ăsta ar putea reprezenta o ocazie minunată pentru tine, având pe tron un conducător mărinimos.

— Vorbește mai pe șleau, spuse Shai. Mă așteaptă o noapte lungă de studiu, în timp ce alții sărbătoresc. N-am vreme de jocuri de cuvinte.

— În oraș, comerțul cu marfa de contrabandă e înfloritor, spuse Frava. I-am ținut socoteala ca să mă amuz. M-ar ajuta să am pe cineva care s-o facă așa cum trebuie. Te-aș alege pe tine pentru această misiune.

Făcea întotdeauna greșeala de a presupune că știi de ce făcea Shai ceea ce făcea. Bănuiau că s-ar repezi să prindă ocazia; pentru ei, o contrabandistă și o Falsificatoare erau, practic, același lucru, fiindcă niciuna nu se supunea legilor făcute de alții.

— Sună foarte interesant spuse Shai, afișând unul dintre cele mai inocente zâmbete ale ei, care aproape că își sugera falsitatea.

Drept răspuns, Frava zâmbi larg.

— Te las să te gândești, spuse ea deschizând ușa și bătând din palme ca să cheme înapoi gărzile.

Shai se prăbuși pe scaun, oripilată. Nu din cauza ofertei – se așteptase la așa ceva de câteva zile –, ci fiindcă înțelesese implicațiile acesteia. Firește că oferta privind contrabanda era falsă. Frava ar fi putut să o facă, însă în realitate nu voia. Chiar presupunând că femeia nu plănuiise

deja s-o ucidă pe Shai, oferta aceasta confirma intenția respectivă. Dar mai era ceva. Mult mai mult.

„Are impresia că tocmai mi-a sădit în minte ideea de a-l face pe împărat ușor de controlat. N-are încredere în Falsul meu. Se așteaptă să creez portițe secrete prin care eu să capăt putere asupra lui Ashravan, în locul ei”.

Ce însemna asta?

Însemna că Frava avea un alt Falsificator pregătit. Poate că era unul lipsit de talentul sau de curajul de a încerca să Falsifice sufletul cuiva, dar capabil să controleze ce făcea Shai și să găsească eventualele portițe. Falsificatorul acela era de încredere și putea rescrie ce făcuse Shai, pentru a-i da Fravei posibilitatea de a controla lucrurile.

Ar putea fi chiar capabil să termine ce începuse Shai, dacă ajungea suficient de departe. Shai intenționase să folosească cele o sută de zile pentru a-și plănui evadarea, însă își dădu seama acum că putea fi ucisă în orice moment.

Cu cât se apropia de finalul proiectului, cu atât creștea probabilitate de a fi omorâtă.

Ziua a treizecea

— Asta-i ceva nou, spuse Gaotona cercetând geamul cu vitralii.

Ideea inspirată care-i venise lui Shai se concretizase în ceva foarte plăcut. Încercările de

a Falsifica fereastra pentru a produce o versiune îmbunătățită eșuaseră în repetate rânduri. De fiecare dată, după vreo cinci minute, fereastra revenise la înfățișarea inițială, crăpată și strâmbă.

Apoi Shai găsisese o frântură de sticlă colorată într-un colț al ramei. Fereastra, își dăduse ea seama, fusese cândva cu vitralii, la fel ca multe altele din palat. Se spărsese, iar lucrul care o lovise îndoise și rama, creând acele spații care lăsau să intre aerul rece.

Decât să o repare, cum ar fi trebuit, cineva montase sticlă obișnuită și o lăsase să se crape. O amprență a lui Shai în colțul din dreapta jos refăcuse fereastra, rescriindu-i istoria astfel încât un meșter grijuliu să descopere fereastra spartă și să o refacă. Sigiliul prinsese imediat. Chiar și după atâta vreme, fereastra se înfățișa ca un lucru frumos. Sau poate că Shai redevenea romantică.

— Ai spus că-mi vei aduce astăzi un subiect pentru testare, spuse Shai, suflând praful de pe o amprență a sufletului proaspăt sculptată.

Gravă rapid o serie de semne pe spatele părții frontale, care avea o lucrătură elaborată. Așa se proceda pentru a semnala că sculptura se încheiase. Shai o făcuse întotdeauna astfel încât să imite forma ținutului său natal, MaiPon. Odată însemnele terminate, ținea amprența deasupra unei flăcări. Era ceva specific pietrei

sufletului: focul o întărea, așa încât să nu poată fi ciobită.

Nu avea nevoie de etapa aceasta. Însemnele de ancorare de deasupra erau suficiente, iar Shai putea ciopli o amprență din orice, câtă vreme aceasta era precisă. Piatra sufletului era prețuită însă datorită felului în care se întărea. Imediat ce ansamblul fu complet înnegrit de flacăra lumânării – mai întâi la un capăt, apoi la celălalt –, îl ridică și suflă deasupra lui. Fulgii de cenușă zburară, dezvăluind piatra frumoasă, în tonuri de roșu și cenușiu, aflată dedesubt.

— Da, spuse Gaotona. Un subiect pentru testare. Am adus unul, așa cum am promis.

Gaotona traversă camera micuță îndreptându-se către ușă, unde stătea de pază Zu. Shai se lăsă pe spătarul scaunului pe care-l Falsificase cu câteva zile în urmă astfel încât să fie mult mai confortabil și așteptă. Făcuse un pariu cu ea însăși. Oare subiectul făcea parte din garda împăratului? Sau era un funcționăraș de la palat, poate chiar omul care lua notițe pentru Ashravan? Cine urma să fie persoana forțată de arbitri să îndure blasfemia lui Shai, în numele unui presupus bine suprem?

Gaotona se așeză pe scaunul de lângă ușă.

— Ei bine? Întrebă Shai.

El își ridică brațele.

— Poți începe.

Shai își lăsă picioarele pe pământ și se ridică

brusc.

— Tu?

— Da.

— Ești unul dintre arbitri! Unul dintre cei mai puternici oameni din imperiu!

— A, n-am băgat de seamă, spuse el. Întrunesc cerințele tale. Sunt bărbat, m-am născut în același loc ca Ashravan și l-am cunoscut îndeaproape.

— Dar... ezită Shai.

Gaotona se aplecă și își încrucișă brațele.

— Am dezbatut problema săptămâni întregi. Sau oferit alte opțiuni, însă s-a decis că n-am putea forța pe cineva să suporte această blasfemie. Singura concluzie a fost că trebuie să se ofere unul dintre noi.

Șocată, Shai se scutură ca să-și vină în fire. „Fravei i-ar fi fost ușor să-i impună cuiva să facă asta”, se gândi ea. „E valabil și pentru ceilalți. Sunt sigură că tu ai insistat, Gaotona!”

Îl considerau rival. Probabil că de-abia așteptau să-l lase pradă actelor presupus oribile și mârșave ale lui Shai. Ceea ce plănuise era complet inofensiv, dar nu avea cum să convingă un grand de asta. Totuși, se trezi că-și dorea să-l fi putut liniști pe Gaotona când își trase scaunul alături de al lui și deschise cutiuța cu amprente pe care le meșterise în ultimele trei săptămâni.

— Aceste amprente n-o să prindă, spuse ea

ridicând una. Așa vorbesc Falsificatorii despre o amprentă care creează o schimbare prea nefirească pentru a se stabili. Mă îndoiesc că vreuna dintre ele te va afecta mai mult de un minut – presupunând că le-am făcut corect.

Gaotona ezită, apoi încuviință.

— Sufletul omenesc este diferit de cel al unui obiect, continuă Shai. O persoană crește, se schimbă și se modifică în permanență. Asta înseamnă că o amprentă a sufletului folosită pe o persoană se uzează altfel decât în cazul obiectelor. O amprentă a sufletului aplicată unei persoane durează cel mult o zi. Mărcile Esenței folosite de mine sunt un exemplu. După aproximativ douăzeci și șase de ore încep să se evapore.

— Deci... împăratul?

— Dacă-mi fac bine treaba, spuse Shai, va trebui amprentat în fiecare dimineață, așa cum Pecetluitarul cu Sânge îmi sigilează ușa. Dar voi include în sigiliu capacitatea de a-și aminti, de a se dezvolta și de a învăța. Nu va reveni la aceeași stare în fiecare dimineață și va putea construi pe fundația pe care i-o ofer. Însă la fel cum corpul omenesc obosește și are nevoie de somn, o amprentă a sufletului aplicată asupra unuia dintre noi trebuie ajustată mereu. Din fericire, oricine poate aplica sigiliul – Ashravan însuși ar trebui să poată – odată ce amprenta sufletului a fost pregătită corect.

Îi dădu lui Gaotona amprenta, lăsându-l s-o cerceteze.

— Fiecare dintre amprentele pe care le voi folosi azi, continuă ea, va schimba ceva mărunț în trecutul sau în personalitatea ta. Fiindcă nu ești Ashravan, modificările nu vor prinde. Dar voi doi aveți un trecut destul de asemănător, așa că sigiliile ar trebui să dureze ceva vreme, dacă le-am făcut cum trebuie.

— Adică, acesta e un... model pentru sufletul împăratului? Întrebă Gaotona, privind amprenta.

— Nu. E doar un Fals al unei părțicele din el. Nici măcar nu-s sigură că produsul finit va funcționa. Din câte știu eu, nimeni n-a mai încercat așa ceva până acum. Dar există povești despre oameni care au Falsificat sufletul altcuiva, în scopuri... abjecte. Mă bazez pe ideea asta ca să reușesc. Dacă nu mă înșel, presupunând că sigiliile astea rezistă cel puțin un minut la tine, ar trebui să țină mult mai mult la împărat, fiindcă ele corespund chiar trecutului său.

— O bucățică din sufletul lui... spuse Gaotona, înapoind sigiliul. Testele acestea... nu vei folosi aceste sigilii în produsul finit?

— Nu, dar o să iau modelele funcționale și o să le încorporez într-un produs mai mare. Gândește-te la aceste sigilii ca la niște caractere distincte de pe un pergament masiv. După ce

termin, voi putea să le pun laolaltă și să spun o poveste. Povestea trecutului și a personalității unui om. Din nefericire, chiar dacă Falsul prinde, vor exista mici diferențe. Sugerez să începeți răspândirea zvonurilor cum că împăratul a fost rănit. Nu grav – atenție! —, dar să reiasă că a suferit o lovitură zdravănă la cap. Asta va explica discrepanțele.

— Facțiunea Gloriei a răspândit deja zvonul că a murit, spuse Gaotona.

— Atunci specificați că e vorba doar de o rană.

— Dar...

Shai ridică amprenta.

— Chiar dacă reușesc imposibilul – pe care, atenție, l-am reușit doar rareori –, Falsificarea nu va conține toate amintirile împăratului. Poate include doar lucruri despre care am citit sau de care mi-am dat seama. Ashravan trebuie să fi avut multe conversații particulare pe care Falsul *nu* și le va aminti. Îl pot dota cu o abilitate grozavă de a se preface – înțeleg foarte bine genul ăsta de lucruri –, însă există o limită pentru prefăcătorie. Până la urmă, cineva își va da seama că are goluri mari de memorie. Împrăștie zvonurile, Gaotona. Îți vor fi utile.

El încuviință, apoi își suflecă mâneca, pentru ca ea să-i poată aplica amprenta. Shai o ridică, iar Gaotona oftă, apoi închise ochii strâns și încuviință iar. Ea o apăsă pe piele. Ca întotdeauna, atunci când amprenta atinse

pielea, simți de parcă ar fi lipit-o de ceva rigid, de parcă brațul lui devenise de piatră. Amprenta se *adânci* ușor. Era o senzație tulburătoare când lucra cu o persoană. Roti amprenta, apoi o retrase, lăsând un sigiliu roșu pe brațul lui Gaotona. Își scoase ceasul de buzunar și urmări limba ticăitoare.

Sigiliul scoase câteva firicele de fum roșu. Asta se întâmpla numai când erau amprentate lucruri vii. Sufletul se lupta cu rescrierea. Dar sigiliul nu scosese fum imediat. Shai dădu drumul aerului din plămâni. Era semn bun.

Se întrebă... dacă ar fi încercat asta pe împărat, sufletul lui s-ar fi împotrivit invaziei? Sau ar fi acceptat amprenta, dorindu-și să repare ce se stricase? La fel cum fereastra aceea dorise să revină la frumusețea ei anterioară? Nu știa.

Gaotona deschise ochii.

— A mers?

— Deocamdată a prins, spuse Shai.

— Nu mă simt diferit.

— Asta e și ideea. Dacă împăratul ar putea *simți* efectele amprentei, ar ști că ceva nu e în regulă. Și-acum, răspunde-mi fără să te gândești. Vorbește din instinct. Care-i culoarea ta preferată?

— Verde, spuse el imediat.

— De ce?

— Fiindcă... zise ezitând. Fiindcă așa este.

— Și fratele tău?

— Nu-mi prea amintesc de el, spuse Gaotona ridicând din umeri. A murit când eram foarte mic.

— E mai bine așa, spuse Shai. Ar fi fost un împărat îngrozitor, dacă ar fi fost ales în...

Gaotona se ridică.

— Să nu îndrăznești să-l vorbești de rău! O să te...

Înlemni, privind la Zu, care își dusesese mâna la sabie, alarmat.

— Eu... ce frate...?

Sigiliul se risipi.

— Un minut și cinci secunde, spuse Shai. Arată bine.

Gaotona își duse mâna la cap.

— Îmi amintesc că am avut un frate. Dar... n-am niciun frate și nici n-am avut vreodată. Îmi amintesc că l-am idolatrizat. Îmi amintesc de durerea încercată când a murit. O asemenea *suferință*...

— Va trece, spuse Shai. Impresiile se vor risipi, ca rămășițele unui coșmar. Într-o oră, abia dacă-ți vei mai aminti ce te-a supărat.

Notă câte ceva.

— Cred că ai reacționat prea puternic când ți-am insultat fratele. Ashravan îl venera, dar își ținea sentimentele adânc îngropate; se simțea vinovat la gândul că fratele lui ar fi fost un împărat mai bun.

— Poftim? Ești sigură?

— De asta? Spuse Shai. Da. Trebuie să revizuiesc puțin amprenta, dar cred că în mare parte e corectă.

Gaotona se așeză iar, privind-o cu ochi bătrâni, care încercau parcă s-o străpungă, să scotocească adânc în sufletul ei.

— Știi multe despre oameni.

— Asta înveți în primele etape ale antrenamentului nostru, spuse Shai. Chiar înainte să ți se permită să *pui mâna* pe piatra sufletului.

— Un asemenea potențial... șopti Gaotona.

Shai își înăbuși o reacție furioasă. Cum îndrăznește să o privească așa, de parcă-și irosește viața? Îi plăcea să Falsifice. Era atât de palpitant să-ți croiești drum prin viață folosindu-ți inteligența... Asta *era*. Nu-i așa?

Se gândi la o anumită Marcă a Esenței, încuiată împreună cu celelalte. N-o folosise niciodată, însă era cea mai prețioasă dintre cele cinci.

— Să încercăm alta, spuse Shai, ignorând privirea lui Gaotona.

Nu-și putea permite să se simtă jignită. Mătușa Sol spunea întotdeauna că orgoliul era cel mai mare pericol care-o amenința pe Shai.

— Prea bine, spuse Gaotona, însă mă derutează un lucru. Din puținul pe care mi l-ai spus despre acest proces, nu pot înțelege de ce ar începe aceste sigilii să aibă efect asupra mea. Nu trebuie să cunoști îndeaproape trecutul unui lucru

pentru ca un sigiliu să funcționeze?

— Ca să prindă... ba da, spuse Shai. După cum spuneam, credibilitatea e totul.

— Dar asta-i complet incredibil! Eu n-am niciun frate!

— O! Să vedem dacă pot explica, spuse ea așezându-se. Îți rescriu sufletul ca să se potrivească cu al împăratului – la fel cum am rescris istoria ferestrei aceleia astfel încât să includă vitralii. În ambele cazuri, are efect datorită *familiarității*. Rama ferestrei știe cum ar trebui să arate o fereastră cu vitralii. A avut cândva vitralii. Chiar dacă noua fereastră nu este aceea pe care a susținut-o cândva, sigiliul funcționează fiindcă au fost îndeplinite condițiile de bază pentru existența unei ferestre cu vitralii. Tu ai petrecut multă vreme pe lângă împărat. Sufletul tău este familiarizat cu al lui, la fel cum rama ferestrei este familiarizată cu vitraliile. De aceea trebuie să încerc sigiliile pe cineva ca tine, și nu pe mine. Când te ampretez, e ca și cum... e ca și cum i-aș oferi sufletului tău ceva ce-ar trebui să știe. Are efect doar dacă e vorba despre un fragment foarte mic, însă dacă acesta există – și dacă sufletul consideră că fragmentul îi aparține lui Ashrahan, după cum am precizat –, amprenta va prinde pentru scurtă vreme, înainte de a fi respinsă.

Gaotona o privi nedumerit.

— Probabil că toate astea ți se par niște

superstiții aberante... zise Shai.

— E destul de... mistic, spuse Gaotona deschizându-și brațele. O ramă de fereastră care cunoaște „conceptul” de fereastră cu vitralii? Un suflet care pricepe ideea existenței unui alt suflet?

— Lucrurile acestea există dincolo de noi, spuse Shai pregătind un alt sigiliu. Ne gândim la ferestre, știm că există ferestre. Ce este și ce nu este o fereastră se bazează pe... semnificație, în Tărâmul Spiritual. Se bazează pe viață, într-un fel. Crezi sau nu explicația, până la urmă nu contează. Ideea e că pot încerca aceste sigilii pe tine, iar dacă prind pentru cel puțin un minut, este un semn clar că am nimerit-o. Ideal ar fi să le încerc chiar pe împărat, dar în starea în care se află n-ar putea să-mi răspundă la întrebări. Nu e suficient doar să le fac să prindă, trebuie să conlucreze – iar aici îmi sunt de folos explicațiile tale despre ceea ce simți, ca să îndrept conceptul în direcția potrivită. Ei, îmi poți da din nou brațul, te rog?

— Prea bine.

Gaotona se relaxă, iar Shai apăsă un alt sigiliu pe brațul lui. Îl fixă cu o jumătate de rotație, însă de îndată ce-l scoase, sigiliul dispăru într-un fum roșiatic.

— Fir-ar... spuse Shai.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Gaotona atingându-și brațul cu degetele.

Se mânji de cerneală. Sigiliul dispăruse atât de repede, încât cerneala nici nu apucase să fie încorporată.

— Ce mi-ai făcut, de data asta?

— Se pare că nimic, spuse Shai verificând capul amprentei în căutarea defectelor.

Nu găsi însă niciunul.

— Am *greșit*, și încă grav.

— Despre ce era vorba?

— Despre motivul pentru care Ashravan a acceptat să devină împărat, spuse Shai. Nopti în flăcări, am fost convinsă c-am nimerit-o!

Clătină din cap, lăsând deoparte amprenta. Se pare că Ashravan nu se oferise să devină împărat dintr-o dorință adâncă de a se remarca în fața familiei și de a scăpa de umbra îndepărtată, însă lungă, a fratelui său.

— Pot să-ți spun eu motivul, Falsificatoareo, rosti Gaotona.

Îl privi. „Omul ăsta l-a încurajat pe Ashravan să pretindă tronul”, își zise ea. Iar Ashravan ajunsese să-l deteste pentru asta. „Așa cred.”

— Bine, spuse ea. De ce?

— A dorit să facă schimbări, spuse Gaotona. In imperiu.

— Nu vorbește despre asta în jurnal.

— Ashravan a fost un om modest.

Shai ridică o sprânceană. Asta nu se potrivea cu rapoartele pe care le primise ea.

— Da, era iute la mânie, spuse Gaotona. Iar

dacă îl provocai, se ținea cu dinții de ideea lui. Dar omul... el era... în adâncul sufletului, era un om modest. Trebuie să înțelegi cum era.

— Înțeleg, spuse ea.

„Ai făcut asta și cu el, nu?” zise în gând. „Privirea aceea dezamăgită, sugestia că ar trebui să fim oameni mai buni decât suntem!” Shai nu era singura care simțise că Gaotona o privea ca un bunic nemulțumit.

Asta o făcu să-și dorească să-l respingă, pe motiv că era un subiect nepotrivit. Doar că... se oferise pentru teste. Credea că meșteșugul ei este oribil, așa că insistase ca el să fie cel pedepsit, și nu altcineva.

„Ești sincer, nu-i așa, bătrâne?” zise în sinea ei Shai, când Gaotona se lăsă pe spate, cu privirea pierdută, gândindu-se la împărat. Shai era nemulțumită.

În meseria ei, mulți râdeau de oamenii cinstiți, numindu-i prăzi ușoare. Se înșelau. A fi sincer nu însemna a fi naiv. Un fraier cinstit și unul necinstit erau la fel de ușor de tras pe sfoară. Trebuia doar să acționezi diferit. Totuși, un om cinstit și isteț era *întotdeauna* mai dificil de păcălit decât unul necinstit și isteț.

Sinceritatea era, prin definiție, ceva extrem de greu de simulat...

— La ce te gândești, de ai privirea asta? Întrebă Gaotona, aplecându-se în față.

— Mă gândeam că probabil te-ai purtat cu

împăratul așa cum te porți cu mine, bătându-i mereu la cap în legătură cu ceea ce avea de făcut.

Gaotona pufni.

— Cred că exact așa am făcut. Asta nu înseamnă că ideile mele sunt – sau erau – greșite. Ar fi putut... ei bine, ar fi putut deveni mult mai mult decât a reușit. La fel cum tu ai *putea* deveni o artistă minunată.

— Dar sunt.

— Una reală.

— Sunt asta.

Gaotona clătină din cap.

— Tabloul Fravei... ne scapă ceva în privința lui, nu-i așa? A pus să fie cercetat falsul, iar experții au găsit câteva greșeli infime. Nu le-aș fi remarcat fără ajutor, însă sunt acolo. Când mă gândesc mai bine, mi se par bizare. Tușele sunt impecabile, de maestru. Stilul se potrivește perfect. Dacă ai reușit asta, de ce să faci asemenea greșeli, cum ar fi, de exemplu, să așezi luna prea jos? Este o greșeală subtilă, dar mi se pare că n-ai comite-o niciodată. Nu fără intenție, cel puțin.

Shai se întoarce după alt sigiliu.

— Tabloul despre care cred ei că ar fi original, spuse Gaotona, cel care e atârnat în momentul ăsta în camera de lucru a Fravei... E și el un fals, nu-i așa?

— Da, recunosc Shai, oftând. Am înlocuit tablourile cu câteva zile înainte să încerc schema

cu sceptrul. Testam paza de la palat. M-am strecurat în galerie, am intrat în camera de lucru a Fravei și am schimbat tablourile.

— Așa că tabloul despre care cred ei că-i fals trebuie să fie *originalul*, spuse Gaotona, zâmbind. Ai pictat greșelile *peste* original, ca să pară o copie!

— De fapt, nu, spuse Shai. Deși am folosit trucul ăsta mai demult. Sunt ambele false. Unul este pur și simplu un fals evident, plantat acolo ca să fie descoperit dacă ceva merge prost.

— Deci originalul este încă ascuns undeva... spuse Gaotona, părând curios. Te-ai furișat în palat ca să testezi paza, apoi ai înlocuit tabloul original cu o copie. Ai lăsat o a doua copie, ceva mai proastă, în camera ta, ca pistă falsă. Dacă erai descoperită când te strecurai înăuntru sau dacă erai trădată de un aliat, am fi căutat în camera ta și am fi găsit copia mai slabă, presupunând că nu reușiseși încă să le schimbi. Ofițerii ar fi luat copia mai bună și ar fi crezut-o autentică. Așa, nimeni nu avea să mai caute originalul.

— Cam așa ceva.

— Ingenios, spuse Gaotona. Dacă erai prinsă strecurându-te în palat ca să furi sceptrul, ai fi putut mărturisi că încercai să furi doar tabloul. O căutare în camera ta ar fi dezvăluit falsul, iar tu ai fi fost acuzată de tentativă de furt de la Frava, care-i o infracțiune mult mai puțin gravă

decât încercarea de a fura o relicvă imperială. Ai fi primit zece ani de muncă silnică în locul pedepsei cu moartea.

— Din păcate, spuse Shai, am fost trădată într-un moment nepotrivit. Bufonul a făcut în așa fel încât să fiu prinsă după ce am părăsit galeria cu sceptrul.

— Dar tabloul original? Unde l-ai ascuns?

Gaotona ezită.

— Se află încă în palat, nu?

— Într-un fel, spuse Shai.

Gaotona o privi, încă zâmbind.

— L-am ars, spuse Shai.

Zâmbetul îi pieri pe loc.

— Minți.

— Nu și de data asta, bătrâne, spuse Shai. Tabloul nu merita riscul de a fi scos din galerie. Am vrut doar să testez paza. Am intrat foarte ușor cu falsul. Oamenii nu-s percheziționați la intrare, ci doar la ieșire. Sceptrul era adevăratul meu scop. Să fur tabloul era ceva secundar. După ce l-am înlocuit, am aruncat originalul în unul dintre căminurile din galerie.

— Asta-i *oribil*, spuse Gaotona. Era un ShuXen original, capodopera sa! A orbit și nu mai poate picta. Îți dai seama ce preț... bolborosi Gaotona. Nu înțeleg. *De ce ai face una ca asta?*

— Nu contează. Nimeni nu va ști. Vor continua să privească falsul și să fie mulțumiți, așa că n-am făcut nimic rău.

— Tabloul acela era o operă de artă neprețuită! Zise Gaotona aruncându-i o privire urâtă. L-ai înlocuit din orgoliu, asta-i tot. Nu ai vrut să vinzi originalul. Ai vrut doar să știi că în galerie se află copia ta. Ai distrus ceva minunat ca să te simți tu bine!

Ea ridică din umeri. Povestea era mai complicată, însă chiar *arsese* tabloul. Avusese motivele ei.

— Am terminat pentru azi, spuse Gaotona, roșu la față.

Făcu un semn disprețuitor cu mâna, ridicându-se.

— Începusem să cred... Pfui!

Ieși pe ușă.

Ziua a patruzeci și doua

Fiecare om era o enigmă.

Asta îi explicase Tao, primul său maestru în Falsificare. Un Falsificator nu era un simplu escroc sau un șarlatan. Un Falsificator era un artist care picta cu intuiție umană.

Orice neisprăvit de pe stradă putea păcăli pe cineva. Un Falsificator se afla în căutarea unor idealuri mai înalte. Șarlatanii obișnuiți lucrau trăgând un vâl peste ochii cuiva și fugind înainte ca păcăleala să iasă la iveală. Un Falsificator trebuia să creeze ceva atât de perfect, de frumos și de *real* încât cei vizați să nu-și pună niciodată întrebări.

Fiecare persoană era ca un desiș de pădure, în care crescuseră răzleț buruieni, arbuști, tufișuri și flori. Nimeni nu avea o singură emoție. Nimeni nu avea o singură dorință. Toți aveau multe, și de obicei acele dorințe se băteau cap în cap unele cu altele, ca doi arbuști de trandafir care se luptau pentru același petic de pământ. „Respectă oamenii pe care-i minți”, o învățase Tao. „După ce-ai furat de la ei mai multă vreme, vei începe să-i înțelegi”.

În timp ce lucra, Shai puneă cap la cap o carte cu povestea adevărată a vieții împăratului Ashravan. Avea să devină o istorie mai reală decât cea scrisă de mâna lui. Shai potriveau încetișor piesele unui puzzle, făcându-și loc prin desișul minții lui Ashravan.

Fusese un idealist, întocmai cum spunea Gaotona. Acum își dădea seama de asta din îngrijorarea precaută care se simțea în scrierile sale de început și din felul în care-și trata servitorii. Imperiul nu era un lucru cumplit. Nu era niciun lucru minunat. Imperiul pur și simplu *exista*. Oamenii îl suportau fiindcă se împăcaseră cu măruntele sale samavolnicii. Corupția era inevitabilă. Te obișnuiai. Era fie asta, fie acceptarea haosului din necunoscut. Granzii erau puternic favorizați. Pentru a intra în administrația imperială, cea mai lucrativă și mai prestigioasă dintre ocupații, era mai important să dai mită și să ai relații, decât să fii priceput

sau capabil. În plus, unii dintre cei mai utili oameni din imperiu – negustorii și muncitorii – erau jefuiți sistematic de sutele de mâini care li se vârau în buzunare.

Toată lumea știa aceste lucruri. Ashravan dorise să le schimbe. La început.

Și apoi... Ei bine, nu puteai spune clar că existase un „și apoi”. Poetii ar fi găsit în firea lui Ashravan un singur defect din cauza căruia să fi dat greș, însă o persoană nu era reprezentată printr-un singur defect, după cum nu era reprezentată printr-o singură pasiune. Dacă Shai își baza Falsul pe o singură trăsătură, ar fi creat o imitație jalnică, nu un om.

Dar... oare nu putea spera la mai mult? Poate că ar fi trebuit să încerce obținerea autenticității într-un anumit mediu, creând un împărat care se purta cum se cuvine la curte, dar care nu-i putea păcăli pe cei apropiați. Poate atât ar fi fost suficient, la fel ca decorurile pentru un teatru. Acestea își jucau rolul în timpul piesei, dar nu rezistau la o cercetare amănunțită.

Era un scop tangibil. Poate că ar fi trebuit să meargă la arbitri, să le explice ce era posibil și să le ofere o imitație mai slabă a împăratului, o păpușă pe care s-o folosească în ocazii oficiale, apoi s-o ascundă repede, explicând că se simțea rău.

Ar fi putut s-o facă. Dar își dădu seama că nu voia.

Nu asta era provocarea. Asta era versiunea pungașului de pe stradă, având drept scop câștigul imediat. Falsificatorii doreau să creeze ceva durabil. În adâncul sufletului, se simțea provocată. Își dădu seama că-și *dorea* să-l facă pe Ashravan să trăiască. Cel puțin, dorea să încerce.

Shai se întinse pe pat, pe care-l Falsificase să fie mai comod, adăugându-i baldachin și o saltea moale. Perdelele erau trase. Gărzile din acea seară jucau cărți la masa ei.

„Ce-ți pasă dacă Ashravan trăiește?” se întrebă Shai. „Arbitrii te vor ucide înainte să-ți dai seama dacă ți-a reușit. N-ar trebui să te preocupe decât evadarea.”

Și totuși... însuși *împăratul*. Se hotărâse să fure Sceptrul Lunii fiindcă era cel mai faimos obiect din imperiu. Dorise ca una dintre lucrările sale să fie expusă în măreața Galerie Imperială. Dar sarcina la care lucra acum... era mult mai grandioasă. Ce Falsificator reușise una ca asta? Un Fals, să stea pe Tronul Rozelor?

„Nu”, își spuse ea, mai hotărâtă de data aceasta. „Nu te lăsa ademenită. Nu te lăsa mânată de orgoliu.”

Deschise jurnalul la ultimele pagini, unde își ascunsese planurile de evadare folosind un cifru, sub aparența unui dicționar de termeni și nume proprii.

Pecetluitarul cu Sânge venise în goană cu o zi

înainte, parcă temându-se că n-avea să ajungă la timp ca să-și refacă sigiliul. Hainele sale miroseau a băutură tare. Se bucura de ospitalitatea palatului. Dacă l-ar fi putut face să vină mai devreme într-o dimineață și-apoi s-ar fi asigurat că se îmbăta foarte tare în aceeași seară...

Munții Sfărâmătorilor se învecinau cu Dzhamar, unde se aflau mlaștinile Pecetluiditorilor cu Sânge. Ura lor reciprocă era profundă, poate mai profundă decât loialitatea față de imperiu. Câțiva dintre Sfărâmători se arătaseră deosebit de revoltați de venirea Pecetluiditorului cu Sânge. Shai începuse să se dea bine pe lângă ei. Glume aruncate în treacăt, aluzii la lucruri asemănătoare din trecutul ei și al lor. Sfărâmătorii nu aveau voie să discute cu Shai, însă trecuseră săptămâni întregi în care Shai nu făcuse altceva decât să cerceteze cărțile și să discute cu bătrânii arbitri. Gărzile erau plictisite, iar plictiseala făcea oamenii ușor de manipulat.

Shai putea obține îndeajuns de multă piatră a sufletului, pe care n-ar fi ezitat s-o folosească. Totuși, existau metode mai simple, care se dovedeau adesea mai utile. Oamenii se așteptau mereu ca un Falsificator să folosească sigilii pentru orice. Granzii spuneau povești despre magie neagră, despre Falsificatori care-și plasau sigiliile pe picioarele unei persoane adormite, schimbându-i personalitatea, invadând-o,

siluindu-i mintea.

Adevărul era că o amprentă a sufletului era adesea ultima variantă la care apela un Falsificator. Era prea ușor de detectat. „Nu că în clipa asta nu mi-aș da și mâna dreaptă pentru Mărcile Esenței...” O cam ispitea gândul de-a încerca să cioplească o nouă Marcă și s-o folosească pentru evadare. Dar ei s-ar fi așteptat la asta, iar ei i-ar fi fost greu să facă sutele de teste necesare ca să meargă. Dacă ar fi încercat-o pe propriul braț, ar fi fost dată în vileag de paznici, iar ca s-o încerce pe Gaotona ar fi fost imposibil.

Folosind o Marcă a Esenței pe care nu o testase, ar fi putut ajunge la un rezultat foarte prost. Nu, planurile ei de evadare includeau folosirea amprentelor sufletului, dar, în esență, acestea implicau subterfugii mai comune.

Ziua a cincizeci și opta

La următoarea vizită a Fravei, Shai era pregătită.

Femeia se opri în ușă, iar gărzile ieșiră fără să protesteze, în timp ce căpitanul Zu le lua locul.

— Ai fost ocupată, remarcă Frava.

Shai își ridică privirea din hârtiile pe care le cerceta. Frava nu se referea la progresele sale, ci la cameră. Recent, Shai îmbunătățise podeaua. Nu fusese greu. Piatra folosită pentru construirea palatului – cariera, datele, zidarii –

apăreau în analele istorice.

— Îți place? Întrebă Shai. Cred că marmura se potrivește cu șemineul.

Frava se întoarse, clipind des.

— Un șemineu? Unde ai... Camera asta s-a mărit cumva?

— Cămara de alături nu era folosită, mormăi Shai, întorcându-se la cartea ei. Iar peretele dintre ele era construit recent, cu doar câțiva ani în urmă. Am rescris construcția astfel încât camera asta să fie mai mare, și astfel a apărut șemineul.

Frava părea uimită.

— Nu m-aș fi gândit...

Femeia o privi din nou pe Shai, iar pe chipul ei se așternu obișnuita expresie plină de severitate.

— Mi se pare greu de crezut că-ți iei sarcina în serios, Falsificatoareo. Ești aici ca să crezi un împărat, nu ca să redecorezi palatul.

— Sculptarea pietrei sufletului îmi dă o stare de liniște, spuse Shai. E valabil și pentru un atelier care nu-mi dă impresia unei debarale. Vei avea sufletul împăratului gata la timp, Frava.

Arbitra străbătu încăperea, inspectând masa de lucru.

— Deci te-ai apucat de piatra sufletului său?

— Am început multe, spuse Shai. Va fi un proces complex. Am testat peste o sută de amprente pe Gaotona...

— *Arbitrul Gaotona.*

— ... pe bătrân. Fiecare reprezintă doar o părticică din puzzle. Când toate piesele vor fi funcționale, le voi reface în versiuni mai mici și mai delicate. Asta-mi va permite să combin vreo zece amprente-test într-o amprentă finală.

— Dar ai spus că ai testat peste o sută, spuse Frava, încruntându-se. Vei folosi doar douăsprezece dintre ele la final?

Shai râse.

— Douăsprezece? Ca să Falsific un *suflet* întreg? Nu prea cred. Amprenta finală, aceea pe care o veți folosi pe împărat în fiecare dimineață, va fi ca o... cheie de boltă. Va fi singura care va veni în contact cu pielea lui, însă va conecta o rețea formată din sute de alte amprente.

Shai se aplecă într-o parte și scoase jurnalul ei de însemnări, care includea primele schițe ale amprentelor finale.

— Voi lua astea și le voi aplica pe o plăcuță metalică, apoi le voi lega de amprenta pe care i-o veți aplica lui Ashrahan în fiecare zi. Va trebui să aibă mereu plăcuța la el.

— Să aibă cu el o plăcuță metalică, spuse sec Frava, și să fie amprentat *zilnic*? În felul ăsta, e imposibil să mai ducă o viață normală, nu crezi?

— Cred că a fi împărat înseamnă să ai o viață grea, iar asta e valabil pentru oricine. Vă descurcați voi cumva. Se obișnuiește ca plăcuța să fie modelată sub forma unui accesoriu. Un medalion mai mare, poate, sau o brățară pentru

partea de sus a brațului, cu margini drepte. Dacă privești Mărcile Esenței mele, vei observa că au fost făcute la fel și că în cutie există câte o plăcuță pentru fiecare.

Shai ezită.

— Astea fiind spuse, n-am mai făcut exact același lucru până acum. Nimeni n-a făcut-o. Există posibilitatea – destul de mare, presupun – ca, în timp, creierul împăratului să absoarbă informația. Ca și cum ai trasa zilnic aceeași imagine pe o coală dintr-un teanc, timp de un an, iar la final aceasta se va imprima și pe foile din straturile inferioare. Poate că după câțiva ani de amprentare nu va mai avea nevoie de tratament.

— Tot mi se pare revoltător.

— Mai rău decât moartea? Întrebă Shai.

Frava își puse o mână pe jurnalul lui Shai, cu schițele pe jumătate terminate. Apoi îl ridică.

— Îl voi da scribilor noștri, să-l copieze.

Shai se ridică.

— Dar am nevoie de el!

— Sunt convinsă, spuse Frava. Tocmai de aceea ar trebui copiat, pentru siguranță.

— Dar va dura prea mult!

— Îl primești înapoi mâine, spuse Frava cu dezinvoltură, îndepărtându-se.

Shai dădu s-o oprească, dar căpitanul Zu făcu un pas înainte, având deja sabia pe jumătate scoasă din teacă. Frava se întoarse spre el:

— Căpitane, nu e cazul. Falsificatoarea își

protejează munca. Asta e bine. Ne arată că se implică.

Shai și Zu se priviră în ochi. „își dorește să mă vadă moartă”, își puse Shai. „Și încă din tot sufletul.”

Îl citise deja. Era de datoria lui să păzească palatul, iar Shai intrase pe teritoriul lui cu acel furt. Nu fusese capturată de Zu, ci fusese trădată de Bufonul Imperial. Zu se simțea nesigur din cauza eșecului, așa că dorea să se răzbune lichidând-o pe Shai.

În cele din urmă, Shai nu-l mai privi în ochi. Deși o irita, trebuia să pară supusă în fața lui.

— Ai grijă, o avertiză ea pe Frava. Nu-i lăsa să piardă vreo pagină.

— O să am grijă ca și cum... ca și cum viața împăratului ar depinde de el.

Fravei i se păru o glumă amuzantă și îi oferi lui Shai unul dintre rarele ei zâmbete.

— Te-ai gândit la celălalt lucru despre care am vorbit?

— Da.

— Și?

— Da.

Zâmbetul Fravei se lărgi.

— O să mai vorbim. Curând.

Plecă, ducând jurnalul în care se regăsea rezultatul a vreo două luni de muncă. Shai știa exact ce pune la cale femeia. Frava nu dorea să-l copieze, ci să-l arate celuilalt Falsificator și să

vadă dacă avansase suficient pentru ca el să poată termina treaba.

Dacă ar fi constatat că așa stăteau lucrurile o puteau executa pe Shai în liniște, înainte ca ceilalți arbitri să poată obiecta. Zu avea s-o facă chiar el, probabil. Lucrurile se puteau sfârși aici.

Ziua a cincizeci si noua

Shai dormi prost în noaptea aceea.

Era sigură că se pregătise temeinic. Și totuși, acum trebuia să aștepte de parcă ar fi avut ștreangul în jurul gâtului. Asta o neliniștea. Dacă interpretase greșit situația?

Cu bună știință făcuse notițe greu de înțeles, fiecare însemnare sugerând subtil cât de *vast* era proiectul. Scrisul înghesuit, numeroasele referințe, liste după liste cu lucruri pe care trebuia să și le amintească... Toate acestea, precum și grosimea jurnalului, transmiteau ideea că munca sa era extraordinar de complexă.

Era un fals. Unul dintre cele mai dificil de realizat – un fals care nu imita o persoană sau un obiect anume. Era o falsificare a tonului.

Mesajul transmis de jurnal era următorul: „Nu te apropia. Nu-ți dorești să termini munca asta. Vrei s-o lași pe Shai să continue părțile dificile, fiindcă altfel ar trebui să depui eforturi enorme. Și dacă dai greș... capul tău e cel care va cădea.”

Jurnalul era unul dintre cele mai subtile falsuri pe care le crease vreodată. Fiecare cuvânt era

adevărat, fiind în același timp o minciună. Numai un maestru Falsificator ar fi putut citi printre rânduri, observând cât de mult muncise ca să evidențieze dificultatea și riscurile proiectului.

Cât de abil era Falsificatorul Fravei? Avea Shai să mai apuce dimineața?

Nu dormi deloc. Își dorise să doarmă și chiar ar fi trebuit. Să aștepte să treacă orele, minutele și secundele fusese o tortură. Gândul de a sta întinsă în pat, dormind, când urma să vină după ea... i se păruse încă și mai rău.

Până la urmă, se ridică și găsi niște relatări despre viața lui Ashravan. Gărzile care jucau cărți la masa ei îi aruncară o privire. Unul chiar făcu un semn cu capul în semn de compasiune pentru ochii ei înroșiți și figura obosită.

— E prea puternică lumina? Întrebă el, arătând spre lampă.

— Nu, răspunse Shai. Doar că un gând nu-mi dă pace.

Își petrecu noaptea în pat, informându-se despre viața lui Ashravan. Iritată de absența însemnărilor sale, făcu rost de o pagină nouă și începu altele, pe care urma să le adauge în jurnal când aveau să i-l înapoieze. Dacă se întâmpla asta.

Simțea că pricepe în cele din urmă de ce își pierduse Ashravan entuziasmul său tineresc. În sfârșit, cunoștea factorii care îl făcuseră să-și piardă optimismul. Corupția era unul dintre ei,

dar nu și cel mai important. Contribuise și lipsa de încredere în sine, însă nu în mod decisiv.

Nu, Ashravan fusese descurajat de viața însăși. Viața la palat, viața ca parte a unui imperiu care ticăia ca un ceasornic. Lucrurile mergeau. Nu la fel de bine cum ar fi trebuit, dar mergeau.

Să se confrunte cu asta însemna să se străduiască, dar uneori era foarte greu. Trăise o viață de huzur. Ashravan nu fusese leneș, însă nu trebuia să fii leneș ca să fii prins în roțițele birocrăției imperiale și ca să ajungi să-ți spui că luna viitoare vei cere să se facă schimbări. În timp, se lăsase purtat cu tot mai multă ușurință de apele marelui râu care era Imperiul Rozelor.

În final, devenise indulgent. Se preocupase mai degrabă de frumusețea palatului său decât de viețile supușilor, îi lăsase pe arbitri să-și asume tot mai multe atribuții la guvernare.

Shai oftă. Chiar și descrierea asta era prea simplistă. Omitea să spună *cine* fusese împăratul și cine devenise. O cronologie a evenimentelor nu-i descria firea, plăcerea de a se implica în dezbateri, ochiul format pentru artă sau obiceiul de a scrie poezii *oribile*, așteptând ca toți cei care-l slujeau să-i spună cât de minunate erau.

Nu vorbea nici despre aroganța lui și nici despre dorința secretă de a fi altcineva. De aceea revenise asupra jurnalului iar și iar. Poate că încercase să găsească acel moment de răspântie

din viața sa când o luase pe un drum greșit. Nu pricepuse. Rareori exista un punct clar de răscruce în viața cuiva. Oamenii se schimbau lent, în timp. Nu era nevoie doar de un pas ca să ajungi într-un loc complet diferit. Mai întâi, făceai un pas mic în afara cărării, ca să te ferești de stânci. O vreme țineai calea dreaptă, apoi te abăteai puțin, cât să calci pe un teren mai moale. Apoi nu mai erai atent și te îndepărtați tot mai mult. În sfârșit, te trezeai în orașul greșit, întrebându-te de ce nu te îndrumaseră mai bine semnele de pe drum.

Ușa camerei ei se deschise.

Shai sări în capul oaselor, fiind cât pe-aci să scape notițele. Veniseră după ea.

Dar... nu, era deja *dimineață*. Lumina se strecura prin vitraliile ferestrei, iar gărzile se ridicau și se întindeau. Cel care deschisese ușa era Pecetluitarul cu Sânge. Părea mahmur și ținea un maldăr de documente în mână, ca de obicei.

„Azi a venit devreme”, își zise Shai, verificându-și ceasul de buzunar. „De ce tocmai azi, când de obicei întârzie?”

Pecetluitarul cu Sânge o tăie la mână și amprentă ușa în tăcere, făcând-o pe Shai să simtă o durere arzătoare în braț. Apoi se grăbi să iasă din cameră, de parcă ar fi fost așteptat la o întâlnire. Shai privi lung în urma lui și clătină din cap.

O clipă mai târziu, ușa se deschise iar și Frava intră.

— A, te-ai trezit, spuse femeia, după ce Sfârâmătorii o salutară.

Aruncă jurnalul lui Shai pe masă, cu o bufnitură. Părea iritată.

— Scribii au terminat. Treci la treabă!

Frava plecă în trombă. Shai se întinse pe pat, oftând ușurată. Șmecheria ținuse. Reușise să mai câștige câteva săptămâni.

Ziua a șaptezecoa

— Așadar simbolul ăsta – spuse Gaotona arătând spre una dintre schițele amprentelor mai mari pe care urma să le cioplească în curând – este o însemnare referitoare la timp, indicând un moment anume... de acum șapte ani?

— Da, spuse Shai suflând praful de pe capătul unei amprente a sufletului proaspăt sculptate. Înveți repede.

— Practic, sunt operat în fiecare zi, spuse Gaotona. Mă simt mai bine dacă știu ce fel de bisturie folosești.

— Modificările nu sunt...

— ... permanente, completă el. Da, mereu repeți asta.

Își întinse brațul pentru a-i fi amprentat.

— Totuși... mă tot întreb... Dacă tai carnea, se va vindeca – dar dacă tai în repetate rânduri în același loc, va apărea o *cicatrice*. Sufletul nu

poate fi atât de diferit.

— Doar că, firește, e *complet* diferit, spuse Shai aplicându-i amprenta.

Nu o iertase încă pentru faptul că arsese capodopera lui ShuXen. Vedea asta când interacționau. Nu mai era doar dezamăgit de ea, ci se înfuriase de-a dreptul. Dar furia se mai risipise cu timpul și acum colaborau destul de bine.

Gaotona ridică fruntea.

— Asta chiar că-i *ciudat*...

— Bizar, în ce fel? Întrebă Shai, privind cum treceau secunde pe ceasul său de buzunar.

— Îmi amintesc că mi-am adunat curajul ca să devin împărat. Și... îmi este ciudă pe mine însumi. Pentru că... mamă a luminii, oare chiar așa mă considera el?

Sigilul rămase pe loc timp de cincizeci și șapte de secunde. Suficient.

— Da, spuse ea, după ce amprenta se risipi, cred că te vedea întocmai.

Era încântată. În sfârșit, mersese!

Se apropia. Începuse să-l înțeleagă din ce în ce mai bine pe împărat, era pe punctul de a termina puzzle-ul. De fiecare dată când simțea că se apropie finalul unui proiect – un tablou, o Falsificare la scară largă a unui suflet, o sculptură –, exista un moment când putea *vedea* întreaga lucrare, chiar dacă era departe de a fi terminată. Când venea acel moment, vedea cu

ochii minții cum avea să arate în final. Finalizarea lui era aproape o formalitate. Acest proiect ajunsese cam în acel moment. Avea sufletul împăratului în fața ochilor și doar câteva colțuri rămăseseră umbrite. Dorea să vadă proiectul terminat. *Tânjea* să afle dacă-i putea face să trăiască iar. După ce citise atâtea despre el, după ce ajunsese să simtă că-l cunoaște atât de bine, trebuia să termine.

Cu siguranță că evadarea mai putea aștepta.

— Asta era, nu? Întrebă Gaotona. Asta era amprenta pe care ai încercat-o de zeci de ori fără succes, sigiliul conținând motivul pentru care s-a oferit să fie împărat.

— Da, spuse Shai.

— Relația pe care o avea cu mine, spuse Gaotona. Ai făcut ca decizia lui să depindă de relația cu mine și... și de jena pe care o simțea când îmi vorbea.

— Da.

— Și a prins.

— Da.

Gaotona se lăsă pe spate în scaun.

— Mamă a luminilor... șopti el din nou.

Shai luă sigiliul și îl puse alături de cele care-și dovediseră funcționalitatea.

În ultimele săptămâni, toți ceilalți arbitri făcuseră, pe rând, la fel ca Frava: veniseră la Shai și-i făcuseră promisiuni fantastice ca să le dea puterea de a-l controla pe împărat. Numai

Gaotona nu încercase niciodată să o mituiască. Era un om sincer și se afla în cele mai înalte straturi ale guvernării imperiale. Remarcabil. Să-l folosească avea să fie mult mai dificil decât i-ar fi plăcut.

— Trebuie s-o spun din nou – continuă ea, întorcându-se spre el – că m-ai impresionat. Nu cred că sunt mulți granzi care și-ar face timp să studieze amprentele sufletului. S-ar eschiva de ceea ce consideră malefic fără ca măcar să încerce să înțeleagă despre ce e vorba. Te-ai răzgândit?

— Nu, spuse Gaotona. Încă mai cred că tot ceea ce faci este, dacă nu malefic, măcar nefiresc. Și totuși, cine sunt eu să vorbesc? Depind de tine ca să rămânem la putere prin intermediul acestei arte pe care o numim cu atâta ușurință monstruozitate. Setea noastră de putere nu mai ține seama de conștiință.

— E valabil în cazul celorlalți, dar motivația ta este diferită, spune Shai.

El ridică o sprânceană.

— Tu nu-ți dorești decât să revină Ashravan, spuse Shai. Refuzi să accepți că l-ai pierdut. L-ai iubit ca pe un fiu – tânărul pe care l-ai pregătit, împăratul în care ai crezut mereu, chiar și atunci când nici măcar el nu mai avea încredere în propria persoană.

Gaotona privi în altă parte, evident jenat.

— Nu va fi el, spuse Shai. Chiar dacă reușesc,

nu va fi *chiar* el. Îți dai seama, nu-i așa?

Gaotona încuviință.

— Dar... uneori un Fals inteligent este la fel de bun ca originalul, spuse ea. Faci parte din Facțiunea Moștenirii. Te înconjori de relicve care nu sunt cu adevărat relicve, de tablouri care sunt doar imitații ale unora de mult pierdute. Presupun că a avea o relicvă falsă pe post de împărat n-ar fi foarte diferit. Iar tu... tu vrei doar să știi că ai făcut tot ce-ți stătea în putere ca să-l ajuți.

— Cum reușești? Întrebă Gaotona încet. Am văzut cum le vorbești gărzilor, cum înveți până și numele servitorilor. Pari să le cunoști viețile de familie și pasiunile, pari să știi ce fac seara... în ciuda faptului că stai toată ziua încuiată în cameră. Nu ai mai ieșit de luni întregi. De unde știi toate astea?

— Oamenii – spuse Shai ridicându-se să ia un alt sigiliu – încearcă prin natura lor să-și exercite puterea asupra lucrurilor din jur. Construim ziduri ca să ne apărăm de vânt, acoperișuri ca să oprim ploaia. Îmblânzim elementele și facem natura să ni se supună. În felul ăsta avem impresia că deținem controlul asupra lucrurilor. Doar că prin asta nu facem decât să înlocuim o influență cu alta. În loc să ne afecteze vântul, ne afectează un zid. Unul *făcut de om*. Urmele trecerii omului sunt peste tot – degetele sale ating totul. Rogojini, mâncare... fiecare lucru din

oraș pe care-l atingem, îl vedem, îl simțim. *Experiența* apare în urma influenței exercitate de cineva. Credem că deținem controlul, dar asta nu se întâmplă cu adevărat decât dacă îi înțelegem pe oameni. Să ne controlăm mediul nu mai înseamnă să oprim vântul, ci să ne dăm seama de ce plângea camerista seara trecută sau de ce un soldat din gardă pierde mereu la cărți. Sau de ce ai fost angajat să faci o treabă.

Gaotona o privi cum se așază și întinde spre el un sigiliu. Îi oferi brațul, ezitând.

— În ciuda faptului că ne-am străduit să nu te subestimăm, mi se pare că tocmai asta am făcut, zise el.

— Bun, spuse ea. Ai spirit de observație.

Îi aplică sigiliul.

— Și-acum te rog să-mi spui de ce nu-ți place deloc peștele.

Ziua a șaptezeci și șasea

„Trebuie s-o fac”, își spuse Shai când Pecetlitorul cu Sânge îi făcu o tăietură pe braț. „Astăzi. Aș putea să plec astăzi?”

În cealaltă mână avea ascunsă o bucățică de hârtie asemenea celor pe care le avea adesea la el Pecetlitorul cu Sânge, în diminețile când venea devreme. Văzuse ceară pe ele cu două zile în urmă. Erau scrisori. Atunci își dăduse seama că se înșelase în privința lui.

— Vești bune? Îl întrebă, în vreme ce el înmuia

amprenta în sângele ei.

Bărbatul cu buze albe îi aruncă o privire feroce.
— De acasă... spuse Shai. Femeia căreia îi scrii, acasă, în Dzhamar... Ți-a trimis o scrisoare azi? Poștașul sosește dimineața la palat. Îți bate la ușă, îți dă o scrisoare...

„Și în felul ăsta te trezești”, adăugă ea în gând.
„De aceea vii la timp în acele zile?”

— Trebuie să-ți fie tare dor de ea, dacă nu vrei să-i lași scrisoarea în cameră.

Omul își coborî brațul și o apucă pe Shai de pieptul cămășii.

— Las-o în pace, vrăjitoareo! Șuieră el. Să... s-o lași în pace! Fără trucuri și magie!

Era mai tânăr decât îl crezuse. Era ușor să faci greșeala asta cu cei din Dzhamar. Pielea lor albă și părul de aceeași culoare îi făceau pe ceilalți să se înșele în privința vârstei lor. Shai ar fi trebuit să-și dea seama. Era aproape un copilandru.

Își strânse buzele.

— Vorbești de trucurile și magia mea, dar ții în mână un sigiliu înmuiat în sângele meu? Tu ești cel care amenință că trimite niște schelete să mă vâneze, prietene. Tot ce pot eu să fac e să îmbunătățesc aspectul unei mese strâmbe.

— Hai... Hai... Of!

Tânărul își ridică brațele, apoi amprentă ușa. Gărzile priviră totul cu un amuzament nonșalant, dar și cu dezaprobare. Prin ceea ce spusese, Shai intenționase să le aducă aminte că

era inofensivă, pe când Pecetluitarul cu Sânge era cel nefiresc cu adevărat. Gărzile își petrecuseră aproape trei luni privind-o cum migălește ca un învățat afabil, în timp ce omul acela îi stoca sângele și îl folosea pentru cine știe ce orori păgâne.

„Trebuie să las să cadă hârtiuță”, își spuse ea, coborându-și mâneca și intenționând să-și lase falsul să alunece afară de îndată ce gărzile și-ar fi întors privirile. Așa ar fi putut să-și pună în practică planul, planul de evadare...

„Adevărata Falsificare nu s-a încheiat încă. Sufletul împăratului...”

Ezită. Prostește, dar ezită.

Ușa se închise. Ocazia trecu.

Simțindu-se împietrită, Shai merse spre pat și se așeză pe marginea lui, cu scrisoarea falsificată ascunsă încă în mânecă.

De ce ezitase? Erau oare instinctele ei de autoconservare atât de slabe?

„Pot să mai aștept o vreme”, își spuse. „Până când va fi gata Marca Esenței lui Ashravan!”

Își spunea asta de zile întregi. De săptămâni, chiar. Cu fiecare zi care o aducea mai aproape de termen, Frava căpăta o nouă șansă de a lovi. Femeia revenea cu alte scuze pentru a-i lua jurnalul lui Shai și a-l cerceta. Se apropiau cu repeziciune de momentul în care celălalt Falsificator ar fi putut să termine munca lui Shai fără prea mare bătaie de cap. Sau cel puțin așa

avea să i se pară aceluia. Cu cât progresa mai mult, cu atât mai irealizabil i se părea acest proiect. Și cu atât mai mult își dorea să-l facă să meargă.

Scoase jurnalul despre viața împăratului și se trezi examinând perioada din tinerețea acestuia. Gândul că acesta nu va trăi din nou, că toată munca ei va fi doar un truc menit să distragă, în timp ce ea își plănuia evadarea... Gândurile acelea îi provocau un *râu* fizic.

„Pe toate nopțile!” își spuse Shai. „Te-ai atașat de el. Începi să-l vezi cum îl vede Gaotona!” N-ar fi trebuit să simtă așa. Nu-l cunoscuse. În plus, era o persoană demnă de dispreț.

Dar nu fusese mereu așa. De fapt, niciodată nu devenise *cu adevărat* demn de dispreț. Fusese un om mult mai complex. Fiecare persoană era astfel. Îl putea înțelege, îl putea vedea...

— Pe toate nopțile! Exclamă ea, ridicându-se și lăsând jurnalul deoparte.

Trebuia să-și limpezească gândurile.

Când Gaotona intră în cameră, șase ore mai târziu, Shai tocmai apăsa un sigiliu pe perete. Bătrânul deschise ușa și intră, apoi înlemni. Zidul fu inundat de culoare. Din amprenta lui Shai începuseră să iasă, încolăcindu-se, un fel de cârcei care aduceau cu o pulbere de vopsea. Verde, stacojiu, ambră. Pictura creșcu asemenea unei ființe vii, cu frunze țâșnind de pe crengi și fructe explodând succulent. Modelul deveni tot

mai dens, marginea aurie țâșnind din nimic și curgând asemenea unui fluviu care încadra frunzele și reflecta lumina.

Fresca se adânci, fiecare centimetru părând să sugereze din plin iluzia mișcării. Vițe răsucite, spini nebănuiți țâșnind din spatele frunzelor – Gaotona expiră uimit și se apropie de Shai. Zu intră în urma lui, iar ceilalți doi soldați rămaseră să închidă ușa. Gaotona se întinse și pipăi peretele, dar vopseaua era uscată. Peretele însuși știa că fusese pictat astfel cu ani în urmă. Gaotona îngenunche, privind cele două sigilii pe care le lipise Shai la baza picturii. Doar al treilea, aplicat deasupra, declanșase transformarea. Sigiliile anterioare reprezentau niște note despre cum urma să fie creată imaginea. Idei, o revizuire a istoriei, instrucțiuni.

— Cum? Întrebă Gaotona.

— Unul dintre Sfărâmători l-a păzit pe Atsuko din Jindo în timpul vizitei sale la Palatul Rozelor, spuse Shai. Atsuko s-a îmbolnăvit și a rămas la pat timp de trei săptămâni. Era doar cu un etaj mai sus.

— În schimb, falsul tău îl găzduiește aici?

— Da. Asta s-a întâmplat înainte ca apa care a inundat tavanul anul trecut să provoace pagube, așa că e plauzibil să fi fost găzduit aici. Peretele își amintește că Atsuko era prea slăbit ca să plece, dar era în stare să picteze. Câte puțin în fiecare zi, un model tot mai extins cu vițe, frunze

și fructe de pădure. Ca să-și ocupe cu ceva timpul.

— N-ar trebui să prindă, spuse Gaotona. Falsul ăsta e migălos. Ai schimbat prea multe.

— Nu, spuse Shai. E la limită... la acea limită unde se găsește cea mai mare frumusețe.

Puse sigiliul deoparte. Abia dacă-și amintea ultimele șase ore. Fusese prinsă în frenezia creației.

— Și totuși... spuse Gaotona.

— Va prinde, spuse Shai. Dacă ai fi zidul, cum ai prefera să fii? Cenușiu și monoton sau pulsând de culoare?

— Zidurile nu pot gândi!

— Cu toate astea, le pasă.

Gaotona clătină din cap, mormăind ceva despre superstiție.

— Cât timp?

— Ca să creez amprența? O tot migălesc de vreo lună încoace. A fost ultimul lucru pe care am vrut să-l fac pentru această cameră.

— Artistul era din Jindo, spuse el. Fiindcă faci parte din același popor, poate că... Dar nu! Asta-i o gândire demnă de superstițiile tale.

Gaotona scutură din cap, încercând să-și dea seama de ce ar prinde pictura, deși pentru Shai fusese întotdeauna evident că nu vor fi probleme.

— Poporul meu și cei din Jindo nu sunt *totuna*, spuse Shai iritată. Poate am fost înrudiți cândva, dar suntem complet diferiți de ei acum.

Granzii... Doar pentru că oamenii aveau trăsături asemănătoare, presupuneau că erau identici. Gaotona aruncă o privire prin cameră, uitându-se la mobilierul delicat, care fusese sculptat și finisat. Podeaua de marmură cu modele argintate, căminul în care trosnea focul, candelabrul micuț, un covor elegant care fusese cândva o pătură găurită, fereastra cu vitralii care scliffea pe peretele din dreapta, luminând pictura murală splendidă...

Singurul lucru care își păstrase forma inițială fusese ușa, solidă, dar fără nimic ieșit din comun. Nu o putuse Falsifica, nu cu sigiliul de sânge aplicat pe ea.

— Îți dai seama că acum ai cea mai bună cameră din întreg palatul, spuse Gaotona.

— Mă îndoiesc, răspunse Shai pufnind. Sunt convinsă că încăperile împăratului sunt cele mai frumoase.

— Sunt cele mai mari, dar nu și cele mai frumoase.

Îngenunche lângă pictură, privind sigiliile de la bază.

— Ai inclus explicații despre cum a fost pictată.

— Pentru a crea o Falsificare realistă, spuse Shai, trebuie să ai abilitatea tehnică pe care vrei să o imiți, cel puțin într-o anumită măsură.

— Ai fi putut deci picta zidul și singură.

— Nu am vopsele.

— Dar ai fi putut. Ai fi putut cere vopsele. Ți le-

aș fi dat. În loc de asta, ai creat un Fals.

— Așa sunt eu, spuse Shai, devenind tot mai iritată.

— Așa alegi să fii. Dacă un perete își poate dori să fie o pictură murală, Wan ShaiLu, atunci și tu ți-ai putea dori să fii o pictoriță faimoasă.

Ea trânti amprenta pe masă, apoi inspiră adânc de câteva ori.

— Ești repezită, spuse Gaotona. Exact ca el. De fapt, știi deja cum e, fiindcă mi-ai servit-o în mai multe rânduri. Mă întreb dacă... lucrul ăsta pe care-l faci ar putea fi o cale de a-i sensibiliza pe oameni. Să-ți inscripționezi emoțiile într-o amprentă, apoi să-i lași pe alții să *simtă* cum e să fii tu...

— Sună minunat, spuse Shai. Asta dacă Falsificarea sufletelor nu ar fi o teribilă ofensă adusă naturii.

— Dacă n-ar fi.

— Dacă poți citi amprentele acelea, înseamnă că ai început într-adevăr să te pricepi foarte bine, spuse Shai, schimbând subiectul în mod intenționat. Mai că-mi vine să cred că ai trișat.

— De fapt...

Shai își reveni, înghițindu-și furia, acum că trecuse de momentul critic. Ce se petrecea?

Placid, Gaotona vârî o mână în buzunarul adânc al robei sale și scoase o cutie de lemn. Era cea în care-și ținea ea comorile, cele cinci Mărci ale Esenței. Acele revizuri ale sufletului său o

puteau schimba, la nevoie, în persoana care *ar fi putut* să fie.

Shai făcu un pas înainte, dar când Gaotona deschise cutia, văzu că amprentele nu se aflau înăuntru.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar cred că să ți le dau acum ar fi... protestesc din partea mea. Mi se pare că oricare dintre ele te-ar putea elibera din captivitate într-o secundă.

— De fapt, doar două dintre ele ar putea face asta, spuse Shai cu amărăciune, simțind cum îi zvâcnesc degetele.

Ampreentele acelea reprezentau peste opt ani de muncă, începută imediat după ce-și încheiase ucenicia.

— Hmm... da, spuse Gaotona.

În cutiuță se aflau plăcuțe de metal inscripționate cu amprentele mai mici, separate, care constituiau schițele pentru revizuirea sufletului ei.

— Asta, cred?

Ridică o plăcuță.

— Shaizan. În traducere... Shai a Pumnului? Dacă te-ai amprenta, te-ar transforma într-un războinic?

— Da, spuse Shai.

Îi studiase deci Mărcile Esenței. Așa ajunsese să se priceapă atât de bine la citirea amprentelor ei.

— Înțeleg cel mult a zecea parte din ce e inscripționat aici, spuse Gaotona. Ce descopăr

mi se pare impresionant. Cred că ți-a luat ani întregi să pui totul la cale.

— Sunt... valoroase pentru mine, spuse Shai, forțându-se să se așeze la masa de lucru și să nu rămână cu privirea fixată asupra plăcuțelor.

Dacă ar fi putut scăpa cu acelea, i-ar fi fost ușor să meșterească o amprență nouă. Tot i-ar fi luat câteva săptămâni, însă cea mai mare parte a muncii sale n-ar fi fost pierdută. Dar dacă plăcuțele acelea erau distruse...

Gaotona se așeză pe scaunul său obișnuit, privind plăcuțele cu nonșalanță. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, ar fi intuit o amenințare tacită: „Uite ce țin în mână, uite ce ți-aș putea face!” Din partea lui însă nu simțea asta. Era cu adevărat curios. Sau nu? Ca de fiecare dată, Shai nu-și putu controla instinctele. Oricât de bună era, cineva o putea depăși. Așa cum o avertizase unchiul Won. Era posibil ca Gaotona să o tragă pe sfoară în tot acest timp? Simțea că ar trebui să se încreadă în ceea ce intuia în legătură cu el. Dar dacă se înșela, era un dezastru.

„Ar putea fi oricum”, se gândi ea. „Ar fi trebuit să fugi acum câteva zile.”

— Te transformă într-un soldat, dacă înțeleg bine, spuse Gaotona, punând plăcuța deoparte. Iar aceasta, la fel. Într-un om al pădurii, într-un supraviețuitor. Acea pare foarte versatilă. Impresionant. Iar aici avem un învățat. Dar de ce? Ești deja unul.

— Nicio femeie nu le poate ști pe toate, spuse Shai. N-ai destul timp pentru studiu. Dacă aplic Marca aceea, pot dintr-odată să vorbesc o grămadă de limbi, de la Fen la Mulla'dil – chiar și câteva din Sycla. Cunosc zeci de culturi diferite și știu cum să mă descurc în mijlocul lor. Știu matematică, cunosc științele exacte și principalele facțiuni politice ale lumii.

— A, spuse Gaotona.

„Dă-mi-le”, se gândi ea.

— Dar asta? Întrebă Gaotona. Un cerșetor? De ce ți-ai dori să fii emaciată, și... asta arată că o să-ți cadă aproape tot părul și că ți se va rida pielea?

— Îmi schimbă înfățișarea, spuse Shai. Drastic. Acest lucru e folositor.

Nu preciză că, sub aspectul acela, știa să se descurce pe străzi și să supraviețuiască în lumea ascunsă a orașului. Atunci când nu purta acel sigiliu se pricepea destul de bine să spargă lacăte, însă cu el era de neoprit. Cu amprenta aceea ar fi reușit probabil să se strecoare pe fereastra micuță – Marca îi rescria trecutul, oferindu-i ani de experiență în contorsionism – și să coboare cele cinci etaje spre libertate.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Gaotona.

Ridică ultima plăcuță.

— Ne mai rămâne aceasta. Cea mai uimitoare dintre toate.

Shai nu răspunse.

— Gătit, spuse el. Muncă la fermă, cusut. O altă identitate, presupun. Ca să imiți o persoană mai simplă?

— Da.

Gaotona dădu din cap, punând jos plăcuța. „Sinceritate. Trebuie să-mi vadă sinceritatea. Nu poate fi simulată!”

— Nu, spuse ea oftând.

El o privi.

— E... porțița mea de scăpare, spuse ea. N-o s-o folosesc. E acolo, dacă aș dori.

— Porțița de scăpare?

— Dacă am s-o folosesc vreodată, spuse Shai, va scrie peste anii mei de Falsificatoare. Voi uita cum se face chiar și cea mai simplă dintre amprente. Voi uita că am ucenicit vreodată ca Falsificatoare. Voi deveni un om obișnuit.

— Și îți dorești asta?

— Nu.

Pauză.

— Da. Poate. O parte din mine o dorește. Era atât de greu să fii sincer... Dar uneori era singura cale.

Erau momente când visa la viața aceea simplă, în felul acela morbid în care cineva aflat pe marginea unei stânci se întreabă cum ar fi dacă ar sări. Tentația este acolo, chiar dacă e ridicolă. O viață normală. Fără ascunzișuri, fără minciuni. Îi plăcea ceea ce făcea. Adora pericolul,

reușitele, miracolul. Dar uneori... prinsă într-o celulă sau alergând să-și scape viața... uneori visa la altceva.

— Mătușa și unchiul tău...? Se interesă el. Unchiul Won și mătușa Sol apar în revizuirea asta. Am citit aici.

— Sunt falși, șopti Shai.

— Dar îi citezi tot timpul.

Ea închise strâns ochii.

— Bănuiesc, spuse Gaotona, că o viață plină de minciuni are drept rezultat un amestec de lucruri reale și false. Dacă dacă ai folosi amprenta aceasta, în mod sigur n-ai uita tot. Cum ai putea să nu te păcălești chiar pe tine?

— Ar fi cel mai mare Fals dintre toate, spuse Shai. Unul care să mă păcălească până și pe mine. Acolo e înscrisă credința că, dacă n-aș aplica amprenta aceea în fiecare dimineață, aș muri. Include istoricul bolii, vizitarea unui... resigilator, cum le spuneți voi. Un vindecător care lucrează cu amprente ale sufletului. De la ei, șinele meu fals a primit un remediu, unul pe care trebuie să-l aplic în fiecare dimineață. Mătușa Sol și unchiul Won mi-ar trimite scrisori. Asta face parte din șarada concepută pentru a mă păcăli chiar pe mine însumi. Le-am scris deja. Sunt sute, și, înainte să folosesc Marca Esenței asupra mea, aș plăti bani buni unui serviciu de curierat ca să mi le livreze periodic.

— Dar dacă ai încerca să-i vizitezi? Întrebă

Gaotona. Să-ți amintești de copilărie...

— Totul e inclus în plăcuță. Îmi va fi teamă să călătoresc. Este ceva adevăr în asta, căci în tinerețe chiar îmi era teamă să-mi părăsesc satul. Odată Marca aplicată, mă voi ține departe de orașe. Îmi voi închipui că e prea periculos să călătoresc pentru a-mi vizita rudele. Dar nu contează. N-o s-o folosesc niciodată.

Amprenta aceea ar fi însemnat că ea nu mai exista. Ar fi uitat ultimii douăzeci de ani, întorcându-se la momentul când avea opt ani și începuse să se intereseze despre cum devenea Falsificator. Ar deveni cineva complet diferit. Niciuna dintre celelalte Mărci ale Esenței nu reușea asta. Rescriau o parte din trecutul ei fără s-o facă să uite cine era, de fapt. Nu și ultima. Aceea era definitivă. O înspăimânta.

— Ai muncit mult la un lucru pe care nu-l vei folosi niciodată... comentă Gaotona.

— Uneori, așa e viața.

Gaotona clătină din cap.

— Am fost angajată să distrug tabloul! Izbucni Shai.

Nu era sigură ce o făcuse să spună asta. Trebuia să fie sinceră cu Gaotona, pentru că altfel planul ei n-ar fi mers, dar el nu avea nevoie de informația asta. Sau poate că da?

Gaotona ridică privirea.

— ShuXen m-a angajat să distrug tabloul Fravei, spuse Shai. De aceea am ars capodopera

și nu am scos-o din galerie.

— ShuXen? Dar este... este artistul care a creat-o! De ce te-ar fi angajat *el* să-i distrugi una dintre opere?

— Fiindcă detestă imperiul, spuse Shai. A pictat piesa aceea pentru o femeie iubită. Copiii ei au oferit tabloul imperiului, în dar. ShuXen este acum bătrân și orb. Abia mai poate să se miște. Nu a vrut să intre în mormânt știind că una dintre lucrările sale servea la glorificarea Imperiului Rozei. M-a implorat să o ard.

Gaotona părea stupefiat. O privea, parcă încercând să-i pătrundă în suflet. Shai nu știa de ce s-ar mai fi obosit: prin conversația aceea se dezvăluise deja pe de-a-ntregul.

— Un maestru de asemenea calibru este greu de imitat, spuse Shai, mai ales când nu ai la dispoziție originalul. Dacă te gândești mai bine, o să-ți dai seama că aveam nevoie de ajutorul lui pentru a crea falsurile acelea. M-a lăsat să am acces la studiile și conceptele lui. Mi-a spus cum a procedat ca să picteze tabloul. M-a învățat să folosesc pensula.

— De ce nu i l-ai adus, pur și simplu?

— E pe moarte, spuse Shai. Pentru el, posesia unui lucru nu mai are niciun sens. Tabloul a fost pictat pentru o iubită. Ea s-a prăpădit, așa că el a simțit că tabloul trebuie s-o urmeze.

— O comoară inestimabilă... spuse Gaotona. Dispărută dintr-un orgoliu stupid!

— Era lucrarea *lui!*

— Nu mai era, spuse Gaotona. Le aparținea tuturor celor care o priveau. N-ar fi trebuit să accepți. Să distrugi o operă de artă ca asta nu e *niciodată* corect.

Ezită.

— Totuși, cred că înțeleg. Gestul tău are o oarecare noblețe. Scopul pe care-l urmăreai era Scepstrul Lunii. Să te expui pentru a distruge tabloul a fost periculos.

— ShuXen mi-a fost mentor în pictură pe când eram tânără, spuse ea. Nu l-am putut refuza.

Gaotona nu păru să fie de acord, dar parcă o înțelegea. Pe toate nopțile, cât de expusă se simțea! „E important să fac asta”, își spuse. „Și poate...”

Dar nu își primi înapoi plăcuțele. Nici nu se așteptase, nu acum. Nu până la încheierea înțelegerii – o înțelegere al cărei final era sigură că nu-l va prinde dacă nu va evada.

Se ocupaseră de ultima serie de amprente noi. Fiecare dintre acestea prinse pentru cel puțin un minut, așa cum fusese aproape sigură că se va întâmpla. Acum avea viziunea, esența sufletului, așa cum urma să fie în final. Odată terminată a șasea amprentă a zilei, Gaotona o așteptă pe următoarea.

— Asta a fost, spuse Shai.

— Asta-i tot pentru astăzi?

— Pentru totdeauna, spuse Shai, punând

deoparte ultimele amprente.

— Ai terminat? Întrebă Gaotona, ridicându-se. Cu aproape o lună mai devreme! Asta e...

— *Nu* am terminat, spuse Shai. Urmează partea cea mai dificilă. Trebuie să cioplesc cele câteva sute de amprente în cele mai mici detalii, să le unesc și să creez o amprentă-pârghie. Până acum am pregătit vopselele, am creat culoarea și am făcut cercetări. Acum trebuie să pun totul cap la cap. Ultima dată când am făcut asta mi-a luat aproape cinci luni.

— Iar tu mai ai doar douăzeci și patru de zile.

— Mai am doar douăzeci și patru de zile, confirmă Shai, dar simți imediat o împunsătură de vinovăție.

Trebuia să fugă, și încă repede. Nu putea aștepta să termine proiectul.

— Atunci te las să lucrezi, spuse Gaotona ridicându-se și așezându-și la loc mânăca.

Ziua a optzeci și cincea

„Da”, își spuse Shai, stând pe marginea patului și scotocind prin maldărul de hârtii de acolo. Masa nu-i mai ajungea. Întinsese bine așternuturile și își transformase patul într-un loc în care să-și pună lucrurile. „Da, prima lui iubire era din cartea de povești”. De aceea... părul roșcat al Kurshinei... dar ar fi ceva subconștient. N-ar avea cum să știe. Ascuns adânc, prin urmare. Cum de îi scăpase? Nu era nici pe

departe atât de aproape cum crezuse! Nu mai avea timp!

Shai adăugă ceea ce descoperise la sigiliul la care lucra, cel care combina feluritele laturi ale înclinațiilor și experiențelor romantice ale lui Ashravan. Indusese totul: situațiile jenante, rușinoase, glorioase. Tot ce putuse descoperi și ceva pe deasupra, riscuri calculate care să umple sufletul. O întâlnire marcată de un flirt cu o femeie al cărei nume Ashravan nu și-l amintea. Pasiuni trecătoare. O aventură aproape împlinită cu o femeie acum moartă.

Pentru Shai, aceasta era partea cea mai dificil de imitat a sufletului, fiindcă era și cea mai intimă. Puține lucruri făcute de un împărat erau cu adevărat secrete, dar Ashravan nu fusese întotdeauna împărat.

Trebuia să extrapoleze, altfel lăsa sufletul gol, lipsit de pasiune.

Atât de intim, atât de *puternic*. Căutând aceste detalii, se simțea foarte aproape de Ashravan. Nu ca un voyeur. Ajunsese o parte din el.

Acum ținea două jurnale. Însemnările oficiale arătau că întârziase teribil de mult. Acel jurnal omitea anumite detalii. Celălalt era cel real, deghizat într-un morman inutil de notițe, aleatorii și răzlețe. Rămăsese cu adevărat în urmă, însă nu într-atât pe cât sugera documentația oficială. Spera ca subterfugiul să-i mai ofere câteva zile în plus înainte ca Frava să

lovească.

Căutând o însemnare, Shai dădu peste una dintre listele cu planuri de evadare. Ezită. „Mai întâi, ocupă-te de sigiliul de pe ușă”, spunea aceasta, în limbaj încifrat. „Apoi fa gărzile să tacă. După aceea, recuperează-ți Mărcile Esenței, dacă e posibil. Evadează. Fugi din oraș.”

Scrisese alte notițe despre realizarea fiecărei etape. Nu ignora evadarea – nu total.

Planurile sale erau bune, dar încercarea disperată de a termina sufletul îi acapara aproape toată atenția. „încă o săptămână”, își spuse ea. „Dacă mai am o săptămână, o să termin cu cinci zile înainte de termen. Apoi pot fugi.”

Ziua a nouăzeci și șapte

— Bună, spuse Hurii, aplecându-se. Ce-i asta?

Hurii era un Sfărâmător vânjos, care încerca să își ascundă inteligența. Asta îl ajuta să câștige la cărți. Avea doi copii – două fete care nu împliniseră încă cinci ani –, dar se vedea și cu una dintre femeile din gardă. Hurii își dorea în secret să fie tâmplar, la fel ca tatăl său. Și ar fi fost îngrozit să afle câte știa Shai despre el.

Ridică foaia de hârtie pe care o găsisese pe jos. Pecetlitorul cu Sânge tocmai ieșise. Era dimineața celei de-a nouăzeci și șasea zile de captivitate a lui Shai, iar ea hotărâse să-și pună planul în aplicare. *Trebuia* să scape.

Sigiliul împăratului nu era încă gata. *Nu mai avea mult.* Încă o noapte de lucru, și avea să-l termine. Planul ei cerea oricum să aștepte încă o noapte.

— Cred că Degete-Lipicioase a scăpat-o, spuse Yil apropiindu-se.

Ea era de gardă împreună cu Hurii în dimineața aceea.

— Ce este? Întrebă Shai de la masa de lucru.

— O scrisoare, mormăi Hurii.

Ambele gărzi citeau în tăcere. Sfărâmătorii de la palat știau cu toții să citească. Era o cerință obligatorie pentru orice slujbaș imperial având cel puțin gradul doi.

Shai rămase tăcută, încordată. Se străduia să respire calm în timp ce își bea ceaiul cu lămâie. Își impuse să se relaxeze, chiar dacă acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea. Shai cunoștea cuprinsul scrisorii pe de rost. În fond, ea o scrisese, apoi o scăpase pe ascuns în spatele Pecetluitarului cu Sânge, când acesta ieșise în grabă, cu câteva minute înainte.

„Dragă frate”, spunea scrisoarea. „Aproape că mi-am încheiat misiunea aici, iar averea pe care am strâns-o va rivaliza și cu cea a lui Azalec, după ce s-a întors din Provinciile Sudice. Prizonierul pe care-l păzesc nu merită efortul, dar cine sunt eu să pun la îndoială judecata oamenilor care mă plătesc cu mult prea mult?”

Mă voi întoarce în curând la tine. Sunt mândru

să-ți spun că a doua misiune a fost un succes. Am descoperit câțiva războinici capabili și am adunat suficiente mostre de la ei. Păr, unghii și câteva lucruri personale cărora nu le vor simți lipsa. Sunt convins că vom avea propriile gărzi personale în curând!”

Și continua astfel, iar scrisul acoperea ambele părți ale foii, pentru a nu părea suspect. Shai presărase multe informații despre palat, incluzând lucruri pe care alții ar fi presupus că ea nu le știe, spre deosebire de Pecetluitarul cu Sânge.

Shai își făcea griji că scrisoarea fusese prea directă. Oare gărzile o vor considera un fals evident?

— Acel KuNuKam... șopti Yil, folosind un cuvânt din dialectul lor.

Acesta se traducea, în linii mari, prin expresia „om cu anus în loc de gură”.

— Acel KuNuKam imperial...!

Părea convinsă că scrisoarea era trimisă chiar de la el. Pentru soldați, subtilitatea putea fi o risipă.

— Pot să văd? Întrebă Shai.

Hurii i-o întinse.

— Oare spune ce cred eu? Întrebă soldatul. A strâns... *chestii* de la noi?

— Poate nu se referă la Sfărâmători, spuse Shai după ce termină de citit scrisoarea. Nu precizează.

— De ce să vrea păr? Întrebă Yil. Și unghii?

— Pot să facă tot felul de lucruri dacă au părți din tine, spuse Hurii, apoi blestemă iar. Doar vezi ce face în fiecare zi la ușă, cu sângele lui Shai.

— Nu știu cât de multe poate să facă folosind păr sau unghii, spuse Shai, sceptică. Asta-i lăudăroșenie. Sângele trebuie să fie proaspăt și să nu fie mai vechi de o zi ca să aibă efect în amprente. Se laudă în fața fratelui său, asta-i tot.

— N-ar trebui să facă asta, spuse Hurii.

— Eu nu mi-aș face griji, spuse Shai.

Cei doi făcură un schimb de priviri. În câteva minute se schimbă garda, iar Hurii și Yil plecară, vorbind nedeslușit între ei. Scrisoarea era îndesată în buzunarul lui Hurii. Nu aveau să-i facă prea mult rău Pecetluitarului cu Sânge, ci doar să-l amenințe.

Acesta, se știe, frecventa ceainăriile din zonă în fiecare seară. Aproape că îi părea rău pentru el. Dedusese că, dacă primea vești de acasă, era punctual. Uneori, părea încântat. Când nu primea vești, bea. În acea dimineață, păruse trist. Nu mai primise vești de ceva vreme.

Ce avea să i se întâmple în acea seară nu urma să-i facă mai bună ziua următoare. Da, Shai aproape că îl compătimea, dar apoi își aminti de sigiliul de pe ușă și de bandajul pe care și-l legase pe braț în acea zi, după ce-i luase sânge.

Odată încheiată schimbarea gărzii, Shai inspiră adânc, apoi se cufundă iar în muncă. Diseară.

Diseară va termina.

Ziua a nouăzeci și opt

Shai stătea în genunchi pe podea, printre pagini împrăștiate, acoperite cu un scris mărunț sau cu schițe ale sigiliilor. În spatele ei, dimineața își deschidea ochii, iar lumina soarelui se strecura prin vitraliile ferestrei, îmbrăcând camera în purpuriu, albastru și violet.

O singură amprență a sufletului, cioplită din piatră șlefuită, era așezată cu fața în jos pe o plăcuță metalică. Piatra sufletului arăta precum calcarul sau vreo altă rocă cu granulație fină, însă avea mici porțiuni roșii, ca și cum ar fi fost pătată cu picături de sânge.

Shai clipi din ochii obosiți. Chiar avea să încerce să evadeze? Dormise... cât? Patru ore, în ultimele trei zile?

Cu siguranță, evadarea putea aștepta. Cu siguranță, se putea odihni, măcar azi.

„Dacă mă odihnesc, n-am să mă mai trezesc”, își spuse ea impasibilă.

Rămase pe loc, în genunchi. Amprenta aceea i se părea cel mai frumos lucru văzut vreodată. Strămoșii săi veneraseră roci căzute din cer pe timp de noapte. Sufletele zeilor răpuși, așa fuseseră numite. Meșteri pricepuți le ciopliseră ca să scoată la iveală forma aceea. Cândva, lui Shai i se păruse o absurditate. De ce să venerezi un lucru care fusese creat chiar de tine?

Îngenuncheată în fața capodoperei sale, ea înțelese. Se simțea ca și cum s-ar fi transpus în acea amprentă. Comprimase doi ani de strădanii în trei luni, încununată cu o noapte de șlefuire disperată. În acea noapte modificase notițele și sufletul însuși. Făcuse schimbări drastice. Încă nu știa dacă asta se întâmplase din cauza măreței viziuni finale asupra întregului proiect... sau dacă acele schimbări fuseseră de fapt idei greșite, cauzate de oboseală și amăgire.

Nu avea să știe până când amprenta nu era folosită.

— Acum e... e gata? Întrebă unul dintre soldați. Amândoi se mutaseră în capătul îndepărtat al încăperii, ca să stea lângă cămin și să-i lase spațiu pe podea. Își amintea doar vag că dăduse mobila deoparte. Își petrecuse o vreme trăgând mormane de foi de sub pat, apoi se târâse dedesubt ca să le găsească pe toate.

Era gata? Shai încuviință.

— Ce este? Întrebă soldatul.

„Pe toate nopțile!” se gândi ea. „Chiar așa. Ei nici măcar nu știu ce e.”

Gărzile obișnuite plecau în fiecare zi, în timp ce ea discuta cu Gaotona. Probabil că sărmanii Sfărâmători s-ar fi trezit puși să păzească cine știe ce fortăreață îndepărtată a imperiului, pentru tot restul vieții – trecătorile care duceau

către îndepărtata Peninsulă Teoică, eventual. Aveau să fie măturați discret sub preș, ca să nu dezvăluie, nici măcar din întâmplare, ce se petrecuse acolo.

— Întrebați-l pe Gaotona, dacă vreți să știți, spuse Shai încet. Eu nu am voie să spun.

Ridică respectuos amprenta, apoi o așeză, împreună cu plăcuța ei, într-o cutie pregătită deja. Amprenta se odihnea pe catifea roșie, iar plăcuța, de forma unui medalion mare și subțire, se afla într-o nișă de sub capac, închise capacul, apoi scoase o a doua cutie, ceva mai mare. În interior se aflau cinci sigilii, cioplite și pregătite pentru evadare. Dacă aceasta i-ar fi reușit. Folosise deja două dintre ele.

Dacă ar fi putut dormi câteva ore. Doar câteva...

„Nu. Oricum nu pot folosi patul.”

Dar să se ghemuiască pe podea părea minunat.

Ușa începu să se deschidă. Shai trecu printr-un scurt moment de panică. Era Pecetlitorul cu Sânge? Ar fi trebuit să se afle în pat acum, după ce avusese de-a face cu Sfărâmătorii și băuse până căzuse lat!

Dacă venea, n-ar fi avut nicio șansă să evadeze azi. Ar fi putut să doarmă. Oare Hurii și Yil nu-l bruscaseră? Shai era sigură că le citise corect intențiile și...

... și, în oboseala ei, își dădu seama că trăsesse concluzii pripite. Ușa se deschise complet și cineva intră, dar nu era Pecetlitorul cu Sânge.

Era căpitanul Zu.

— Afară! Se răsti el la cei doi soldați.

Ei se grăbiră să execute ordinul.

— De fapt, continuă Zu, sunteți liberi. Stau eu de pază până la schimbarea turei.

Cei doi salutară și plecară. Shai se simți ca un elan rănit, care fusese abandonat de turmă. Ușa se închise, iar Zu se întoarse lent, fără grabă, ca să o înfrunte.

— Amprenta nu e gata, minți Shai. Așa că poți...

— Nu trebuie să fie gata, spuse Zu, zâmbind larg cu buzele lui groase. Cred că ți-am promis un lucru acum câteva luni, hoațo! Avem o... datorie de reglat.

Camera era slab luminată, fiindcă lampa strălucea slab și abia ce se crăpase de ziuă. Shai se dădu înapoi din calea lui, revizuiindu-și rapid planurile. Nu așa trebuia să fie. Nu se putea lupta cu Zu.

Buzele continuară să i se miște, pentru a-l ține ocupat, dar și pentru a juca un rol pe care și-l asumase din mers.

— Când o să afle Frava că ai venit aici, spuse Shai, o să se înfurie.

Zu își scoase sabia.

— Pe toate nopțile! Exclamă Shai dându-se înapoi, spre pat. Zu, nu ai de ce să faci asta. Nu poți face asta. Trebuie să termin lucrarea.

— O va termina altcineva, spuse Zu batjocoritor. Frava are un alt Falsificator. Te crezi atât de

deșteaptă... Probabil că ai plănuit o evadare magnifică pentru mâine. De data asta, noi lovim primii. Nu te așteptai la *asta*, nu-i așa, mincinoaso? O să-mi facă plăcere să teucid. O să-mi facă mare plăcere.

Atacă, iar vârful sabiei se agăță în bluza ei și i-o sfâșie într-o parte. Shai sări, strigând după ajutor. Își juca încă rolul, dar avea de ce să se prefacă. Inima îi bătea cu putere, era cuprinsă de panică. Înconjură în pripă patul, astfel încât acesta să se afle între ea și Zu.

Bărbatul zâmbi larg și se năpusti asupra ei, sărind în patul care se prăbuși instantaneu. Noaptea, în timp ce se târa pe sub el ca să-și găsească notițele, Shai Falsificase cadrul din lemn astfel încât să se șubrezească foarte tare din cauza insectelor. Era foarte fragil. Tăiase salteaua pe dedesubt, în fâșii late.

Zu abia apucă să strige când patul se rupse complet, prăbușindu-se în hăul pe care ea îl deschisese în podea. Stricăciunile pe care apa le provocase în cameră și mucegaiul pe care-l simțise de când intrase pentru prima dată fuseseră cheia. Conform rapoartelor, bârnele de lemn de deasupra ar fi putrezit, iar tavanul ar fi căzut dacă ei n-ar fi localizat rapid scurgerea, așa cum, de fapt, se întâmplase. Un Fals simplu, foarte plauzibil, conceput astfel încât podeaua să *cadă cu adevărat*.

Zu se prăbuși în cămara goală aflată cu un etaj

mai jos. Shai rămase nemișcată, gâfâind, apoi privi în hău. Omul zăcea printre rămășițele rupte ale patului, umplutură de saltea sau bucăți de perne. Avea să supraviețuiască, probabil – pregătise capcana pentru unul dintre soldații obișnuiți, la care ținea. „Nu-i tocmai cum am plănuit, dar merge”, își zise ea.

Se repezi la masă și-și adună lucrurile. Cutia cu amprente, sufletul împăratului, ceva mai multă piatră a sufletului și cerneală. Luă și cele două jurnale care explicau până la cele mai mici detalii amprente create – cel oficial și cel real.

Trecând pe lângă șemineu, îl aruncă pe cel oficial înăuntru. Apoi se opri în fața ușii, numărându-și bătăile inimii.

Chinuită de suferință, privi însemnul Pecetluitarului cu Sânge, care pulsa. În sfârșit, după câteva minute de tortură, sigiliul de pe ușă mai clipi o dată și... dispăru. Pecetluitarul cu Sânge nu revenise la timp ca să-l înnoiască.

Libertate!

Shai țâșni pe coridor, abandonându-și locuința din ultimele trei luni – o cameră împodobită acum cu aur și argint. Coridorul fusese atât de aproape, însă părea o altă lume. Apăsă cea de-a treia amprentă pregătită pe bluza încheiată cu nasturi, preschimbând-o într-una de-a servitorilor palatului, cu emblema oficială brodată în partea stângă.

Avea puțin timp la dispoziție pentru următoarea

mişcare. În curând, fie avea să ajungă în cameră Pecetluitarul cu Sânge, avea să se trezească fie Zu, fie aveau să ajungă gărzile, pentru schimbul de tură. Shai voia să o ia la fugă pe coridor, ca să ajungă la grajduri.

Dar nu o făcu. Dacă ar fi alergat, ar fi însemnat ori că era vinovată de ceva, ori că avea o sarcină importantă. Fiecare se putea reține ușor. Preferă să meargă întins, cu expresia uneia care știe ce face și nu trebuie întreruptă.

Ajunse curând în zonele mai des folosite ale enormului palat. Nimeni nu o opri. La o intersecție acoperită de covoare se opri singură. Spre dreapta, în capătul unui coridor lung, se afla intrarea în camerele împăratului. Sigiliul pe care-l purta în mâna dreaptă, așezat în cutie, pe o pernuță, păru să i se miște între degete. De ce nu-l lăsase în cameră, astfel încât să fie găsit de Gaotona? Arbitrii aveau s-o vâneze cu mai puțin zel dacă aveau amprenta.

Ar fi putut s-o lase acolo, pe coridorul acela decorat cu portrete ale vechilor stăpânitori și plin de urne Falsificate din ere străvechi. Nu. Îl luase cu ea dintr-un motiv anume. Își pregătise uneltele pentru a pătrunde în camerele împăratului. Știuse mereu că asta avea să facă.

Dacă pleca acum, nu avea să știe niciodată cu adevărat dacă sigiliul funcționase. Ar fi fost ca și cum ar fi construit o casă și n-ar fi intrat niciodată în ea. Ca și cum ar fi făurit o sabie și

n-ar fi încercat-o niciodată. Ca și cum ar fi meșterit o piesă de mare artă și apoi ar fi încuiat-o ca să nu fie văzută niciodată.

Shai porni pe coridorul cel lung. De îndată ce nu mai văzu pe nimeni, se îndreptă spre una dintre acele urne oribile și-i rupse sigiliul de pe fund. Urna se transformă din nou în versiunea ei din lut simplu. Avu suficient timp să afle exact unde și de către cine fuseseră meșterite urnele. A patra amprență pregătită transformă urna într-o imitație a unei oale de noapte aurite. Shai merse cu pași mari pe coridor către camerele împăratului, apoi făcu un semn din cap câte gârzi, cu oala sub braț.

— Nu te recunosc, spuse un soldat.

Nici ea nu îi recunoștea chipul plin de cicatrice și privirea bănuitoare. Așa cum se așteptase, soldații care o păzeau pe ea fuseseră ținuți departe de ceilalți ca să nu poată discuta despre îndatoririle lor.

— A, spuse Shai cu un aer stângaci. Îmi pare rău, înălțimea Ta. Mi s-a spus să fac asta abia azi-dimineață.

Roși, scoțând din buzunar un pătrățel de hârtie groasă, cu sigiliul și semnătura lui Gaotona. Le falsificase pe ambele pe calea clasică. Îi fusese de ajutor faptul că ea însăși îi spusese cum să fie păzite camerele împăratului.

Înaintă fără probleme. Următoarele trei încăperi erau pustii. Dincolo de ele se afla o ușă încuiată.

Trebui să Falsifice lemnul ușii și să-l schimbe cu unul mâncat de cari, utilizând aceeași amprență pe care o folosise pentru patul ei. Nu dură mult. Câteva secunde fură de ajuns ca să deschidă ușa.

Înăuntru descoperi dormitorul împăratului. Era același loc în care fusese dusă în prima zi, când i se oferise șansa aceasta. Camera era goală, cu excepția patului în care zăcea el. Era treaz, însă privea în gol către tavan.

Camera era tăcută. Mirosea... parcă prea a curat. Era prea albă. Ca o pânză nepictată.

Shai se apropie de marginea patului. Ashravan nu o privi. Ochii nu i se mișcă. Ea își așează degetele pe umărul lui. Avea un chip plăcut, deși era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât ea. Asta nu era mult pentru un grand. Ei trăiau mai mult decât ceilalți.

Împăratul avea un chip puternic, în ciuda suferinței îndelungate. Păr auriu, o bărbie fermă, un nas proeminent – trăsăturile îi erau atât de diferite de ale celor din poporul lui Shai.

— Îți cunosc sufletul, spuse ea încet. Îl cunosc mai bine decât l-ai cunoscut tu vreodată.

Încă nu se alarmă nimeni. Shai se aștepta ca asta să se întâmple în orice moment, dar îngenunche lângă pat.

— Mi-aș dori să te pot cunoaște. Nu sufletul tău, ci pe tine. Am citit despre tine. Ți-am citit în suflet. Ți l-am reconstruit cât de bine am putut.

Dar nu-i la fel. Nu e ca atunci când cunoști pe cineva, nu? Înseamnă să știi anumite lucruri *despre* cineva.

Se auzise oare un strigăt afară, departe, dintr-o altă zonă a palatului?

— Nu-ți cer prea multe, spuse ea încet. Doar să trăiești. *Să fii*. Eu am făcut ce m-am priceput. E destul.

Inspiră adânc, apoi deschise cutia și scoase afară Marca Esenței. O înmuie în cerneală, apoi îi suflecă mâneca și îi dezgoli brațul.

Ezită, apoi apăsă amprenta. Aceasta atinse carnea și rămase înțepenită un moment, așa cum făceau mereu amprentele. Pielea și mușchii nu cedară decât o secundă mai târziu, când amprenta se *adânci* cu câțiva milimetri. Răsuci amprenta, blocând-o, și o retrase. Sigiliul roșu strălucea ușor.

Ashravan clipi.

Shai se ridică și se dădu înapoi, iar el se așeză în capul oaselor și privi în jur. Shai numără în gând.

— Camerele mele... spuse Ashravan. Ce s-a întâmplat? A fost un atac. Am fost... am fost rănit. Ah, mamă a luminilor! Kurshina! E moartă!

Pe chip i se întipări durerea, dar și-o ascunse imediat. Era împărat. Poate că avea o fire pasională, însă câtă vreme nu era furios, se pricepea să ascundă ce simțea. Se întoarse spre

ea, iar ochii săi vii, ochi care *vedeau*, se concentrară asupra ei.

— Tu cine ești?

— Sunt un fel de chirurg, spuse Shai. Ați fost rănit grav. Eu v-am vindecat. Dar ce am folosit ca să o fac este considerat... nedemn de către unii reprezentanți ai culturii voastre.

— Ești o resigilatoare, spuse el. O... Falsificatoare?

— Într-un fel, spuse Shai.

Avea să o creadă, fiindcă voia să o creadă.

— A fost o resigilare dificilă. Va trebui să fiți amprentat în fiecare zi și trebuie să purtați mereu asupra voastră plăcuța aceea metalică – cea de forma unui disc, aflată în cutie. Fără ea, veți muri.

— Dă-mi-o! Spuse el, întinzând mâna.

Ea ezită. Nu știa de ce.

— Dă-mi-o! Repetă el poruncitor.

Shai îi așează amprenta în palmă.

— Să nu spuneți nimănui ce s-a întâmplat aici, îl sfătui ea. Nici gărzilor, nici servitorilor. Doar arbitrii voștri știu ce am făcut.

Strigătele de afară răsunară mai puternic. Ashravan privi într-acolo.

— Dacă nu trebuie să știe nimeni, spuse el, atunci și tu trebuie să pleci. Părăsește locul ăsta și nu te mai întoarce!

Privi amprenta.

— Ar trebui să pun să te ucidă, fiindcă-mi

cunoști secretul.

Acesta era egoismul pe care-l căpătase în anii petrecuți la palat. Da, pe asta o nimerise.

— Dar n-o veți face, spuse ea.

— Nu.

Și iată clemența, adânc îngropată.

— Pleacă înainte să mă răzgândesc, spuse el.

Ea făcu un pas spre ușă, apoi își verifică ceasul de buzunar – trecuse mai mult de un minut. Amprenta prinsese, cel puțin pe termen scurt. Se întoarse și îl privi.

— Ce mai aștepți? Întrebă el.

— Voiam să arunc o ultimă privire, spuse ea.

El se încruntă. Strigătele se apropiau tot mai mult.

— Du-te! Spuse el. Te rog.

Părea să știe ce era cu strigătele – sau să ghicească.

— Sper să vă descurcați mai bine de data asta, spuse Shai.

Apoi fugi.

O vreme, fusese tentată să înscrie în caracterul lui dorința de a o proteja. Nu ar fi existat niciun motiv pentru asta, cel puțin nu în ochii lui, și ar fi putut compromite întregul Fals. În plus, nu credea că el ar fi putut s-o salveze. Până când trecea perioada de doliu, nu-și putea părăsi camerele și nu putea vorbi cu nimeni în afara arbitrilor. Ei erau cei care conduceau imperiul în tot acest timp.

Ei erau cei care-l conduceau, de fapt, tot timpul. Nu, o revizie rapidă a sufletului lui Ashravan, ca să o protejeze pe ea, n-ar fi mers. Apropiindu-se de ultima ușă, Shai ridică oala de noapte falsă, apoi ieși împleticindu-se. La auzul strigătelor din depărtare, icni.

— Pe *mine* mă caută? Țipă ea. Pe toate nopțile! N-am vrut! Știu că nu trebuia să-l văd! Știu că-i în izolare, dar am deschis din greșeală ușa!

Gărzile o priviră lung și, în cele din urmă, unul dintre soldați se destinse.

— Nu pe tine te caută. Treci la locul tău și rămâi acolo.

Shai făcu iute o plecăciune și se grăbi să scape. Gărzile n-o cunoșteau aproape deloc, așa că...

Simți un junghi într-o parte. Icni. Durerea fusese asemănătoare cu cea pe care o simțea în fiecare dimineață, când Pecetlitorul cu Sânge amprenta ușa.

Panicată, Shai își pipăi corpul. Tăietura sabiei lui Zu ajunsese la bluza închisă la culoare pe care o purta pe dedesubt! Când își privi degetele, aveau câteva picături de sânge pe ele. O simplă ciupitură, nimic periculos. Nici măcar nu observase tăietura.

Dar vârful sabiei lui Zu... avea sângele ei pe el. Sânge proaspăt. Pecetlitorul cu Sânge îl găsisese și începuse vânătoarea. Durerea însemna că încerca să o localizeze și își asmuțea slujitorii asupra ei.

Shai aruncă urna și începu să fugă.

Nici nu se punea problema să stea ascunsă. N-o ajuta cu nimic dacă nu era văzută. Dacă scheletele Pecetluitarului cu Sânge o ajungeau, avea să moară. S-ar fi terminat totul. Trebuia să găsească repede un cal, apoi să lase scheletele în urmă timp de douăzeci și patru de ore, până i se învechea sângele.

Shai începu să alerge pe coridoare. Servitorii o arătau cu degetul. Unii țipară. Aproape că dădu peste un ambasador din sud, îmbrăcat în armura roșie a unui preot. Shai blestemă, ocolindu-l în goană. Ieșirile palatului aveau să fie deja blocate. Știa asta. Studiase sistemul de pază. Era aproape imposibil să scape.

„*Să ai un plan de rezervă întotdeauna*”, spunea unchiul Won.

Și avea, întotdeauna.

Shai se opri pe coridor dându-și seama, așa cum ar fi trebuit deja, că era inutil să fugă spre ieșiri. Aproape că intrase în panică, având Pecetluitarul cu Sânge pe urmele ei, însă *trebuia* să gândească limpede.

Planuri de rezervă... Al ei părea disperat, însă n-avea altă soluție. Începu să fugă, dând colțul fără să ezite și întorcându-se pe drumul pe care venise.

„Pe toate nopțile, sper să-l fi citit corect!” își spuse ea. „Dacă e în secret un maestru șarlatan care mă depășește în șiretenie, s-a zis cu mine!

Ah, Zeule Necunoscut, te rog! Fă ca de data asta să am dreptate!”

Cu inima bătându-i nebunește și uitând pe moment de oboseală, se opri brusc pe coridorul care ducea spre camerele împăratului. Acolo așteptă. Gărzile o priviră, încruntându-se, dar rămaseră pe poziții, cum fuseseră instruite. O somară. Era dificil să nu se miște. Pecetluitoarul cu Sânge se apropia tot mai mult, însoțit de slujitorii săi oribili...

— De ce ești aici? Întrebă o voce.

Se întoarse. Gaotona se afla pe coridor. Venise pentru a-l vedea mai întâi pe împărat. Ceilalți o căutau pe ea, însă Gaotona venise aici ca să se asigure că împăratul este în siguranță.

Shai se apropie de el, nesigură. „Asta trebuie să fie cel mai prost plan de rezervă pe care l-am avut vreodată”, își spuse ea.

— A mers, spuse ea încet.

— Ai încercat amprenta? Întrebă Gaotona, prinzând-o de braț și aruncând o privire spre gărzi, apoi trăgând-o deoparte, unde nu puteau fi auziți. Dintre toate lucrurile stupide și nebunești, făcute în pripă...

— A mers, Gaotona, repetă Shai.

— De ce ai venit la el? De ce nu ai fugit când aveai ocazia?

— Trebuia să știu. *Trebuia.*

Privirile li se întâlneau. El văzu prin ea, în sufletul ei, la fel ca întotdeauna. Pe toate nopțile,

ce Falsificator minunat ar fi fost!

— Pecetluitoarul cu Sânge ți-a luat urma, zise Gaotona. Și-a chemat... *lucrurile* acelea ca să te prindă.

— Știu.

Gaotona ezită o clipă, apoi scoase o cutie de lemn din buzunarele sale voluminoase. Lui Shai îi sări inima din piept.

Îi întinse cutia, iar ea o luă cu o mână, însă el nu-i dădu drumul.

— Știai că voi veni aici, spuse Gaotona. Știai c-o să le am și că o să ți le dau. Am fost păcălit.

Shai nu spuse nimic.

— Cum ai procedat? Întrebă el. Credeam că te-am urmărit cu atenție. Eram *convins* că nu am fost manipulat. Și totuși am alergat aici, știind, într-un fel, că te voi găsi. Și că vei avea nevoie de ele. Încă nu mi-am dat seama, până acum, că era posibil ca tu să fi pus totul la cale.

— Da, te-am manipulat, Gaotona, recunosc eu. Dar a trebuit s-o fac în cel mai dificil mod posibil.

— Cum?

— Fiind sinceră, răspunse ea.

— Nu poți manipula oamenii prin sinceritate.

— Nu? Întrebă Shai. Nu așa ți-ai construit întreaga carieră? N-ai predicat în favoarea onestității, nu i-ai învățat pe oameni la ce să se aștepte de la tine și n-ai așteptat apoi să fie și ei sinceri cu tine?

— Nu e același lucru.

— Nu, spuse ea. Nu este. Dar a fost tot ce-am putut să fac. Tot ce ți-am spus e adevărat, Gaotona. Tabloul pe care l-am distrus, secretele despre viața și dorințele mele... Am fost onestă. Era singura cale de a te atrage de partea mea.

— Eu nu sunt de partea ta, zise el ezitant. Dar nu vreau să fii ucisă, fetițo! Mai ales nu de lucrurile acelea, Ia-le! Ia-le și du-te, înainte să mă răzgândesc!

— Îți mulțumesc, șopti ea, strângând cutia la piept.

Scotoci în buzunarul fustei și scoase un jurnal micuț, dar gros.

— Ascunde-l bine! Spuse ea. Nu-l arăta nimănui!

El îl luă, nesigur.

— Ce este?

— Adevărul, răspunse ea, apoi se întinse și îl sărută pe obraz. Dacă evadez, îmi voi schimba ultima Marcă a Esenței. Cea pe care nu intenționez să o folosesc vreodată. Voi adăuga la ea – și la amintirile mele – un bunic generos, care mi-a salvat viața. Un om înțelept, plin de compasiune, pe care l-am respectat foarte mult.

— Pleacă, nesăbuito! Spuse el.

Avea o lacrimă în colțul ochiului. Dacă n-ar fi fost aproape moartă de frică, Shai s-ar fi simțit mândră. Și rușinată de mândria ei. Așa era ea.

— Ashravan trăiește, spuse ea. Când te gândești la mine, să-ți amintești asta. A *mers*. Pe toate

noaptele, a *mers!*

Îl părăsi, țâșnind pe coridor.

Gaotona ascultă cum pleca, dar nu se întoarce s-o privească. Se uită la ușa care ducea spre camerele împăratului. Două gărzi uimite și un coridor spre... ce?

Viitorul Imperiului Rozei.

„Vom fi conduși de cineva care nu-i cu adevărat viu”, își spuse el. „Culegeau rodul strădaniilor noastre vrednice de dispreț.”

Inspiră adânc și trecu de gărzi, deschizând ușile ca să dea piept cu soarta.

„Doar... să nu fie un monstru!”

Shai merse cu pași mari pe coridoarele palatului, ținând cutia cu sigilii. Își rupse cămașa – dând la iveală bluza de bumbac groasă și neagră pe care o purta pe dedesubt – și o vârî în buzunar. Își păstră fusta și colanții. Nu erau foarte diferite de hainele în care ucenicise.

Servitorii fugeau din calea ei. Văzându-i chipul, știau că trebuie să se ferească. Dintr-odată, Shai se simți mai încrezătoare ca oricând.

Își recăpătase sufletul. În întregime.

Fără să se oprească, scoase una dintre Mărcile

Esenței. O înmuie în cerneală cu mișcări hotărâte și puse cutia înapoi în buzunarul fusteii. Apoi își trânti sigiliul pe bicepsul drept și o fixă, rescriindu-și istoria, amintirile și experiențele. În clipa aceea își aminti ambele istorii, își aminti cei doi ani petrecuți în izolare, plănuiind și creând o Marcă a Esenței. Își aminti o viață întreagă de Falsificatoare.

În același timp, își aminti de ultimii cincisprezece ani petrecuți în mijlocul poporului Teullu. O adoptaseră și o antrenaseră în artele marțiale.

Două locuri într-unul singur și două vieți într-una singură.

Apoi primele amintiri se destrămară, iar ea deveni Shaizan – numele dat de Teullu. Trupul îi deveni mai musculos și mai dur. Trupul unei luptătoare. Își scoase ochelarii. Ochii i se vindecașeră cu mult timp în urmă și nu mai avea nevoie de ei.

Fusese dificil să primească încuviințarea de-a participa la antrenamentele poporului Teullu. Nu le plăceau străinii. Fuseseră cât pe-aci s-o ucidă, în zeci de rânduri, timp de un an. Dar reușise.

Își pierdu toate cunoștințele despre crearea amprentelor și orice înclinație către studiu. Era tot ea și își amintea trecutul apropiat – cum fusese capturată și forțată să rămână închisă în celulă. Păstra cunoștințele logice despre ce făcuse amprentându-și brațul și știa că viața pe

care și-o amintea acum era falsă.

Dar nu *simțea* că era falsă. Amprenta îi ardea brațul, iar ea deveni acea versiune a eului propriu care ar fi apărut dacă ar fi fost adoptată de un popor dur de războinici și dacă ar fi trăit printre ei timp de peste un deceniu.

Își aruncă pantofii. Părul i se scurtă. O cicatrice i se întinse de la nas către obrazul drept. Mergea ca un războinic în căutarea dușmanului, nu ca om obișnuit. Ajunse în secțiunea rezervată servitorilor palatului, care se afla chiar înainte de grajduri, având Galeria Imperială în stânga. În fața ei se deschise o ușă. Zu – înalt, cu buzele groase – pătrunse prin ușă. Avea o tăietură pe frunte – sângele îi pătase bandajul iar veșmintele i se rupseseră în cădere.

În ochi îi clocotea furtuna. Mârâi când o văzu.

— S-a terminat! Pecetluitarul cu Sânge ne-a condus direct la tine. O să-mi placă...

Se întrerupse când Shaizan făcu un pas înainte – ca o imagine încețoșată – și îl lovi cu podul palmei în încheietură, rupându-i-o pe loc și făcându-i sabia să-i zboare dintre degete. Ridică o mână și-l izbi în gât. Apoi, își strânse pumnul și îl lovi scurt, direct în piept. Șase coaste i se rupseră deodată.

Zu se dădu înapoi cu pași împleticiți, icnind, cu ochii măriți de groază. Sabia îi căzu cu zgomot la pământ. Shaizan trecu pe lângă el, scoțându-i cuțitul de la cingătoare ca să-i taie legătura

mantiei. Zu se chirci pe podea, lăsându-și mantia în mâinile ei.

Shai i-ar fi spus, poate, ceva. Shaizan n-avea răbdare să-i spună vorbe de duh sau să-l batjocorească. Un războinic se mișca mereu, asemenea unui râu. Își puse mantia fără să se oprească din mers și intră pe coridorul din spatele lui Zu.

Acesta se chinuia să respire. Avea să trăiască, dar luni întregi n-avea să mai poată ține o sabie în mâini.

La capătul coridorului se mișcă ceva: erau niște creaturi cu membre albe, prea subțiri ca să fie vii. Shaizan se pregăti, adoptând o postură deschisă, cu trupul orientat într-o parte, cu fața spre coridor și cu genunchii ușor îndoți. Nu conta câte monstruoziți avea Pecetluitorul cu Sânge. Nu conta dacă triumfa sau pierdea.

Conta doar provocarea.

Erau cinci și aveau siluetele unor bărbați cu săbii. Se năpustiră pe coridor, cu oasele zăngănind, cu craniile lipsite de ochi privind-o fără expresie, în spatele dinților ascuțiți și veșnic rânjiți. Pe alocuri fuseseră peticiți cu bucăți de lemn, pentru repararea oaselor distruse în luptă. Fiecare creatură avea un sigiliu roșu pe frunte. Era nevoie de sânge spre a le da viață.

Nici măcar Shaizan nu mai luptase cu asemenea monștri. Era inutil să-i înjunghie. Însă fragmentele înlocuite... unele erau fragmente din

coaste sau din alte oase de care scheletele n-ar fi trebuit să aibă nevoie în luptă. Asta înseamnă că, dacă oasele le erau rupte sau îndepărtate, creaturile nu s-ar mai fi putut mișca?

Așa părea să aibă cele mai multe șanse. Nu mai stătu pe gânduri. Shaizan se lăsa guvernată de instinct. Când lucrurile acelea se apropiară de ea, ridică în aer mantia lui Zu și o aruncă peste capul celui dintâi. Acesta se zbatu, lovind mantia, în timp ce ea atacă a doua creatură. Îi pară atacul cu lama pumnalului lui Zu, apoi veni atât de aproape de ea încât îi putea simți mirosul oaselor, ajungându-i chiar sub cutia toracică. Îi prinse șira spinării și trase, scoțând o mână de vertebre, în timp ce vârful sternului îi împungea antebrațul. Oasele tuturor scheletelor păreau să fi fost ascuțite.

Creatura se prăbuși, zăngănind. Avusese dreptate. Odată îndepărtate oasele importante, aceasta nu mai era în stare de nimic. Shaizan aruncă vertebrele din mână. Mai rămâneau patru schelete. Din câte știa ea, acestea nu oboseau niciodată. Trebuia să se miște repede, căci altfel aveau s-o copleșească.

Cele trei schelete aflate în spate o atacară. Shaizan se feri, ocolindu-l pe primul, când acesta reușise să scape de mantie. Îi prinse craniul de orbite, alegându-se cu o tăietură adâncă de sabie. Sângele ei țâșni pe perete în momentul în care craniul se desprinse de gât. Restul oaselor

creaturii căzură grămadă la pământ.

„Continuă. Nu încetini”

Dacă s-ar fi mișcat mai încet, ar fi murit.

Se răsuci spre ultimii trei, folosind craniul ca să blocheze o lovitură de sabie, iar cu pumnalul pară o alta. Îl evită pe al treilea și acesta o atinse într-o parte. Nu simți durerea. Se antrenase să o ignore în luptă. Asta era bine, fiindcă aceea ar fi fost *dureroasă*.

Lovi cu craniul în capul altui schelet, zdrobindule pe amândouă. Căzură, iar Shaizan se răsuci spre ceilalți doi. Loviturile lor îi făcură să se izbească unul de altul. Lovitura lui Shaizan îl făcu pe unul să dea înapoi, împleticindu-se, iar ea își izbi corpul de celălalt, strivindu-l de perete. Oasele se strânsură laolaltă, iar ea prinse șira spinării și smulse câteva vertebre.

Oasele creaturii căzură cu zgomot. Shaizan se clătină, în timp ce-și îndrepta trupul. Pierduse prea mult sânge. Se mișca mai încet. Când scăpase pumnalul? Probabil că-i alunecase din mână când izbea creatura de perete.

Trebuia să se concentreze. Mai rămăsese unul.

O atacă, cu o sabie în fiecare mână. Ea se aruncă în față, ajungând în dreptul lui înainte să-și direcționeze lovitură, și îi prinse oasele antebrațelor. Din unghiul acela nu putu să i le smulgă. Icni, abia reușind să țină săbiile la distanță. Se simțea tot mai slăbită. Scheletul se apropia din ce în ce mai mult. Shaizan mârâi, cu

sângele curgându-i fără oprire din braț și din dreptul coastelor.

Se azvârli cu capul înainte spre lucrul acela. În realitate era mult mai rău decât se povestea. Lui Shaizan i se încețoșă vederea și alunecă în genunchi, icnind. Scheletul căzu în fața ei, cu craniul crăpat în urma loviturii rostogolindu-i-se desprins de trup. Sângele îi șiroia pe chip. Își spărsese capul.

Căzu într-o parte, luptându-se să rămână conștientă, încet, încet, întunericul se risipi.

Shaizan se trezi în mijlocul oaselor împrăștiate, pe un coridor de piatră, altfel pustiu. Singura culoare era cea a propriului sânge.

Câștigase. O altă provocare sfârșită în triumf. Urlă o incantație a familiei sale adoptive, apoi își recuperează pumnalul și-și tăie niște fâșii din bluză. Le folosi ca să-și lege rănilor. Pierduse mult sânge. Nici măcar o femeie cu antrenamentul ei nu mai putea face față altor provocări în aceeași zi. Nu și dacă necesitau folosirea forței.

Reuși să se ridice și să-i înapoieze mantia lui Zu. Încă imobilizat de durere, acesta o privi cu ochii uimiți. Adună cele cinci cranii ale slujitorilor Pecetluitarului cu Sânge și le legă în mantie.

După ce termină, o luă înainte pe coridor, încercând să dea impresia de forță, fără a lăsa să i se vadă oboseala, amețeala și durerea pe care le simțea.

„El e pe-aici, pe undeva...”

Smuci ușa unei cămări de la capătul coridorului și îl găsi întins pe podea, cu ochii împietriți de uimirea de a-și vedea slujitorii distruși rapid, unul după altul.

Shaizan îl apucă de pieptar și-l ridică în picioare. Mișcarea aproape c-o făcu să leșine. „Ai grijă.”

Pecetluitorul cu Sânge scânci.

— Du-te înapoi în mlaștina ta, spuse Shaizan încet. Celei care te așteaptă nu îi pasă dacă ești în capitală, dacă primești destui bani, dacă faci toate astea pentru ea. Te vrea acasă. De aceea îți scrie acele lucruri.

Shaizan spusese asta pentru Shai, care s-ar fi simțit vinovată dacă nu o făcea. Bărbatul o privi confuz.

— De unde... Ahhh!!!

Urlă când Shaizan îi înfipse pumnalul în picior și se prăbuși când ea nu-l mai ținu de cămașă.

— Asta – spuse Shaizan încet – e ca să am niște sânge de-ai tău. Să nu mă cauți. Ai văzut ce le-am făcut slujitorilor tăi. Cu tine mă voi purta mai rău. Iau craniile, ca să nu le poți trimite iar după mine. *Întoarce-te acasă.*

El încuviință, sfârșit. Îl lăsă să zacă, scâncind și ținându-se de piciorul care sângera. Sosirea scheletelor îi făcuse pe toți să dispară, chiar și pe gărzi. Shaizan se îndreptă spre grajduri, apoi se opri, gândindu-se la ceva. Nu era prea departe...

„Ești pe jumătate moartă din pricina rănilor”, își

spuse ea. „Nu fi proastă.”

Se hotărî, totuși, să fie proastă.

La scurtă vreme după aceea, Shaizan intră în grajduri și găsi acolo doar o mână de ajutoare înfricoșate. Alese cel mai impresionant armăsar. Așa că, purtând mantia lui Zu și călărindu-i calul, Shaizan reuși să treacă în galop de porțile palatului, fără ca vreun bărbat sau vreo femeie să încerce s-o oprească.

— Spunea adevărul, Gaotona? Întrebă Ashravan, privindu-se în oglindă.

Din locul în care stătea, Gaotona își ridică privirea. „Oare?” se întrebă el. Când era vorba despre Shai, nu-și putea da seama.

Ashravan insistase să se îmbrace singur, deși era evident slăbit de lunga ședere la pat. Gaotona stătea pe un scaun de lângă el, încercând să-și calmeze un potop de emoții.

— Gaotona... continuă Ashravan întorcându-se către el. Am fost rănit, așa cum a spus femeia aceea? I-ai cerut unei *Falsificatoare* să mă vindece, în loc să te folosești de resigilatorii noștri instruiți?

— Da, Maiestate.

„Expresiile lui...” se gândi Gaotona. „Cum de le-a ghicit? Felul în care se încruntă, chiar înainte să pună o întrebare. Felul în care-și ridică

fruntea când nu i se răspunde imediat. Felul în care stă, în care-și flutură degetele când consideră că spune ceva deosebit de important...”

— O Falsificatoare MaiPon, spuse împăratul punându-și haina aurită. Nu prea cred că era *necesar*.

— Rănile voastre depășeau competențele resigilatorilor noștri.

— Credeam că nimic nu-i depășește.

— Așa am crezut și noi.

Împăratul privi amprenta roșie de pe brațul său. Expresia i se înăspri.

— Asta va fi o piedică, Gaotona. O povară.

— O veți duce.

Ashravan se întoarse spre el.

— Văd că moartea iminentă a suveranului tău nu te-a făcut mai respectuos, bătrâne.

— Mă simt foarte obosit, Maiestate.

— Mă judeci, spuse Ashravan privind din nou în oglindă. Mereu o faci. Pe lumina tuturor zeilor! Într-o zi voi scăpa de tine. Știi asta, nu? Doar datorită serviciilor tale din trecut mă mai gândesc să te țin prin preajmă.

De necrezut. Acesta era Ashravan. Un Fals atât de perfect, încât Gaotona n-ar fi ghicit niciodată adevărul, dacă nu l-ar fi cunoscut deja. Voia să creadă că sufletul împăratului se aflase încă acolo, în trupul său, și că sigiliul îl... descoperise.

Ar fi fost o minciună convenabilă. Poate că avea

să înceapă s-o creadă.

Din păcate, văzuse privirea de dinainte a împăratului, și știa... știa ce făcuse Shai.

— Mă duc după ceilalți arbitri, Maiestate, spuse Gaotona ridicându-se. Vor dori să te vadă.

— Prea bine. Poți pleca.

Gaotona se îndreptă spre ușă.

— Gaotona!

Se întoarce.

— Trei luni în pat, spuse împăratul privind-se în oglindă. Nimeni n-a avut permisiunea să mă vadă. Resigilatorii n-au putut face nimic. Iar ei pot vindeca orice rană obișnuită. A avut de-a face cu mintea mea, nu-i așa?

„Nu trebuia să-și dea seama de asta”, își spuse Gaotona. „A zis că nu va scrie asta.”

Dar Ashravan fusese un om inteligent. Dincolo de toate, fusese întotdeauna inteligent. Shai îl refăcuse, și nu-l putea împiedica să gândească.

— Da, Maiestate, răspunse Gaotona.

Ashravan mormăi.

— Ai noroc că ți-a ieșit trucul. Mi-ai fi putut distruge abilitatea de a gândi – mi-ai fi putut vinde sufletul. Nu sunt sigur dacă ar trebui să te pedepsesc sau să te răsplătesc fiindcă ți-ai asumat un asemenea risc.

— Vă asigur, Maiestate, spuse Gaotona plecând, că mi-am oferit singur nu doar recompense mărețe, ci și pedepse extraordinare în aceste ultime câteva luni.

Apoi plecă, lăsându-l pe împărat să se privească în oglindă și să mediteze la implicațiile lucrurilor pe care le făcuse.

În fond, își primiseră împăratul înapoi. Sau cel puțin o copie a lui.

Epilog

Ziua a o sută una

— Așa că sper, se adresă Ashravan arbitrilor celor optzeci de facțiuni, că am spulberat anumite zvonuri răutăcioase. Exagerările cu privire la boala mea au fost, firește, simple speculații. Trebuie să descoperim cine a trimis asasinii, însă uciderea împărătesei *nu* va fi trecută cu vederea.

Privi arbitrii.

— Și nici nu va rămâne nepedepsită.

Frava își încrucișă brațele, privind copia cu satisfacție, dar și cu nemulțumire. „Ce porțițe de scăpare i-ai plantat în creier, hoață mică?” se întrebă ea. „Le vom găsi”

Nyen cerceta deja niște copii ale sigiliilor. Falsificatorul pretindea că le poate descifra retroactiv, deși îi va lua ceva timp. Poate ani. Totuși, Frava avea să descopere în cele din urmă cum să-l controleze pe împărat. Distrugerea notițelor fusese o mișcare inteligentă din partea fetei. Oare ghicise că Frava nu făcea, de fapt, copii? Frava clătină din cap și urcă lângă

Gaotona, care se afla în loja lor din Aula Discursurilor. Se așeză lângă el, vorbind foarte încet:

— Ei îl acceptă.

Gaotona încuviință, cu ochii ațintiți la falsul împărat.

— Nimeni nu are nici cea mai mică bănuială. Ce am făcut... n-a fost doar îndrăzneț, ci practic imposibil.

— Fata ar putea să ne pună cuțitul la gât, spuse Frava. Dovada a ceea ce am făcut e imprimată pe trupul împăratului. Va trebui să fim foarte atenți în următorii câțiva ani.

Gaotona încuviință cu un aer absent. Zile în flăcări, cât își mai dorea Frava să-l vadă plecat! Era singurul arbitru care i se împotrivese vreodată. Chiar înainte de asasinat, Ashravan fusese gata s-o facă, la sugestia ei. Acelea fuseseră întâlniri private. Shai n-ar fi putut ști despre ele, așa că nici falsul nu avea cum s-o știe.

Frava trebuia s-o ia de la capăt dacă nu găsea o cale de a-l controla pe acest duplicat al lui Ashravan. Ambele opțiuni o iritau.

— O parte din mine încă nu poate să creadă că am făcut-o, spuse Gaotona încet când falsul împărat trecu la următoarea parte a discursului, care era un îndemn la unitate.

Frava pufni.

— Planul a stat mereu în picioare.

— Shai a evadat.

— O vom găsi.

— Mă îndoiesc, spuse el. Am avut noroc s-o prindem atunci. Din fericire, nu cred că avem de ce să ne facem griji din pricina ei.

— O să ne șantajeze, spuse Frava.

„Sau va încerca să găsească o cale de a controla tronul.”

— Nu, spuse Gaotona. E mulțumită.

— Mulțumită că a scăpat cu viață?

— Mulțumită că și-a pus una dintre creații pe tron. Cândva a avut curajul să păcălească mii de oameni, însă acum are șansa să amăgească milioane. Un întreg imperiu. Dacă ar expune înșelătoria, i-ar distruge măreția – așa crede ea.

Oare bătrânul netot chiar credea asta? Naivitatea lui îi oferea deseori Fravei tot felul de oportunități. Se gândea să îl mențină în funcție fie și numai din acest motiv.

Falsul împărat își continua discursul. Lui Ashravan îi plăcea să se audă vorbind. Falsificatoarea o nimerise și pe asta.

— Se folosește de asasinat ca să ne consolideze facțiunea, spuse Gaotona. Auzi? Ideea că trebuie să ne unim, să ne strângem laolaltă, să ne amintim de trecutul nostru măreț... Și zvonurile răspândite de Facțiunea Gloriei, cum că ar fi fost ucis... Vorbind despre ele, le slăbește facțiunea. Au mizat pe faptul că nu se va întoarce, iar acum, că a făcut-o, sunt puși într-o lumină proastă.

— Așa e, spuse Frava. Tu l-ai sfătuit?

— Nu, spuse Gaotona. A refuzat să se lase sfătuit de mine. Dar mișcarea asta pare ceva care-i stătea în fire vechiului Ashravan, cel de acum zece ani.

— Atunci copia asta nu e perfectă, spuse Frava. Să ne uităm asta.

— Da, spuse Gaotona.

În mână avea un jurnal mic și gros, pe care Frava nu-l recunoscuse.

Din spatele lojii se auzi un zgomot, iar o servitoare purtând emblema Fravei intra, trecând de arbitrii Stivient și Ushnaka. Tânăra mesageră se apropie de Frava și se aplecă. Frava o privi nemulțumită.

— Ce poate fi atât de important încât să mă întrerupi aici?

— Îmi cer scuze, Alteță, șopti femeia. Dar mi-ați cerut să vă aranjez camera de lucru de la palat, pentru întâlnirile de după-amiază.

— Și? Întrebă Frava.

— Ați intrat ieri în cameră, doamnă?

— Nu. Toată povestea cu acel infam Pecetlucitor cu Sânge și solicitările împăratului...

Frava se încruntă și mai tare.

— Ce s-a întâmplat?

Shai se întoarse și privi Reședința Imperială. Orașul se întindea peste șapte coline imense. Câte o casă a unei facțiuni importante se afla pe fiecare dintre cele șase coline periferice, iar

palatul o domina pe cea din centru.

Calul de lângă ea nu semăna deloc cu cel furat de la palat. Îi lipseau niște dinți și mergea cu capul plecat și cu spinarea arcuită. Coama nu părea să-i fi fost periată de secole și era atât de slăbit, încât coastele ce îi împungeau pielea arătau precum șipcile de la spătarul unui scaun.

Shai își petrecuse ziua anterioară furișându-se, folosindu-și Marca Esenței de cerșetoare ca să se ascundă în subteranului Reședinței Imperiale. Călare pe cal și deghizată astfel, putuse evada cu ușurință din oraș. Odată scăpată, își scosese Marca. Gândurile cerșetoarei erau... neplăcute.

Slăbi șaua calului, apoi vârî o mână sub ea și apăsă cu unghia pe sigiliul lucitor de acolo. Rupse marginea sigiliului cu greutate, risipind Falsul. Calul se transformă pe loc. Spinarea i se îndreptă, capul i se ridică, trupul i se umflă. Își săltă cu stângăcie picioarele, mișcându-și capul înainte și înapoi, trăgând de hamuri. Calul de război al lui Zu era un animal de rasă, care în anumite părți ale imperiului valora mai mult decât o căsuță.

Printre proviziile puse în spinarea calului era ascuns tabloul pe care Shai îl furase, din nou, de la arbitra Frava. Un fals. Până atunci, Shai nu mai avusese motive să-și fure o creație proprie. Era... amuzant. Lăsase rama tăiată, cu o singură rună Reo cioplită în mijlocul peretelui din spatele acestuia. Mesajul nu avea un înțeles prea plăcut.

Mângâie calul pe gât. La urma urmei, nu era o pradă rea. Un cal bun și un tablou care, deși fals, era atât de realist încât chiar și proprietara îl crezuse original.

„Acum își ține discursul”, se gândi Shai. „Mi-ar fi plăcut să-l aud.”

Nestemata care-i încununa munca purta pecetea puterii imperiale. Asta o încânta, însă încântarea o dusesse la introspecție. Scopul eforturilor ei disperate nu fusese acela de a-l face să revină la viață. În fond, se străduise atât doar fiindcă dorise să-i lase câteva modificări gravate în adâncul sufletului. Poate că lunile de sinceritate față de Gaotona o schimbaseră.

„Copiază o imagine de nenumărate ori pe un teanc de hârtie și în cele din urmă foile de dedesubt vor purta aceeași imagine. Imprimată adânc”, își zise ea.

Se întoarse și scoase Marca Esenței care avea să o transforme într-un vânător și într-un supraviețuitor. Frava avea să anticipeze că Shai va folosi drumurile, așa că, în loc să o ia pe acolo, urma să o ia prin mijlocul Pădurii Sogdiene, aflate în apropiere. Acele desigururi aveau să o ascundă bine. În câteva luni avea să părăsească provincia și să pornească în următoarea misiune: găsierea Bufonului Imperial, cel care o trădase. Deocamdată își dorea să stea departe de ziduri, palate și minciuni de curte. Shai se aruncă în șa și își luă rămas-bun de la Reședința Imperială și

de la omul aflat acum în fruntea ei.

„Să duci o viață bună, Ashravan!” își spuse ea.
„Fă-mă să fiu mândră de tine.”

Mai târziu, în aceeași seară, Gaotona stătea lângă șemineul familiar, în camera sa de lucru, privind jurnalul pe care i-l dăduse Shai. Se tot minuna.

Jurnalul era o copie detaliată a amprentei sufletului împăratului. Astfel i se dezvăluia tot ce făcuse Shai.

Frava nu avea să găsească o cale pentru a-l controla pe împărat, fiindcă nu exista niciuna. Sufletul său era complet, bine fixat și îi aparținea în întregime. Asta nu însemna că era întocmai cum fusese.

„Din câte vezi, mi-am permis câteva lucruri”, spuneau notițele lui Shai. „Am dorit să-i reproduc sufletul cât mai precis posibil. Aceasta a fost misiunea – și provocarea. Așa am procedat. Apoi am făcut câțiva pași înainte și i-am adâncit câteva amintiri, reducând din intensitatea altora. Am îngropat adânc în sufletul lui Ashravan lucruri care-l vor determina să reacționeze într-un anumit fel față de tentativa de asasinare și față de recuperarea sa.

Asta nu înseamnă că i-am schimbat sufletul. Nu l-am transformat într-o persoană diferită. Pur și

simpliciu l-am îmboldit s-o ia pe o anumită cale, așa cum un escroc de pe stradă își va îmboldi victima să aleagă o carte. Este chiar el. Acela care ar fi putut fi.

Cine știe? Poate că este chiar acela care ar fi devenit oricum.”

Firește, Gaotona nu și-ar fi dat seama singur. Nu se pricepea la lucruri de felul ăsta. Chiar dacă ar fi fost un maestru, bănuia că n-ar fi dibuit lucrătura lui Shai. Ea explica în jurnal că intenționase să fie atât de subtilă, de atentă, încât nimeni să nu-i poată descifra schimbările. Pentru a începe să bănuiască ceva, un om ar fi trebuit să-l cunoască foarte bine pe împărat.

Cu ajutorul notițelor, Gaotona pricepu. Apropierea de moarte avea să-l determine pe Ashravan să intre într-o perioadă de profundă introspecție. Avea să-și caute jurnalul și să recitească iar și iar ce scrisese când era mai tânăr. Avea să vadă ce fusese și să încerce, în sfârșit, să redevină el însuși.

Shai preciza că transformarea avea să fie lentă. În câțiva ani, Ashravan avea să devină cel destinat cândva să fie. Înclinații minore, adânc îngropate în interacțiunile sigiliilor sale, aveau să-l îndemne spre excelență, în locul indulgenței. Va începe să se gândească la ce lasă în urmă, și nu la următorul ospăț. Să-și amintească de poporul său, și nu de invitațiile la cină. Să împingă facțiunile către schimbările pe care și el,

și mulți alții înaintea lui remarcaseră că ar trebui făcute.

Pe scurt, urma să devină un luptător. Avea să facă acel unic, dar atât de dificil pas peste linia dintre intenție și faptă. Gaotona vedea asta în acele pagini.

Se trezi că plânge.

Nici viitorul, nici împăratul nu-l făceau să plângă. Erau lacrimile unui om care avea în fața ochilor o *capodoperă*. Adevărata artă însemna mai mult decât frumusețe sau măiestrie. Nu era doar imitație.

Însemna curaj, dinamism și subtilitate. În jurnalul acela Gaotona descoperi o operă deosebită, comparabilă cu cea a marilor pictori, sculptori și poeți din orice timp. Era cea mai mare operă de artă pe care o văzuse vreodată.

Pătruns de admirație, Gaotona examinează jurnalul aproape toată noaptea. Era creația unor luni întregi de transcendență artistică febrilă, intensă, aflată sub presiunea unor forțe externe, însă eliberată ca o respirație ținută până la un pas de sufocare. Era brută, însă finisată. Nesăbuit de calculată.

Era fantastică – dar nevăzută.

Și așa trebuia să rămână. Dacă cineva descoperea ce făcuse Shai, împăratul avea să cadă. Imperiul avea să se clatine. Nimeni nu trebuia să știe că decizia lui Ashravan de a deveni, în sfârșit, un lider extraordinar, fusese

determinată de cuvintele imprimate în sufletul său de o blasfemiatoare.

Când se crăpă de ziuă, chinuit de durere, Gaotona se ridică încet de lângă cămin. Strânse la piept jurnalul, acea operă de artă fără pereche, și îl privi.

Apoi îl aruncă în flăcări.

Postfață

La cursurile de scriere creativă mi se spunea adesea: „Scrie despre lucrurile pe care le cunoști”. Ca scriitori, auzim asta frecvent, iar eu am rămas uimit. Să scriu despre lucrurile pe care le cunosc? Și cum să fac asta? Eu scriu despre lucruri fantastice. N-am de unde să știu cum e să folosești magia; și nici cum e să fii femeie, și totuși vreau să scriu din diverse puncte de vedere.

Pe măsură ce avansam, am început să-mi dau seama ce însemna asta, de fapt. Deși genul presupune că scriem despre lucruri fantastice, poveștile stau cel mai bine în picioare când lumea lor se sprijină pe o bază solidă. Pentru mine, magia are sens când se bazează pe principii științifice solide. Poți crea o lume viabilă când aceasta își are sursele în lumea noastră, iar personajele capătă contur când sunt întemeiate pe emoții umane perene și pe experiență.

Prin urmare, a fi scriitor presupune, în egală măsură, să observi și să ai imaginație.

Încerc să las noile experiențe să mă inspire. Am norocul să călătoresc frecvent. Când vizitez o țară nouă, încerc să fac astfel încât cultura, oamenii și experiențele trăite să poată lua forma unei povești.

De curând am fost în Taiwan, unde am reușit să vizitez Muzeul Național al Palatului împreună cu editoarea mea, Sherry Wang, și cu traducătoarea Lucie Tuan, în calitate de ghizi. Nu poți învăța mii de ani de istorie chineză în câteva ore, dar ne-am străduit. Din fericire, aveam deja cunoștințe de bază despre istoria și civilizația asiatică (am locuit doi ani în Coreea, ca misionar LDS, iar la universitate am avut ca specializare secundară limba coreeană).

Semințele unei povești au început să rodească în imaginația mea. Ce m-a frapat au fost pecetele. Noi le spunem uneori „bețișoare”, însă eu le-am spus mereu *tojang* – denumirea lor coreeană. În mandarină, se numesc *yinjiân*. Aceste pecetele din piatră, minuțios sculptate, sunt folosite ca semnături în diverse culturi asiatice.

În timpul vizitei mele la muzeu am remarcat multe dintre pecetele roșii, familiare. Unele erau, desigur, ale artiștilor, însă mai existau și altele. Un exponat de caligrafie era acoperit de pecetele. Lucie și Sherry mi-au explicat că, dacă le plăcea o operă de artă, învățații și nobilii chinezi din timpuri străvechi îi aplicau acesteia și pecetele lor. Mai ales un anume împărat avea acest obicei,

iar pe sculpturi deosebite sau piese de jad vechi de secole își aplica pecetea proprie și, poate, niște versuri scrise de el.

Iată deci ce idee ieșită din comun! Imaginați-vă cum este să fii rege și să ajungi la concluzia că îți place David al lui Michelangelo, apoi să-ți sculptezi semnătura pe pieptul său. Cam așa se petreceau lucrurile.

Idea m-a frapat într-atât încât mintea mea a început să jongleze cu ideea unei peceti magice. O pecete a sufletului, capabilă să rescrie natura existenței unui obiect. Nu am vrut să mă apropii prea mult de Animmodelarea care apare în seria *Stormlight*, așa că m-am inspirat din istoria reală descoperită la muzeu pentru a crea un gen de magie care să permită rescrierea trecutului unui obiect.

Povestea s-a dezvoltat începând de acolo. Pentru că magia se conforma în mare parte unui sistem pe care îl cream pentru Sel, lumea în care se petrece *Elantris*, am plasat povestea acolo. (Imaginasem deja câteva culturi de acolo după modelul culturilor asiatice din lumea noastră, așa că s-a potrivit de minune.)

Nu întotdeauna poți să scrii despre lucrurile pe care le cunoști – nu tocmai. Dar poți să scrii despre ceea ce vezi.

Brandon Sanderson

Mulțumiri

O carte ca aceasta apare cu un nume pe copertă – însă arta nu ia naștere în vid. Creațiile mele există datorită multor persoane care au pus umărul la realizarea lor.

Am mai amintit faptul că această carte a ajuns să existe în urma unei excursii pe care am făcut-o în Taiwan. Multe mulțumiri către Lucie Tuan și Sherry Wang, cărora le este dedicată cartea, pentru că mi-au arătat orașul. Aș dori să-i mulțumesc și Evannei Hsu, și tuturor celorlalți de la Fantasy Foundation, pentru că au transformat acea excursie într-o experiență atât de marcantă.

Multe mulțumiri lui Gray Tan (agentul meu taiwanez care a facilitat excursia) și agentului meu american, Joshua Bilmes, precum și tuturor celorlalți de la JABberwocky.

A fost extraordinar să lucrez cu Jacob Weisman și Jill Roberts de la Tachyon, și le mulțumesc fiindcă au găzduit această lucrare. De asemenea, îi mulțumesc lui Marty Halpern pentru editare și redactare. Superba ilustrație de pe coperta originală a fost realizată de Alexander Nanitchkov, și nici că aș fi putut pretinde mai mult.

Mary Robinette Kowal este „răspunzătoare” pentru structura actuală a nuvelei. Ea m-a ajutat să-mi dau seama că prologul meu inițial un era tocmai potrivit pentru întreaga lucrare.

Moshe Feder și-a depășit cu mult atribuțiile funcției (la o altă editură) pentru a efectua o excelentă lectură critică, fără de care această carte n-ar fi fost atât de bogată. Am primit, de asemenea, feedback semnificativ și de la Brian Hill, Isaac Stewart și Karen Ahlstrom.

Ca întotdeauna, îi mulțumesc familiei mele, și în special soției mele, Emily. Pe lângă acestea, mulțumiri aparte i se cuvin lui Peter Ahlstrom, care a lucrat peste program la acest proiect. (Ajungând chiar să mă preseze să scriu aceste mulțumiri, de care am uitat de vreo zece ori.)

Cu profundă recunoștință, tuturor,
Brandon

În

PALADIN BLACK POCKET

au apărut:

James Lee Burke, *Ploaia electrică*

Jim Thompson, *Ucigașul din mine*

William Gibson, *Neuromantul*

William Gibson, *Contele Zero*

William Gibson, *Conexiunea Mona Lisa*

Richard Morgan, *Omul negru*

Grupul Editorial ART

Comenzi – Cartea prin poștă

C.P 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București

tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870,

0721.213.576;

Fax: (021)369.31.99

Comenzi – Online www.editura-art.ro

www.editura-paladin.ro

Premiul Hugo pentru cea mai bună nuvelă (2013)

În urma unui atentat, împăratul Ashravan a rămas doar un trup fără suflet, iar acest lucru a fost ascuns sub pretextul durerii provocate de moartea soției sale. Dacă nu-și va reveni după cele o sută de zile de doliu, imperiul va fi cuprins de haos. Așa că prizoniera Shai primește sarcina aproape imposibilă de a crea prin Falsificare un nou suflet pentru împărat, scopul ei secret fiind însă acela de a-și recăpăta libertatea.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-01-1

